

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 54
10 de maig de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 32, segona i darrera reunió

SUMARI

Projecte de llei

d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 200-00015/09) p. 3

Proposició de llei

de creació de l'impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit (debat de totalitat)
(tram. 202-00068/09) p. 17

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur i els compromisos
amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 302-00135/09) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat
(tram. 302-00136/09) p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat
pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 302-00137/09) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària
i les decisions en política educativa (tram. 302-00138/09) p. 60

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social
i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012
(tram. 302-00139/09) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre
per als afectats per les participacions preferents (tram. 302-00140/09) p. 77

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 32.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Fernando Domínguez García i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, continuem amb la sessió plenària.

Projecte de llei
d'estabilitat pressupostària de Catalunya
(tram. 200-00015/09)

I amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre senyora Maria Senserrich, que en fou designada relatora.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Bé, avui debatем el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, una llei que inicialment consistia en nou articles i quatre disposicions. Aquest debat és el darrer tràmit parlamentari abans que aquest procés parlamentari... Hem tingut, doncs, ocasió de fer divuit compareixences, totes elles molt interessants, i s'han presentat un total de quaranta-dues esmenes.

Voldria aprofitar aquesta intervenció inicial per agrair a tots els membres de la Comissió d'Economia i Finances, i en especial als diputats ponents de la llei –la senyora Martínez-Sampere, el senyor Coto, el senyor Boada, el senyor De los Ríos i el senyor Cañas–, les seves aportacions i la feina feta. També donar les gràcies als serveis de la casa, i en especial al gestor, el senyor Àngel Zardoya, i al lletrat, el senyor Ferran Domínguez.

Avui en aquest darrer tràmit tenim sobre la taula el debat i la votació de les esmenes i del dictamen, que a continuació en farem el debat entre els grups parlamentaris. Sabem que aquest debat fa temps que l'havíem iniciat, i que a causa del procés parlamentari dels pressupostos es va haver de demorar.

Per tant, ho reitero, gràcies –gràcies– a tota la gent per la feina que ha fet.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes reservades i posicionar-se sobre les esmenes presentades pels grups, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, quan el conseller Mas-Colell va presentar la Llei d'estabilitat pressupostària catalana, va dir que ho feia per dos motius principals.

El primer, perquè defensava el principi d'estabilitat pressupostària, i nosaltres des del Grup Socialista li vàrem dir: «D'acord, el principi d'estabilitat pressupostària és un principi de sentit comú. Té tot el sentit del món que al llarg del cicle el que decidim ingressar sigui igual que el que decidim gastar» –al llarg del cicle. Perquè no es confonguin, senyores i senyors diputats: estabilitat pressupostària no és dèficit zero. I estabilitat pressupostària tampoc és necessàriament retallades: depèn del que un govern decideixi gastar i un govern decideixi ingressar. Podem fer dèficit zero amb un govern que posa impostos per valor de 10.000 milions d'euros i tindrà 10.000 milions d'euros per gastar, o podem fer estabilitat pressupostària amb un govern que decideixi ingressar 5.000 milions d'euros i, per tant, només decideixi gastar 5.000 milions d'euros.

Li deia en el debat de totalitat de forma gràfica el senyor Boada: «Suïssa no és Suècia, i els dos països tenen estabilitat pressupostària.» I per tant vàrem dir: «D'acord amb aquest principi. És un principi de sentit comú, si s'articula bé, si s'entén bé, si es fa amb la flexibilitat suficient, si no s'articula dogmàticament.» Itambé vàrem dir: «D'acord amb aquest principi, perquè està en la legalitat vigent.» És un principi que reconeix la Constitució espanyola, és un principi que reconeix el nostre Estatut d'autonomia, és un principi que reconeixen els diferents tractats europeus que hem votat a favor. Per tant, és un principi que està en el nostre ordenament jurídic i, com saben, el Grup Socialista entén que el principi de legalitat és un dels principis que sempre s'han de mantenir.

I aquest estar d'acord –els ho dic sincerament, senyores i senyors diputats– no era retòric. I la prova del cotó que no era retòric és que nosaltres ni vàrem presentar esmena a la totalitat, ni vàrem votar a favor de les esmenes a la totalitat que van presentar els altres grups. Per responsabilitat i per convicció, nosaltres vàrem estar disposats a pactar aquesta llei. Amb una condició, és clar, que és que s'havien d'aclarir alguns interrogants que ens suscitava el mateix articulat de la llei i que ens susciten també, deixin-m'ho dir així, les intencions del grup de govern i les seves accions en el dia a dia, com governen Catalunya. Perquè era una llei que deia: «Siguem més restrictius que ningú.» Quan Madrid deia 2020, nosaltres en aquesta llei dèiem 2018. Nosaltres no enteníem aquest ser més restrictius, no enteníem la manera que s'hi articulaven molts dels principis, i per tant vàrem dir: «En principi d'acord, si s'aclareixen alguns interrogants.» S'han

aclarit aquests interrogants? Oh, i tant que s'han aclarit, senyores i senyors diputats. Oh, i tant que s'han aclarit aquests interrogants.

Mirin, nosaltres hem entrat un conjunt d'esmenes que feien una cosa, jo crec, molt assenyada. Deien una cosa important: «No convertim aquest principi assenyat d'estabilitat pressupostària en una camisa de força insensata.» El problema no és el principi d'estabilitat pressupostària, el problema és com s'articula, perquè és en el detall on està el diable, com diuen els anglesos. Això és el que van dir tots els experts –també els que va convocar Convergència i Unió– que varen comparèixer a la Comissió d'Economia i Finances: «Anem amb compte amb com s'articula aquest principi, perquè podem convertir una cosa amb la qual en principi estem d'acord en una camisa de força, en una inflexibilitat, en una manera que Catalunya no podrà decidir sobre les seves polítiques.» I això és el que feien el conjunt de les nostres esmenes.

Quantes esmenes ha acceptat el grup que dona suport al Govern? Quantes? *(Pausa.)* Cap ni una. Zero. Cap esmena de les que ha presentat el Grup Socialista, el grup que en principi els va dir: «D'acord, parlem-ne, aclarim els interrogants que tenim», i va entrar esmenes. No n'han acceptat cap ni una. I, per tant, com els deia, s'han aclarit els interrogants que tenien? Oh, i tant que s'han aclarit. Van exactament en la direcció contrària del que hauríem d'anar. En lloc de reconèixer els errors, reïncidim en aquests, els engrandim. Perquè és una llei, la que avui estan vostès a punt d'aprovar, que implica dèficit zero, que implica un dogmatisme insensat amb el dèficit, un fervor per les retallades, i que representa, senyores i senyors diputats, l'asfíxia econòmica i l'asfíxia social del nostre país. I que a més a més, perdonin que els ho digui, no dona cap senyal ni de rigor ni de credibilitat. No en dona cap ni una. Perquè saben què passa? La llei que vostès estan avui a punt d'aprovar és incomplible.

Els en poso, si volen, un exemple de rabiosa actualitat; també va per vostè, senyor Coto, que aquest tema l'incumbeix. Ahir vàrem saber de la nacionalització de Bankia. En diuen «nacionalització»; potser hauríem de dir la veritat: no és nacionalitzar, és simplement socialitzar a tots els ciutadans les pèrdues d'una gestió irresponsable de Bankia. El professor Roubini, quan va conèixer la nacionalització de Bankia com a socialització de les pèrdues a tots els ciutadans de Bankia, deia una cosa molt clara, en la qual coincidien ahir tots els experts internacionals. Els diners que haurem de posar tots els ciutadans –tots i cadascun dels ciutadans– per Bankia signifiquen dues coses: que el Govern haurà de triar o posar els ciutadans de genolls –i estic citant directament Roubini– o incomplir de llarg amb el dèficit i els nivells d'endeutament previstos. Això és el que passarà amb Bankia, aquestes seran les dues opcions que tindrem. I aprovar una llei com la que estem aprovant avui vol dir, amb aquest dogmatisme del dèficit zero, que haurem de triar entre aquestes dues coses: o asfixiar encara més econòmicament i socialment aquest país, o directament no complir amb els nivells de dèficit i per tant incomplir aquesta llei que implica dèficit zero.

I, per tant, és un senyal de rigor aquesta llei? És un senyal de credibilitat? Perquè aprovar aquesta llei en uns moments com aquests vol dir o que vostès estan disposats a incomplir-la –i per tant que estem aprovant paper mullat, amb les conseqüències que això té per a la credibilitat de tots, per a la credibilitat de la nostra democràcia–, o vol dir que vostès estan disposats a fer unes polítiques de retallades amb els ciutadans, que vol dir que vostès s'han tornat del tot insensats. Aquestes són les eleccions a què ens obliga aquesta llei. En lloc d'una rectificació a temps, donar segona oportunitat, som reïncidents –són reïncidents– amb els errors, com ja va fer la llei de dèficit zero del senyor Aznar, votada per Convergència i Unió i el PP, un cop més, l'any 2001. I aquests errors que faran avui vostès, la dreta de l'hemicicle, els acabarem pagant i patint tots els ciutadans.

En segon lloc, el conseller Mas-Colell, a part de la defensa d'aquest principi d'estabilitat pressupostària, va dir que el segon objectiu de la llei era defensar el nostre autogovern, eh? Perquè tot el que fan –tot, ja ho sabem–, tot el que fa Convergència i Unió sempre és per defensar Catalunya. Això sempre, eh? I així anem. Avui pau i demà glòria –així anem. Nosaltres els ho vàrem advertir en el debat a la totalitat: és en la llei orgànica de Madrid on es defensa l'autogovern de Catalunya. I els vam fer una oferta clara i contundent: anem tots plegats en aquesta llei orgànica a defensar els marges de dèficit acceptables, assenyats, que pot tenir Catalunya. Vostès no, eh? Per vostès, el gran argument de defensa de Catalunya era que aprovaríem aquesta llei primer, que Catalunya més, Catalunya primer, Catalunya abans.

Què tenim avui? Aprovarem aquesta llei no abans que Madrid, no: setmanes després. No, la llei catalana, ha condicionat la de Madrid, sinó que la llei de Madrid, amb aquest pacte a última hora que han fet amb el Partit Popular, condiona totalment la llei catalana. I a més a més, vostès van anar a Madrid, que és on s'havia de defensar, i van aprovar una llei orgànica que deia no només dèficit zero sinó que permetia *de facto* la intervenció de Catalunya. Aquesta és la doble pirueteta que vostès fan. Aquest és el doble salt mortal, perdonin. «Catalunya primer, Catalunya més, Catalunya abans»: Catalunya després, Catalunya amb una llei completament insensata amb els efectes que tindrà sobre els nostres ciutadans. Avui hem vist a la premsa el president Mas advertint un cop més de la possible intervenció de Catalunya, eh? Advertint que ve el lleó, quan va ser ell amb aquest vot que va donar el vistiplau que s'obris la gàbia. I això és el que no s'entén des de cap punt de vista. Els ho dic sincerament; li ho dic sincerament, conseller. Perquè vostès poden seguir dient que volen aquest miracle fiscal en la línia del concert, en la línia de la hisenda pròpia, jo ja no ho sé. Però l'únic fet avui, aquí i ara és que vostès estan sembrant el desconcert permanent en el nostre país. Estan sembrant el desconcert permanent com a Govern de Catalunya.

I per tant, i jo ja els ho dic –per acabar–, que aquesta llei que avui estem aprovant, en lloc d'articular un principi assenyat, el que estem fent és convertir-la en una camisa de força. Estem dient «sí», estan vostès

dient «sí» al dogmatisme del dèficit zero. Un dogmatisme que no és bo per a ningú, ni en termes econòmics ni en termes socials. Això és el que estem dient avui amb aquesta llei que aprovaran. I en segon lloc, també aprovaran vostès avui una llei que en lloc de defensar l'autogovern hi passa per sobre, perquè sempre pesa més el pacte ideològic que han fet amb el Partit Popular, aquí i allà; perquè això sí, això sempre, és la ideologia, que no té fronteres –és la ideologia, que no té fronteres.

Vostès fan el que han fet sempre: comèdia, fan comèdia. Surten en tromba després del Govern, dimarts, dient que defensen l'autogovern; i avui estem a dijous: quaranta-vuit hores! I pacten amb el Partit Popular aquesta llei insensata. Per tant, com sempre, fan comèdia. M'ho deia un diputat veterà del meu grup i em deia: «No t'exclamis, és el que han fet sempre.» I té tota la raó, és el que vostès han fet sempre. Però, saben què?, no perquè ho hagin fet sempre això deixa de ser incomprensible. I ara, en aquests moments que estem vivint, a més a més d'incomprensible és perillós, és devastador per al futur dels catalans i per al futur del nostre autogovern.

Així, suposo que tots vostès entendran el nostre vot negatiu a la llei que avui estem per aprovar.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, faré esment a les al·lusions de la diputada Martínez-Sampere, diputada del Grup Socialista.

I, miri, vostè ens dóna..., fa referència a la nacionalització per part del Govern d'Espanya, per part del Govern del Partit Popular, de l'entitat financera Bankia. Miri, jo li recordo les paraules del senyor Zapatero fa just quatre anys: «Espanya té el millor sistema financer del món.» Doncs, miri, quatre anys després, el Govern del Partit Popular es veu obligat a nacionalitzar un banc atès el seu absolut «passotisme» envers el sistema financer –desconeixement. I no oblidí que a dia d'avui el governador del Banc d'Espanya era qui va ser secretari d'Estat del senyor Solbes durant quatre anys, el senyor Miguel Ángel Fernández Ordóñez. Per tant, vostès hi tenen molta responsabilitat abans, durant i després.

Miri, vostè parla d'autogovern. Vostè parla d'autogovern i aquí fa unes afirmacions, unes acusacions envers aquesta llei que són absolutament equivocades. Sap què és malmetre l'autogovern de Catalunya? Deixar Catalunya més endeutada que cap altra comunitat autònoma. Sap què és perjudicar l'autogovern? Deixar una taxa d'atur per sobre del 20 per cent. I, miri, sap

què és perjudicar l'autogovern? Perjudicar l'autogovern és no fer els pagaments que li corresponen a la Generalitat de Catalunya i que impedeixen al Govern de la Generalitat pagar la totalitat de les pagues extres del mes de desembre als treballadors públics. I això va passar pels seus incompliments envers Catalunya, cosa que no ha passat ni durant el gener, ni durant el febrer, ni durant el març, ni durant el mes d'abril, ni passarà al maig, ni passarà mai, perquè hi ha un Govern del Partit Popular compromès amb l'autogovern de Catalunya.

Avui sotmetem a debat el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària, com ha dit anteriorment la relatora de la llei, així com la diputada socialista. Aquesta llei va ser una de les condicions troncales de l'acord pressupostari que va garantir, a través de l'abstenció condicionada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que s'aproveïssin els pressupostos de l'any 2012.

Per tant, avui, el Partit Popular de Catalunya complim amb un dels compromisos que vam adquirir amb els nostres electors a l'última campanya electoral de les eleccions autonòmiques. Avui es dóna compliment a una part substancial de l'acord pressupostari entre el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió, una llei d'estabilitat pressupostària d'àmbit català adequada a la Llei orgànica que es va aprovar a les Corts Generals amb el suport del Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats de Convergència i Unió.

Hem introduït, el Partit Popular de Catalunya, en una transacció amb el Grup de Convergència i Unió, una transacció en la qual es fa esment que el dèficit estructural haurà de ser equilibrat o amb superàvit. És a dir, s'introdueix en el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària l'anomenat «dèficit zero» que apareix a la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària.

És una llei d'àmbit català que pretén facilitar el compliment dels objectius de dèficit que s'estableixen a la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, aprovada al Congrés dels Diputats –i torno a reiterar que va rebre el suport de Convergència i Unió. És una llei que dóna un clar missatge de confiança envers aquells que han pensat en algun moment venir a invertir a Catalunya. La Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió, té greus dificultats per accedir al crèdit. Cap entitat financera, a cap mercat, vol comprar bons de la Generalitat de Catalunya. De fet, avui els bons de la Generalitat de Catalunya estan considerats com a bons escombraries, fet que obliga el Govern de Convergència i Unió a emetre dia sí i dia també bons a particulars, a un elevat interès. Amb la qual cosa, amb aquesta llei es posa en reserva –la llei en l'àmbit autonòmic, en l'àmbit català– el necessari equilibri pressupostari o dèficit zero. Aquesta llei és un mur, és una barrera en el futur per a aquells governs que en un futur vulguin fer de Montilla o de Zapatero. És a dir, vulguin gastar-se el que no tenen; és a dir, vulguin endeutar-se ells, els seus fills i els seus néts durant més d'un segle, com ha fet José Montilla o com va fer el Govern del senyor Zapatero.

Aquesta llei s'empara perfectament amb el que determina el canvi constitucional promogut pel Partit So-

cialista i que va rebre el suport del Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats, on la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària va rebre el vot del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –al Congrés. És una llei que els diu als governs del dèficit, als governs del malbaratament, als governs socialistes i tripartit: «Si vols gastar més, apuja impostos, però no ho facis pagar a les properes generacions.» És una llei que no és contrària a les ideologies de l'intervencionisme o el socialisme, com volen fer creure alguns, sinó que és una llei en la qual si vols més intervenció, si vols més despesa... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Un moment... –un moment–, senyor diputat, un moment. Si us plau, els demano silenci; si us plau. Continui.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. És una llei que no és contrària als interessos, ho torno a reiterar, de l'intervencionisme o del socialisme. L'únic, que ara si vols gastar més no ho podràs fer a través del deute, sinó que ho hauràs de fer a través d'apujar impostos.

Per tant, és una llei que no permet, ho torno a reiterar, al tripartit, als futurs tripartits que hi pugui haver, guanyar eleccions a través d'endeutament, sinó que si vol guanyar eleccions haurà d'apujar impostos. S'ha acabat, senyores i senyors diputats, el parany de guanyar vots i eleccions a través d'endeutament i de deixar deutes, dèficits a les properes generacions.

Per tant, aquesta llei no solament és un missatge de present, sinó que sobretot és un missatge de futur, un missatge de confiança i solidesa en el present i en el futur de Catalunya i dels catalans i catalanes. És aquest el missatge que enviem des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, amb l'exigència al Govern perquè presentés aquesta llei, i ara fem possible la seva aprovació. El paper determinant del Partit Popular de Catalunya al Parlament de Catalunya fa possible que Catalunya disposi de la seva pròpia llei d'estabilitat pressupostària, adaptada a l'ordenament constitucional, fet que mostra que Catalunya vol fer les coses bé, generar estabilitat, amb serietat i amb rigor.

Senyores i senyors diputats, el que ofega Catalunya és convertir la Generalitat de Catalunya en la comunitat autònoma més endeutada d'Espanya, és que Catalunya tingui 40.000 dels 140.000 milions d'euros de deute que tenen el conjunt de comunitats autònomes al conjunt d'Espanya. El que ofega Catalunya és mentir en el dèficit de la Generalitat, com va fer el tripartit. El que ofega Catalunya és un govern de Convergència i Unió més preocupat per culpar a tothom de tot excepte a ells, tot i que el senyor Artur Mas gestiona més de 6.300 euros dels impostos de cada contribuent català, amb un Govern de Convergència i Unió que té molts més organismes públics que no pas diputats aquesta cambra.

Per això avui, amb l'aprovació d'aquesta llei, es dona un missatge de certesa i de confiança, un missatge dirigit al Govern de Convergència i Unió, que no pot

incomplir per més temps l'objectiu de dèficit, com va succeir l'any 2011. Un govern que ja no podrà fer pressupostos amb dades de creixement equivocades que després acaben repercutint en l'incompliment dels objectius de dèficit, com ha succeït en aquest any 2012 amb els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

L'estabilitat pressupostària és un requisit per a la recuperació econòmica: si no tornem el que ens han presat, mai més ningú tornarà a confiar en nosaltres. Si no controlem el deute, si no controlem quant ens endeutem, cada cop llençarem més diners a pagar interessos d'aquest deute. I seguirem perjudicant les famílies i les pimes fent que el deute, que hauria d'anar cap allà, acabi en mans del sector públic. Si no hi ha estabilitat pressupostària, no hi haurà estat del benestar que valgui. O com creuen, senyores i senyors diputats, que es poden finançar els serveis socials com l'educació o la sanitat?

Sense uns comptes públics clars i sanejats, el sistema no és viable. Per això aquesta llei el que vol és donar seguretat –seguretat envers les famílies i les petites i mitjanes empreses– que el sector públic no es menjarà el crèdit que ha d'anar a les famílies per comprar un habitatge, o a les empreses per invertir. Seguretat envers el manteniment de les prestacions socials, i seguretat envers aquells que confien, que volen invertir, que en algun moment han decidit venir a posar els seus diners aquí, a Catalunya.

Per això invito el conjunt de forces polítiques a sumar-se a aquesta iniciativa de fer un esforç col·lectiu i continuat de guanyar credibilitat i no perdre-la, una credibilitat que es veurà en un major control per part del Parlament envers la gestió pressupostària. El Govern de la Generalitat haurà d'aprovar un sostre de despesa abans del 31 de juliol i n'haurà d'informar el Parlament abans d'enviar-lo al Consell de Política Fiscal i Financera. Això mateix succeirà amb el marc pressupostari que exigeix la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària aprovada al Congrés dels Diputats.

És aquest l'esperit de la Llei d'estabilitat pressupostària que avui presenta el Govern, que avui s'aprova en el debat definitiu gràcies al suport del Partit Popular de Catalunya. Una llei amb un esperit molt clar: estabilitat pressupostària. És a dir, dèficit zero, comptes clars i sanejats, impedir qualsevol mentida pressupostària com els enganys del dèficit a què ens tenen acostumats el socialisme i el tripartit. I, alhora, posar les piles al Govern de Convergència i Unió perquè deixi d'anar a pas de tortuga amb les reformes, perquè es posi a treballar i perquè desviï l'atenció de qualsevol objectiu que no sigui la creació d'ocupació i donar una oportunitat laboral als més de 800.000 catalans i catalanes que volen i no poden treballar avui a Catalunya.

Aquesta llei garanteix un sector públic de la Generalitat de Catalunya viable i solvent. I és per aquests motius que el Partit Popular de Catalunya vam reclamar aquesta llei, i avui incorporem cinc, i en modifiquem cinc, dels dotze articles que tindrà la llei que finalment s'aprovarà. Amb aquesta llei es fa més evident que mai l'oposició exigent i ferma que permet transformar el Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària presen-

tat inicialment pel Govern, com a conseqüència de l'acord pressupostari entre el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió de l'any 2011.

Amb aquesta llei el Govern no té excuses per no complir amb els objectius de dèficit. El Govern de Convergència i Unió sap que hi ha un govern d'Espanya, un govern del Partit Popular, compromès amb la liquiditat i sostenibilitat de Catalunya. Un govern d'Espanya que ha avançat bestretes perquè el Govern de la Generalitat pugui pagar nòmines i proveïdors, i que ha impulsat un pla de pagament a proveïdors que permetrà que es puguin pagar fins a 450.000 factures d'ajuntaments catalans i Generalitat de Catalunya.

Per tant, amb aquesta llei, junt amb el suport financer del Govern d'Espanya cap a la Generalitat de Catalunya, un suport financer clar, compromès i indefinit en el temps, el Govern de Convergència i Unió haurà de complir amb la llei, eliminar despesa supèrflua i reduir molt àmpliament el sector públic empresarial de la Generalitat de Catalunya, que és el més ampli de tot Espanya, per tal de complir amb els objectius d'estabilitat pressupostària que s'especifiquen a la llei que avui aplevem.

Avui, a iniciativa del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i amb el nostre suport, es dona un pas endavant a establir reformes que ajuden a generar confiança i credibilitat, i que són un pas més cap a la recuperació econòmica i d'ocupació que necessita Catalunya junt amb la resta d'Espanya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats... Senyor Coto i senyors del Partit Popular, s'ha de tenir una gran insensibilitat. Vull dir, venir aquí avui i parlar de missatge de futur i de solidesa, de missatge de confiança, quan acaben de destinar milers i milers, milions d'euros de diner públic, a sufragar un dels responsables de la crisi econòmica d'aquest país, com és Bankia.

Veritablement, mentre aquest mateix banc provoca desnonaments, mentre aquest mateix banc deixa quantitat de gent al carrer per no pagar o per no poder pagar les seves hipoteques, vostès diuen que generen confiança amb la seva actuació, llençant diner públic per salvar els que han provocat, creat i enfortit aquesta terrible crisi econòmica que pateix el país. S'ha de tenir una gran insensibilitat en aquest sentit. I, miri, hi ha una manera per mantenir els serveis públics i l'estat del benestar, que és apujant els impostos als poderosos, no pas donar diner públic als poderosos com Bankia, com Rato –que és el seu amic, del Partit Po-

pular–, que ha fet aquesta actuació política totalment irresponsable.

Feta aquesta introducció –pensava que era obligatòria–, ens preguntem des del nostre grup parlamentari: per què Convergència i Unió fa aquesta llei? És un enigma que segur que la senyora Senserrich poder ens en donarà més informació, però ho dubto. Nosaltres creiem, o almenys alguna vegada ho han dit, que és per donar confiança als mercats. Però no servirà per donar confiança als mercats, perquè són insaciables, com hem vist, no? No servirà per solucionar la crisi, perquè han equivocat vostès la diagnosi i el tractament.

Converteixen, des de Convergència i Unió i el Partit Popular, en veritat immutable un principi fals: que davant una situació de dèficit fiscal, el millor sempre és reduir la despesa, perquè això envia un senyal als mercats que les coses s'adreçaran. I que, per tant, els empresaris començaran a invertir de nou perquè confien en un futur millor. Res de res, ha passat. Al contrari: les retallades –o sigui, la reducció de la despesa, que popularment es diu «retallades»– han agreujat la situació de la ciutadania de Catalunya, i han provocat més recessió, més retallades, més patiment, més atur.

Però és que moltes institucions europees i mundials estan dient que no es poden continuar aquestes polítiques. Ja els llegiré un informe sobre el treball en el món del 2012, elaborat per l'Organització Internacional del Treball –que no són d'Iniciativa, ni d'Esquerra Unida–, que es va presentar el primer de maig, i deia..., ho diu l'OIT, eh? Ho dic perquè escoltin tots plegats, sobretot la ciutadania. Volia explicar que ja em perdonaran, però tota la meua intervenció intentarà anar dirigida no tant als diputats i diputades, que també, sinó als ciutadans, perquè tinguin l'oportunitat de veure que hi ha altres alternatives, no només el fonamentalisme de les retallades i del dèficit que plantegen CiU i el PP.

Els dic, doncs, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que hi ha alternatives, com precisament diu l'OIT. Diu, en castellà: «En los países que aplicaron el enfoque de la austeridad y de la liberalización en su mayor extensión, principalmente en los países del sur de Europa» –o sigui, Catalunya i Espanya– «el crecimiento económico y del empleo continuó deteriorándose. Además, en muchos casos estas medidas también fracasaron a la hora de estabilizar la situación fiscal. La razón fundamental para estos fracasos es que estas políticas no tienen la capacidad de estimular la inversión privada. La trampa» –diuen ells– «de la austeridad se está accionando. La austeridad, en efecto, ha producido un crecimiento económico más débil, ha incrementado la volatilidad y empeorado el balance financiero de los bancos, ha ocasionado una mayor contracción del crédito, menores inversiones y, en consecuencia, mayores pérdidas de empleo. Paradójicamente esto ha afectado, de manera negativa, a los presupuestos de los gobiernos y, por lo tanto, ha aumentado las exigencias de mayor austeridad.» El peix que es mossega la cua.

Diu més. Diu: «Los efectos de las reformas de los mercados laborales en el empleo dependen en gran

medida del ciclo coyuntural. Ante una recesión» –en el que estem ara– «normas menos rígidas» –reforma laboral– «pueden dar lugar a más despidos, sin apoyar la creación de empleo» –és el que està passant. «Del mismo modo, un debilitamiento de la negociación colectiva es probable que genere una espiral descendente de los salarios y, por consiguiente, retrase aún más la recuperación.» És el que està passant, i és el que diu l'OIT. I això, és clar, gràcies a les polítiques que desenvolupen Convergència i Unió i el Partit Popular.

La realitat a Catalunya és la que explicava una mica també l'OIT. Després de setze mesos estem amb una alta taxa d'atur, un atur juvenil que jo el qualificaria d'indecent, més pobresa, més desigualtats, menys drets, persecució als treballadors públics, privatització de serveis, empitjorament dels serveis sanitaris i educatius. Es manté el dèficit, i augmenta l'endeutament en un any i mig de govern. No m'ho invento: són dades clares, estadístiques que es poden comprovar en qualsevol lloc.

I sap què passa, a més a més? La ciutadania encara ha de patir més. Cada setmana, a Catalunya, ha de fer front al que s'anomena ja els «dimarts de patiment», amb la incontinència verbal del senyor Homs, del Govern de la Generalitat. I també ha de patir els divendres de dolor, amb la vicepresidenta del Govern estatal, la vicepresidenta Pinotxo, perquè és la que va dir sempre: «No apujarem l'IVA» –han apujat l'IVA–; «No donarem diners a la banca» –donen diners públics a la banca–; «No tocarem salut i educació» –10.000 milions menys d'euros en salut i educació–; «No reduïrem pensions». Aquesta és la realitat: dimarts de patiment, divendres de dolor. La ciutadania d'Espanya i Catalunya contínuament ha d'esperar les sortides d'aquestes dues persones, per tal de veure què ens caurà. Suposo que dimarts que ve vindrà la que toca, doncs, del senyor Homs, amb una reducció potser de 1.500 més milions d'euros.

En cap proposta no han escoltat vostès, en cap moment, cap proposta d'augment dels ingressos via fiscal; en cap moment, inversió pública en temes socials i de recerca; res de recuperar l'impost de successions, aquí a Catalunya. Ja en parlarem, al final, què farà el senyor Mas –ja en parlarem. A veure si s'ha d'empassar també allò que ha anat repetint durant tant de temps.

A més a més, el president de la Generalitat sempre s'ha vantat de ser el primer de la classe en retallades. No només en el marc estatal, sinó també a l'europeu. Ell, ahir, en deia que això era rigor i responsabilitat, nosaltres en diem una decisió política i ideològica irresponsable.

Fa uns dies, a la cimera del Banc Central Europeu, reclamava ser reconegut com el Carlemany de les retallades, de les polítiques d'austeritat. Mentre la ciutadania de Catalunya –siguem clars– s'ho mirava amb cert fàstic, envoltada de policies de tots els colors –fruit, bàsicament, de les paranoies del conseller Puig i del ministre Fernández Díaz, fonamentalistes ara de la prevenció. És veritat: durant una temporada era tendre veure la relació estreta entre Mas i Sarkozy.

Però aquest amor s'ha acabat. No perquè ells volguessin, sinó perquè els ciutadans han decidit escombrar Sarkozy del Govern de França.

Fa uns dies, el senyor Mas deia que calien austeritat i retallades, a l'estil Merkozy. I ara deia, l'altre dia, que calien polítiques d'estímul al creixement. Durant setze mesos ha dit que això no era necessari, que només calia l'austeritat. Ara, de cop i volta ha vist la llum –com en sant Pau, el noi aquell del cavall. I ara, doncs, ha vist la llum i diu que calen polítiques d'estímul i de creixement. Quina credibilitat ha de tenir que un president –i un govern– que s'ha atipat de destruir llocs de treball del sector públic i privat, que ha aplaudit fervorosament les polítiques prepotents provinents d'Alemanya, que ha fet un apostolat actiu de l'austeritat mal entesa, ara digui que cal canviar i que s'apunta a les tímides propostes –tímides propostes– d'impuls del creixement del socialista Hollande?

Jo crec que estan atrapats. El fracàs de les seves polítiques és evident, senyors de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular. França ha caigut, Holanda també, molts *Länder* alemanys també –la propera esperem que sigui la senyora Merkel, tots els déus possibles ens escoltin. La dreia fonamentalista, la defensora dels mercats, està caient per tot Europa. Deixin-me que els tradueixi un refrany castellà, en català: «Quan vegis les barbes del veí tallar, posa les teves a remullar», senyor Mas i senyors de Convergència i Unió.

Però quan ja estan al límit d'aquest fracàs, quan ja estan al límit d'aquest atrapament, els queda el cartutx de la bandera; i ja ràpidament, carat, la bandera. Sempre ho han fet, ho deia la senyora Martínez-Sampere. Abans d'ahir, dimarts de patiment, el senyor Homs ens va dirigir la paraula per dir-nos que cal fer front al procés de recentralització del Govern del Partit Popular. Govern del Partit Popular que serveix per aprovar els pressupostos més letals de l'estat del benestar que s'han aprovat en el nostre país, a Catalunya. Govern del Partit Popular que ha vist com Convergència li aprovava dotze dels tretze decrets que han servit per consolidar la política de patiment i dolor cap a la ciutadania. Alguns d'ells fins i tot amb envaïment de competències –allò que els agrada tant, que sempre lluiten per Catalunya–, com la reforma laboral o com la Llei d'estabilitat pressupostària, ha aprovat. I que, a més a més, permet la intervenció de Catalunya si no compleix amb el suïcidi compartit.

Per a què serveixen els setze diputats de Convergència al Congrés, seguint una mica la frase que es referia abans a la bancada socialista? Doncs, per satisfer les polítiques de retallades, les polítiques de destrucció de l'estat del benestar, d'eliminació de drets socials i ambientals, de recentralització, capitanejats pels llobbistes Duran Lleida i Sánchez Llibre. Han apostat abans per la cartera que pel país, han participat amb el PP en l'escanyament de Catalunya i els seus ciutadans.

Jo crec que només serveixen –amb tots els respectes, perquè ells ho han triat– per defensar els interessos del mercat i no pas els de Catalunya. Això sí, el senyor Homs, pam!, amb la bandera aixecada; i el senyor Mas, ahir, cada vegada que li feien una pregun-

ta, aixecava la bandera, perquè no tenia cap altra més resposta.

Però encara els queda el pacte fiscal. I ara els queda el pacte fiscal, sí senyor. És el miracle, és els pans, els peixos, el vi, tots els miracles possibles, no? El veuen com una solució a tots els mals. En cap país, en cap país mitjanament federalista, no existeix el dèficit fiscal zero, a veure si ho aprenen d'una vegada o escolten les persones que hi entenen més que aquest diputat que els parla. El problema no és el dèficit fiscal, sinó les seves polítiques de retallades i les seves nul·les inversions a fomentar la prosperitat d'aquest país.

I per això presenten aquesta llei, no? Una llei que la majoria dels compareixents han dit que no servia per a res, i que tècnicament era molt dolenta per diferents raons que ara jo no els explicaré –per no avorrir-los, de tan dolenta que és.

El que sí que jo vull explicar són les nostres propostes i la nostra proposta alternativa. Hem presentat dotze esmenes que busquen canviar radicalment els objectius de la llei, passar de l'estabilitat a la sostenibilitat pressupostària mitjançant una política fiscal progressiva, que lluita contra el frau fiscal, contra l'economia submergida, i que serveixi per garantir l'estat del benestar.

Nosaltres creiem que l'endeutament, en situacions de crisi com la que patim, s'acaba per la via del creixement, per la via de la prosperitat, fent que la ràtio del deute en relació amb el producte interior brut sigui més petit mitjançant el creixement del denominador, mai per la via del desendeutament –o de l'endeutament, que és en aquest moment el que estem fent.

Hem vist que cada retallada empitjora els comptes públics: hi ha una caiguda de la recaptació i l'increment de la despesa per atur. I aquesta és una realitat que s'ha de tenir en compte. Per nosaltres, la solució passa per, a curt termini, un doble objectiu: creixement de la demanda interna, impulsada públicament –que per vostès és un anatema–, i reequilibri dels comptes exteriors, que elimini la necessitat de recórrer a nou endeutament exterior, i, per tant, redueixi les pressions sobre el nostre deute que ara ja són, altra vegada, importants.

Cal cercar i portar a terme inversions que generin estalvis en la despesa corrent –com les d'estalvi energètic o impuls de les TIC–, inversions que generin més competitivitat exterior, o el finançament parcial d'inversions en serveis lligats a la sostenibilitat i a l'economia verda, als serveis de la societat del benestar, o a la millora de la competitivitat que ara no es fan, perquè no es té prou finançament o perquè finançats privadament no se'n surten –no se'n surten perquè tampoc tenen crèdit.

Però és que en l'actual situació econòmica existeixen oportunitats que ni tan sols generen més deute a curt termini, només en els primers mesos, i d'aquesta manera arrencarien un cercle virtuós de reactivació econòmica, confiança dels mercats, capacitats internes de retorn del deute. I el deute a curt termini generat és compensat per un increment de l'activitat econòmica.

Si hi ha un increment de l'activitat econòmica, hi ha un increment dels impostos, hi ha un increment dels ingressos, per la qual cosa es compensa la despesa inicial que has fet.

Però res d'això es fa. Cal apropar-nos a Europa i l'únic que fem és allunyar-nos-en. Nosaltres proposem austeritat i polítiques de prosperitat, polítiques de desenvolupament sostenible. Però una austeritat ben entesa: enfront de la seva autoritat dogmàtica, contraposem l'ètica de l'austeritat.

I ho vull fer amb les paraules d'un gran polític, senyors del PP, d'un gran polític comunista, Enrico Berlinguer. Ho deia el 1977 –1977– en una situació, a Itàlia, de crisi econòmica i política –evidentment, governava la Democràcia Cristiana, no podia ser d'una altra manera–, i buscava sortides a la crisi des de l'austeritat. Llegiré, 1977, Enrico Berlinguer, gran polític comunista. Deia: «La austeridad no es hoy un mero instrumento de política económica al que hay que recurrir para superar una dificultad temporal, coyuntural, para permitir la recuperación y la restauración de los viejos mecanismos económicos y sociales. Así conciben y presentan la austeridad los grupos dominantes de las fuerzas políticas conservadoras.» La Democràcia Cristiana, abans; ara, Convergència i Unió i el Partit Popular. «Para nosotros, por el contrario, la austeridad es el medio de impugnar por la raíz y sentar las bases para la superación de un sistema que ha entrado en una crisis estructural y de fondo.» Diu: «La austeridad se convierte en una arma de lucha moderna y actualiza tanto contra los defensores de orden económico y social existentes, como contra los que la consideran como la única situación posible de una sociedad destinada a ser cada vez más desequilibrada, cada vez más cargada de injusticias, de contradicciones, de desigualdades.» Diu –i acabo–: «La austeridad puede utilizarse como instrumento de depresión económica» –com fan ara–, «de represión política y de perpetuación de las injusticias sociales» –com fan ara–, «o como ocasión para un desarrollo económico y social nuevo, para un riguroso saneamiento del Estado, para una profunda transformación de la organización social para la defensa y expansión de la democracia. En una palabra, como medio de justicia y de liberación del hombre y de todas sus energías hoy postradas, dispersas, desperdiciadas.» Excel·lent –excel·lent.

Això –això– és el que s'hauria de fer, aquesta és l'ètica de l'austeritat i no el dogmatisme de les retallades que vostès practiquen.

Acabo. Vostès no rectifiquen, ara encara ho vèiem, malgrat que saben que les seves polítiques són un fracàs total i que ens porten a situacions molt perilloses. Senyores i senyors diputats i diputades, mirin què passa a Europa: augmenta el suport als partits feixistes, racistes i xenòfobs; augmenta a Grècia, augmenta a Holanda, augmenta a França, augmenta a Àustria, augmenta a Finlàndia. Molts ciutadans no veuen la Unió Europea com...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Boada Masoliver

...una entitat...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Joan Boada Masoliver

Acabo..., acabo de seguida. No veuen la Unió Europea com una entitat que busca fer comunitat, sinó com una entitat governada per unes elits conservadores que protegeixen el capital i els especuladors, i que empobreixen i humilien els països i ciutadans. Els governs de Convergència i Unió i del Partit Popular en formen part, d'aquesta elit liquidadora de l'estat del benestar.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, honorable vicepresidenta, m'agradaria situar el debat en tres antecedents que són consecutius en el temps i crec que ens porten finalment al debat que estem avui d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, aquesta llei catalana d'estabilitat pressupostària.

El primer antecedent ens ve d'Europa, i a ningú escapa que hi ha un mandat europeu d'un origen ja molt llunyà, 1997, amb el Pacte d'estabilitat i creixement del Consell, d'Amsterdam, que precisament fixa i dona aquest mandat de l'estabilitat pressupostària, en aquell moment limitant el dèficit públic a un 3 per cent del producte interior brut. Ja més cap aquí, ens situem al setembre del 2011 –per tant, al setembre tot just de l'any passat–: hi ha una reforma exprés de la Constitució espanyola pactada pel PSOE i pel Partit Popular que realment obre la porta a l'Estat a intervenir en la política pressupostària de les administracions públiques, tant la local com l'autonòmica. I aquí és on la Generalitat queda directament afectada. Obre la porta; no ho regula, però obre la porta a aquesta intervenció. I, per tant, una invasió competencial i un atac a l'autonomia financera i l'autonomia de despesa de la Generalitat regulada en els articles 201.2 i 202.2 del nostre Estatut d'autonomia.

Catalunya, davant d'aquesta situació, havia de respondre a aquesta limitació, i aquestes mateixes paraules les utilitzava jo mateix en el debat a la totalitat d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària catalana. I com havia de respondre Catalunya? Fent una llei pròpia –fins aquí, d'acord amb el Govern en el fet de fer-la–: que Catalunya tingués una llei catalana d'estabilitat pressupostària. Però també advertia i deia: plantar-se a la llei orgànica del Govern espanyol que

desenvolupés la citada reforma constitucional. Ho repteixo: la reforma constitucional obria la porta, però la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària espanyola és aquella que desenvolupa aquesta possibilitat d'intervenció.

I finalment arribem al tercer antecedent, que és el que ja he anticipat, que és la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i *sostenibilidad financiera* aprovada pel Govern espanyol. I quina ha estat l'actitud del Govern de la Generalitat i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és qui li dona suport, davant d'aquesta llei espanyola? Va ser una actitud de submissió. Una actitud de submissió, un discurs de la resignació.

Recordem els dos trets d'aquesta llei espanyola i per què influeix en el debat que avui tenim aquí amb aquesta Llei d'estabilitat catalana. La Llei d'estabilitat espanyola, aprovada amb el concurs de Convergència i Unió, regula la intervenció de l'Estat a la Generalitat en cas que no es compleixi aquest principi d'estabilitat. El capítol quart d'aquesta llei, que diu «medidas preventivas, correctivas y coercitivas», senyores i senyors diputats, no té «desperdici» –no té «desperdici»–; ben bé que ens tracten com a una colònia –ens tracten com a una colònia.

I a més a més, a part d'aquesta possibilitat d'intervenció des del punt de vista de la metròpoli que intervé la colònia –és a dir, nosaltres–, torna a l'objectiu del dèficit zero –torna a l'objectiu del dèficit zero. Han tornat a triomfar les teories de la FAES, les teories del president del Govern espanyol senyor Aznar. Perquè Aznar l'any 2001 ja va posar sobre la taula la llei del dèficit zero, una altra vegada amb el suport de Convergència i Unió. I com va aconseguir aquells anys 2001, 2002, 2003 aquest dèficit zero a l'Administració de l'Estat? Com ho va aconseguir? Primer, desplaçant despesa cap a altres administracions. És el que va fer: per aconseguir el dèficit zero va desplaçar despesa cap a ajuntaments i cap a comunitats autònomes –en aquest cas, cap a Catalunya.

Segona mesura que va utilitzar: va incomplir el principi de lleialtat institucional. Vaja, el va incomplir ell, el va incomplir Felipe González, el va incomplir després Zapatero, l'està incomplint ara Rajoy; això ja és una tònica general. Però incomplint –incomplint– el principi de lleialtat aconseguia ell tenir els comptes a dèficit zero i traslladava als altres, en aquest cas als ajuntaments i a la Generalitat, aquestes despeses.

I tercera manera com ho va aconseguir, i aquesta ja és aquella de nota –de nota–: va compensar el dèficit públic que tenia amb el superàvit de la seguretat social –va compensar el dèficit públic amb el superàvit que tenia de la seguretat social.

Precisament així –així– és com va quadrar Aznar el dèficit zero. I avui ja hi podem incloure fins i tot un quart «com ho va fer». Com ho va fer la senyora Esperanza Aguirre –dèficit zero–, altres governs per València, que va ser traslladar dèficit, dèficits, cap a entitats financeres amigues. (*Pausa.*) O qui es va fer càrrec del dèficit de Terra Mítica? Qui se'n va fer càrrec, qui va traslladar de l'Administració pública cap a una entitat financera amiga –Bancaixa– el dèficit de Terra Mítica?

Així també quadraven el dèficit zero –així també quadraven el dèficit zero.

Per cert, parlem molt aquests dies, i és cert, que el Govern espanyol pot nacionalitzar, pot posar diners públics per a Bankia; i en canvi, Catalunya Caixa la subhasten. O la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea, que, per cert, comercialitzava productes financers de Caja Madrid –que, per cert, comercialitzava productes financers de Caja Madrid–, se la deixa ja perduda –perduda. Per cert, amb quatre anualitats del sou del senyor Rato tenim el problema de la secció de crèdit de la cooperativa de l'Aldea solucionat. Reflexió: amb quatre anys del sou del senyor Rato tenim el problema de la cooperativa de l'Aldea solucionat.

Doncs bé, amb aquest panorama d'aquesta llei espanyola d'estabilitat –intervenció de l'Estat com si fòssim una colònia i dèficit zero–, que ja sabem com el Partit Popular l'aplicava –traslladant despesa, deslleialtat institucional, compensant-ho amb el superàvit de la seguretat social, cosa que ara no podran fer perquè està en dèficit la caixa de la seguretat social–, amb aquest panorama, Convergència i Unió a Madrid fa el discurs de la resignació, abaixa els braços i no es planta. Al contrari, recolza –recolza– aquesta llei. Senyors de Convergència i Unió, deixin d'atrevir-se només amb la gent del nostre país disminuint despesa pública –deixin només d'atrevir-se amb la gent del nostre país–, plantin cara d'una vegada per totes al Govern espanyol. No pot ser submissió a Madrid i després venir aquí i fer una operació estètica amb un suposat acte de sobirania amb aquesta Llei d'estabilitat catalana. No pot ser, això és enganyar la gent.

I per tot això, Esquerra Republicana votarem avui en contra de la Llei d'estabilitat catalana, malgrat reconèixer que vam tenir converses amb el Govern de Convergència i Unió i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ho vam fer en un clima excel·lent –i això es reconeix: en un clima excel·lent–, però hem de ser conseqüents i Esquerra Republicana som conseqüents. Si més no, intentem exercir una coherència en els nostres posicionaments, i avui aquesta coherència ens porta a votar en contra: votar en contra d'una reforma constitucional i plantar cara al Govern de Zapatero –Convergència i Unió aquella vegada també ho va fer; també ho va fer i s'ha de reconèixer–, votar en contra de la Llei d'estabilitat pressupostària del PP i plantar cara a Rajoy –aquí vostès no ho van fer.

I avui, intentar fer una llei d'estabilitat catalana que per nosaltres hauria de complir dos objectius, que no els compleix. Per un costat, que Catalunya, el nostre país, compleixi el principi d'estabilitat pressupostària, però que el compleixi no sent el resultat del pensament dogmàtic neoliberal, no fent-ho d'aquesta manera. Estem d'acord amb el principi d'estabilitat pressupostària, però hi ha moltes maneres d'interpretar-lo. I nosaltres no estem d'acord a complir un principi d'estabilitat seguint el dogmatisme neoliberal. I per l'altre, el segon objectiu és fer una llei catalana, pròpia, acte de sobirania.

Abans el diputat Boada els ho recordava, i jo també ho vull recordar. I van ser unes paraules de Joan Tugores,

el catedràtic de teoria econòmica de la Universitat de Barcelona, un dels compareixents. I, per cert, de les compareixences que hem vist en aquest Parlament –no només la seva, sinó totes en general– que més han enriquit –més han enriquit– el nostre coneixement com a diputats d'una llei com aquesta d'estabilitat pressupostària. Doncs, el senyor Tugores ens ho recordava i deia: «Aquest objectiu de dèficit públic és una ràtio. És una ràtio on hi ha un numerador i un denominador. I resulta que el pensament únic, aquest pensament dogmàtic, només es fixa en el numerador, que és el dèficit públic, però hi ha un denominador, que és el producte interior brut. I si puja el denominador, tenim creixement i incrementa el producte interior brut. Automàticament, tenim un resultat de la ràtio inferior.»

Hi ha dues maneres de disminuir la ràtio: o disminuint el numerador –el dèficit– o incrementant el denominador. I creiem que s'han de tenir en compte totes dues qüestions i no només centrar-se en una, com són les retallades, que només és disminució, disminució, disminució, disminució del dèficit. Comencem a pensar en creixement, creixement, creixement, creixement econòmic. I precisament aquest debat és de rabiosa actualitat en aquests moments a nivell d'Europa.

Els mercats no desconfien pel dèficit públic, desconfien per la manca de model de creixement; és per això que desconfien els mercats. El dèficit públic és la conseqüència de la crisi, no la causa d'aquesta crisi.

Per a la part final de la meua intervenció ens agradaria sintetitzar en cinc idees –en cinc idees– quines són –quines són– les esmenes d'Esquerra Republicana, i, per tant, aquestes esmenes que ens portarien, des de la coherència de rebutjar la reforma constitucional, des de la coherència de rebutjar la Llei d'estabilitat pressupostària espanyola, la coherència que ens portaria tenir una llei catalana, que, com deia abans, havia de ser una llei i un acte de sobirania. Cinc idees.

La primera, aquest fons de reserva que es podria crear o que es pot crear en moments de bonança econòmica. Que aquesta llei catalana, amb el text que queda, doncs, tot ha d'anar destinat a reduir l'endeutament. Nosaltres proposem que la meitat vagi destinada a reduir endeutament i l'altra meitat a recuperar polítiques socials. Això és trencar amb un pensament dogmàtic de l'estabilitat pressupostària.

Segona idea: ser flexibles amb l'objectiu de dèficit públic –ser flexibles. Rebutgem el dèficit zero –rebutgem el dèficit zero–, perquè els antecedents ens demostrin que si s'ha complert, en alguna ocasió, ha estat fent tramples –ha estat fent tramples.

Tercera idea: una llei de modificacions normatives necessàries per assolir a Catalunya una regulació tributària amb major equitat fiscal. Replantegem tot el nostre sistema fiscal, el que ara tenim. Replantegem-lo i fem-lo més equitatiu: qui més té més ha de pagar, i qui menys té ha de pagar menys. Fem-ho.

Quarta idea: mentre no es compleixin les previsions d'estabilitat pressupostària, qualsevol modificació normativa que afecti la disminució d'ingressos s'haurà de compensar. Què vol dir això? Que si no es

compleix el principi d'estabilitat pressupostària, si un govern decideix, per exemple, eliminar l'impost de successions, l'haurà de compensar amb alguna altra mesura o deixar de fer aquesta reducció.

I cinquena idea: el dèficit fiscal. Per nosaltres, el dèficit fiscal afecta directament al dèficit, a l'objectiu de dèficit públic. Si un país com el nostre, que hi ha un esforç fiscal per part de les empreses i dels ciutadans i ciutadanes de 16.000 milions d'euros que marxen i no tornen..., això afecta directament poder complir, amb majors o menors condicions, el nostre objectiu de dèficit públic. Mai podrem aconseguir uns objectius de dèficit públic estàndards europeus si 16.000 milions d'euros cada any es recaptin aquí, marxen i no tornen. Això és literalment impossible. I el que demanem amb aquesta llei, o amb aquesta esmena en concret, és que es flexibilitzi l'objectiu de dèficit públic per a aquells territoris que, com el nostre, pateixen un espoli fiscal.

Fins aquí, doncs, les nostres aportacions. I reiterant, una vegada més, que per tota la sèrie de circumstàncies que acabo de dir –argumentar–, no votarem favorablement a la Llei d'estabilitat pressupostària catalana de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Consellers*, vicepresidenta, diputados, diputadas: ¿les suena a ustedes esto? (*Pausa*.) Esto es el *Boletín Oficial del Estado*, del lunes 30 de abril de 2012. Y en él se publica la Ley orgánica 2/2012, de 27 de abril, de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera. Sí, sí, fíjense: existe el BOE, ¿eh? Y fíjense si existe, que ustedes, Convergencia, votó a favor de la ley que aquí se publica. Ley orgánica, ¿eh?; quiero recalcar el concepto de ley orgánica.

¿Por qué quiero recalcar este concepto? Porque este Parlamento tiene siempre un déficit que igual tendríamos algún día que intentar legislar. Es un déficit sobre el principio de legalidad y el principio de realidad. Uno puede seguir viviendo como en una pecera, ¿eh? La política catalana y algunos de sus actores principales viven en esa pecera de irrealidad. Pero hay un problema; es que hay una cosa que, aunque a ustedes les moleste mucho, existe, que es el principio de jerarquía normativa, básico en una democracia –innecesario en Matrix, innecesario si uno vive en la pecera y piensa que los que viven en la pecera son los que están afuera. No, no, no: hay una cosa que es el principio de jerarquía normativa, que dice que una ley orgánica está por encima de, en este caso, este proyecto de ley. Fácil.

Además, todo sea dicho –después entraremos en la valoración tanto de la ley orgánica como de esto–, hay una diferencia muy sustancial. Fíjense ustedes: esta ley ocupa una cara y media. Para hablar de estabilidad

financiera, ¿eh?, y presupuestaria. De aquí al infinito, como las preferentes, ¿eh? Perpetuo. Una cara y media. Se la voy a ojear. ¿Por qué? Porque, hombre, esto está redactado con técnica legislativa. Esto es serio. Nos gustará más, nos gustará menos. Pero hay un trabajo de seriedad y rigor, no sé si intelectual pero sí como mínimo normativo. Cosa de que esto adolece. ¿Y por qué? Pues porque simplemente esto no es serio. Es que no es serio, es que ni ustedes se lo han tomado en serio, porque solo hay que mirar y leerse brevemente..., hombre, no hay que dedicarle demasiado tiempo, ¿eh?, es en un plis-plas que la lee uno; otra cosa es que la entienda, pero leerla, ¿verdad? ¿Cuáles son el objeto y finalidad, y el ámbito de aplicación? La finalidad de esta ley es, ni más ni menos –prepárense–, preservar la autonomía financiera de la Generalitat. Muy bien.

¿Qué dice aquí? Lo contrario. Es decir, aquí se determina cuál es la autonomía financiera de las comunidades autónomas. Porque sí, queridos compañeros de hemiciclo, Cataluña es una comunidad autónoma. Es una de las administraciones de este Estado: Administración general del Estado, comunidades autónomas, corporaciones locales. Principio de realidad. Y, de momento, principio jurídico. ¿Qué tienen que hacer las comunidades autónomas y las corporaciones locales? Cumplir con lo que dice esta ley orgánica que ustedes han votado. Entonces, nosotros, como buenos legisladores, deberíamos seguir un principio muy básico, que es el de la economía legislativa. Si ya está, ya dice la ley orgánica de rango superior qué es lo que tenemos que hacer, es muy fácil: hágase. Si es que hay poco más que hacer. ¿Qué autonomía financiera de la Generalitat se salvaguarda con esta cara y media de ley? Ninguna: porque lo mandata esta que, repito, ustedes han votado con alegría. No sé si con alegría, pero han votado. Sin muchos *escarafalls*, ¿eh?, sin muchas de estas tan habituales amenazas: «¡Oh!, ¡oh!» No, no: ustedes lo han votado y *muts i a la gàbia*, ¿eh?

Entonces, ¿es necesaria...? ¿Las leyes por qué...? Perdonen que haga un poquito de pedagogía, pero ¿las leyes por qué se..., por qué hacemos leyes, los legisladores? Con una finalidad, ¿no? Hay un problema, y se intenta solucionar. ¿Sirve esta ley para algo? No, para nada. Es inútil e innecesaria. Pero es que además, fíjense, aparte de que está mal redactada técnicamente, ¿eh? –es bastante chusca–, tiene algo –tiene algo– muy grave, que es que es peligrosa. Porque es que ustedes, además, se complican la vida, se la complican, porque ustedes incluso imponen unos criterios más restrictivos a la hora del déficit de la Generalitat que los que mandata la ley. Yo lo que espero es que los próximos gobernantes de la Generalitat no hagan caso y sigan el procedimiento de jerarquía normativa y se vayan aquí, porque como mínimo tendremos un poquito más de margen.

Luego, ¿aquí qué nos pasa? Yo no lo sé –yo no lo sé. Ustedes sabrán. Si la autonomía de gobierno es atarse de pies y manos todavía más de lo que nos ata la ley orgánica que aquí no podemos debatir, pues oiga, fenomenal.

Acabo, presidenta. ¿Qué cree Ciutadans? Primero, que esta ley es innecesaria, que es un error, y que so-

lo tiene como intención generar titulares para demostrar aquello que nadie les pide. Porque este Gobierno, como gobierno de una comunidad autónoma, no tiene que enfrentarse, ni hacer actos de soberanía, ni respuestas catalanas, ni nada de esto. Los actos de soberanía son otra cosa, que ustedes ya anuncian. Pero en esto no; en esto, porque ustedes lo han votado, es aplicar la ley. Y este no es el debate para debatir si realmente es buena o mala. Estamos aquí para hablar de si esta ley, esto que ustedes proponen, es necesario. Y simplemente no lo es.

¿Críticas a esta ley? Muchísimas. Por suerte, existe cada vez más una opinión general de que las políticas de restricción del gasto público, ¿eh?, el fijarse exclusivamente en el numerador y no en el denominador, como bien decía el señor Tugores, es un error. Ustedes son infalibles en el error –acabo, presidenta–, infalibles en el error. Esto condicionará, evidentemente, las políticas públicas de nuestra autonomía. Y va a condicionar las políticas públicas del conjunto de administraciones públicas. Espero que esto no se cumpla, porque como decía aquel, imponer condiciones excesivamente duras es dispensar de su cumplimiento.

Gracias, presidente, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'ihlustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, honorable consellera, consellers de la Generalitat, bé, el primer que volem constatar és que dos dies ha durat l'ofensiva, la gran ofensiva de Convergència i Unió en defensa de l'autogovern de Catalunya. Dos dies, eh?: va començar dimarts i avui s'ha acabat.

És el bluf més important de la legislatura respecte a la gran ofensiva en defensa de l'autogovern del nostre país. Perquè, què deia el Govern de la Generalitat respecte a aquesta llei fa uns mesos? Deia el Govern que «serà el Parlament de Catalunya qui defineixi el sostre de dèficit de la Generalitat de Catalunya». I què és el que fan avui, vostès? Que ja no sigui el Parlament de Catalunya, sinó que sigui el Govern de Madrid del Partit Popular i el Partit Popular aquí, al Parlament de Catalunya, amb qui vostès acaben de pactar el sostre de dèficit de la Generalitat de Catalunya; i que aquesta Llei d'estabilitat pressupostària s'adapti a la Llei d'estabilitat pressupostària de l'Estat espanyol.

Si aquesta llei s'ha d'adaptar a la de l'Estat espanyol, la pregunta és: per què fem aquesta llei? Que no hi ha ja la de l'Estat espanyol, que és la que vostès volen complir, que és la que vostès volen portar a terme? La veritat és que per a aquesta comèdia, per a aquesta pèrdua de temps, no calia que vostès aquí portessin aquesta Llei d'estabilitat pressupostària.

Deia el senyor Sergi de los Ríos que ens tracten com si fóssim una colònia fiscal. Jo afegiria: «És que som una colònia fiscal.» És que Catalunya és una colònia

fiscal de 16.000 milions d'euros que se'n van a Madrid, que allà se'ls gasten com els dona la gana, i que no tornen al nostre país. Aquesta és la crua realitat que tenim aquí.

Per tant, estem parlant d'una llei d'estabilitat pressupostària sobre uns ingressos discrecionals per part de l'Estat espanyol, i sobre unes minses despeses que podem portar a terme a partir d'aquests ingressos discrecionals que arriben per part de l'Estat espanyol. Però no parlem dels recursos que es generen a Catalunya, de com gastem, de quina política de despesa fem amb aquests ingressos, amb aquests recursos que es generen avui al nostre país.

Sap qui està encantat amb aquesta llei que avui aprovarem aquí? Els de Bankia i el Govern espanyol. Perquè, clar, és fantàstic, per a ells. Vostès aproven un dèficit zero sobre un migrat pressupost de la Generalitat de Catalunya, que pateix l'espòli fiscal de 16.000 milions d'euros, i gràcies a aquest dèficit zero que vostès aproven, a l'Estat espanyol diuen: «Perfecte, ara ens podem destinar els diners que no utilitzaran els catalans i les catalanes, els diners que no gastaran els catalans i les catalanes, per injectar-los a Bankia, per injectar-los al banc del Partit Popular, per injectar-los al banc de l'especulació urbanística.» És a dir, els alliberem de recursos públics perquè ells continuïn fent el que els dona la gana a l'Estat espanyol. Això el que avui estem fent aquí. Ens estem lligant de mans i de peus perquè a l'Estat espanyol puguin seguir malgastant els recursos públics com els doni la gana; perquè aquí, clar, anem a un dèficit zero.

Ens trobem que, a més a més, és una llei que..., fins a quin punt és viable, aquesta llei, si no es controlen els ingressos? És a dir, una llei d'estabilitat pressupostària només és viable si es controlen els ingressos i es controlen les despeses. Perquè si vostès pressuposten unes determinades despeses, si vostès pressuposten una determinada política de despeses, però després l'Estat espanyol, arbitràriament, transfereix els ingressos que li dona la gana, és impossible de quadrar els números.

Li'n posaré només un exemple, que el senyor Andreu Mas-Colell coneix perfectament. Aquests 759 milions d'euros de la disposició addicional tercera que no es van transferir a Catalunya, resulta que el senyor Andreu Mas-Colell va considerar que no eren dèficit, perquè era un deute que tenia l'Estat amb nosaltres. Però el Govern espanyol sí que va considerar que allò era dèficit, perquè no tenien cap intenció ni cap responsabilitat –ells deien– de transferir aquests 759 milions d'euros. Llavors, en què quedem? Es compleix la Llei d'estabilitat pressupostària o no es compleix la Llei d'estabilitat pressupostària? Perquè resulta que 759 milions d'euros és més del 0,14 per cent del producte interior brut. Per tant, només aquesta quantitat, només aquest exemple, ja ens desquadra completament la possibilitat, la viabilitat de poder complir amb una llei d'estabilitat pressupostària.

Clar, a partir d'aquí, si no tenim cap tipus de control sobre els ingressos, com podem quadrar en unes determinades despeses? Com gosem, com ens atrevim aquí al Parlament de Catalunya a proposar una llei

d'estabilitat pressupostària quan sabem que l'Estat espanyol, arbitràriament i quan ho consideri oportú, ens enviarà els ingressos, retallará els ingressos, que li doni la gana en cada moment? A mi em sembla un autèntic despropòsit. Sincerament, diputats i diputades, a mi em sembla un autèntic despropòsit que ens dediquem a fer aquests jocs de mans aquí al Parlament de Catalunya quan el problema és de fons: que no hi ha cap control sobre els ingressos ni les despeses.

No només això. A més, és una llei dogmàtica, més dogmàtica que la d'Angela Merkel, més dogmàtica que la Unió Europea. És que la Unió Europea permet un 3 per cent de dèficit públic als estats i vostès aquí ho estan limitant al 0,14 per cent del producte interior brut. És a dir, van a una llei... (*Veus de fons.*) No, no, tal com diu ara la llei, quan ho votem... (*Veus de fons.*) Ja ho sé –ja ho sé. Després serà el 0 per cent; ara, de moment, el text que diu la llei és el 0,14 per cent del producte interior brut, quan ho votem serà el 0. Bé, no ens discutirem pel 0,14 per cent del producte interior brut, suposo que en això estem d'acord. La Unió Europea permet un 3 per cent de dèficit públic i vostès aquí ho estan retallant al 0 per cent, més dogmàtics que la senyora Angela Merkel.

Després els passa el que els passa, que vostès quan van començar la legislatura tenien 600.000 aturats al nostre país –hi havia 600.000 mil aturats al nostre país–, i van prometre –van prometre– que reduirien l'atur a la meitat, és a dir, a 300.000 mil, i ara ja en porten 840.000, d'aturats –840.000 aturats. I vostès encara es posen més dogmàtics que la senyora Angela Merkel i que les polítiques econòmiques europees que precisament estan sent arranades amb votacions i en eleccions democràtiques per part dels ciutadans. Ho acabem de veure a França, ho acabem de veure a Grècia.

No només això, és que, parlem clar, avui a Catalunya no hi ha dèficit públic. La llei es diu Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, no «de la Generalitat de Catalunya» ni «del Govern de la Generalitat»; diu: «Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya». Avui a Catalunya hi ha un superàvit públic del 6 per cent del producte interior brut –avui a Catalunya hi ha un superàvit fiscal del 6 per cent del producte interior brut–, perquè l'espòli fiscal, allò que Espanya ens roba, és el 9 per cent del producte interior brut, que s'emporten en impostos que paguem els catalans i que no tornen al nostre país, i el dèficit públic és del 3 per cent. Per tant, hi ha un superàvit fiscal del 6 per cent del producte interior brut. És a dir, que és una llei...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Uriel Bertran Arrué

Acabo, senyora presidenta. És una llei que no està reconeixent quina és la realitat pressupostària de Catalunya, quina és la realitat dels ingressos fiscals que es generen a Catalunya, que si es destinessin al nostre país i no estiguessin subjectes a aquest espòli, a aquesta depredació fiscal per part de l'Estat espanyol a Cata-

lunya, avui tindríem un 6 per cent de superàvit fiscal i no hauríem d'estar aprovant aquestes lleis, i no hauríem de tenir 840.000 aturats al nostre país, i podríem injectar recursos a les infraestructures i a l'economia productiva i podríem, en definitiva, sortir-nos-en, de la crisi. Una bona dosi de realitat és el que creiem que li fa falta a aquest Parlament de Catalunya, una bona dosi d'autoestima i una bona dosi de dignitat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per fixar la posició, l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo comparteixo la voluntat i el sentit d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, i que l'entenc basada en tres pilars fonamentals.

El primer, és assolir l'equilibri entre ingressos i despeses; el segon, és el d'establir un sistema basat en un fons de reserva per acumular els superàvits en èpoques de bonança que puguin fer front als dèficits en èpoques de recessió; i després, doncs, el tercer pilar, diríem, que és una màxima confiança, intentar donar una màxima confiança als qui comprin deute públic català, doncs, establint com a prioritat que es paguin els interessos i el capital, no? Aquests serien els tres pilars bàsics en què crec que es basa aquesta Llei d'estabilitat pressupostària i que comparteixo plenament; s'introdueix el concepte de dèficit zero a llarg termini i defineix el marc per al seu assoliment.

Voldria fer dues consideracions. La primera seria que, doncs, en l'article 8 potser s'hauria de concretar més el paper del Parlament a l'hora de superar els límits de dèficits estructurals. Considero que superar el límit d'endeutament hauria de requerir el vot favorable del Parlament, d'aquesta cambra. I després, doncs, penso que s'hauria d'anar introduint la idea que les operacions d'endeutament serveixin per finançar la inversió pública que afavoreixi la productivitat de l'economia i també establir com a norma general que no es pugui recórrer al crèdit, que no hi hagi massa dependència del crèdit, o que no hi hagi dependència del crèdit per finançar la despesa corrent.

També és cert que parlar de normes fiscals quan només tenim poder de decisió sobre la despesa i no sobre els ingressos significa ajustar a la despesa aquests ingressos insuficients que ens vénen imposats. I, per tant, a la pràctica el que significa és estar parlant d'assolir el dèficit zero a cada exercici. Després, també penso que no fa molt sentit que un govern que no pot recaptar els seus impostos emeti deute, perquè no tenim fonts d'ingressos pròpies per garantir aquest deute. I aquest, malauradament, és el paper que fa el Govern de la Generalitat, que és anar gestionant uns recursos que ens vénen imposats, uns recursos insuficients que ens vénen imposats per part del Govern central.

I per acabar, presidenta, doncs, dir que això fa sentit si tenim una hisenda pròpia o, per descomptat, si tinguéssim poder d'estat. Confio que vagi acompanyada aquesta Llei d'estabilitat pressupostària de la consecució del pacte fiscal, perquè, si no, ens trobem amb aquesta situació, que és un finançament insuficient, que en època de vaques, diguem-ne, grasses no podem acumular els superàvits i, en conseqüència, hem de realitzar dràstiques retallades en èpoques de vaques magres, no? En aquest aspecte estic a favor de l'esmena d'Esquerra Republicana, en el sentit d'eximir el Govern de la Generalitat d'assolir l'objectiu de dèficit mentre el dèficit fiscal sigui superior al 4 per cent.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, diputats, diputades, membres del Govern que ens acompanyen avui aquí, bé, sabem que alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra des de bon principi han posat en dubte aquesta llei. Malauradament a alguns no els farem canviar d'opinió, però creiem necessari fer l'acte de reflexió de la necessitat d'aquesta llei. Primer, pel fet més evident, que és poder treballar l'estabilitat pressupostària; segon, per donar missatge de compromís i rigor; i, tercer, per l'autonomia financera: sí, una llei pròpia de Catalunya.

Tal com diu el preàmbul d'aquesta llei, l'article 201 de l'Estatut d'autonomia estableix els principis que informen del seu finançament: suficiència de recursos, responsabilitat fiscal, equitat, lleialtat institucional; però també autonomia financera, coordinació, solidaritat i transparència. Ens cal ser rigorosos i responsables amb les finances públiques, amb els diners dels catalans i les catalanes. Sí, per nosaltres primer és Catalunya.

Des de Convergència i Unió volem que quedi molt –molt– clar: que ningú tingui cap dubte sobre el nostre compromís amb l'objectiu d'estabilitat pressupostària. I això, doncs, per què ho diem? Per una senzilla raó. A Convergència i Unió tenim molt clar que l'estabilitat és necessària. Tots vostès saben que el deute és conseqüència del dèficit; per tant, si volem controlar l'endeutament ens cal començar pel dèficit. És per això que des del primer moment el Govern de Convergència i Unió va plantejar un pla de dos anys per poder controlar aquest dèficit i sanejar les finances públiques.

Senyors socialistes, no ens parlin de seny perquè ens van deixar un bon nyap; tot i saber que des de Madrid, a més a més, la senyora Salgado ens exigia un dur compliment, no sé si ho recorden, que ens deia: «En un any han de complir tot això, senyors del Govern de la Generalitat.» Doncs, el Govern de la Generalitat, amb el senyor conseller Mas-Colell al capdavant, va prioritzar la transparència i el sentit comú.

Des de Convergència i Unió tenim clar que aquesta llei és necessària per reafirmar el nostre compromís amb l'objectiu d'estabilitat pressupostària, per responsabilitat. Malgrat que a alguns els pugui pesar, el nostre partit ha estat i és responsable, aquí i allà, amb uns i amb altres, pensant sempre en Catalunya primer. Aquesta és una mesura necessària. Que, a més, com ja va dir el nostre president ahir en la sessió de control, mentre no canviïn les normes, les normes s'han de complir, senyors. I el nostre Govern està compromès a fer els deures.

Ara bé, tinguin clar que això no significa, com molts poden pensar, que és el nostre únic objectiu. No, senyors. Ja ho va dir ahir el president, també: tenim molts exemples de reactivació que estem promovent des del Govern. Ell va fer esment de la reforma de la formació professional, o de les mesures de l'Institut Català de Finances. O poder, com que el temps passa molt ràpid, alguns d'aquesta cambra no se'n recorden, i és que a aquesta cambra es van votar mesures molt importants fa pocs mesos: les lleis òmnibus. Un gran exemple: la desestructuració del sector públic per agilitar l'activitat administrativa, la de simplificació i millorament de la regulació normativa, la de promoció de l'activitat econòmica i la de modificació de la Llei d'urbanisme. Totes elles representen l'impuls d'una nova manera de treballar que té com a objectiu final el de contribuir a l'inici de la reactivació econòmica del nostre país. I sabem que amb això no n'hi ha prou, continuarem treballant. Per tant, no només estem compromesos amb l'estabilitat sinó també amb el creixement del nostre país.

Responsabilitat, senyors. Què vol dir «responsabilitat»? Doncs, ser responsable amb el nostre país, amb Catalunya, per prendre aquelles mesures difícils –sí, senyors: molt difícils–, però necessàries en aquests moments. Això no farà que ens quedem amb els braços plegats, no ho permetrem. I és per això que ens cal treballar en diverses línies, com els deia: el control del dèficit, les mesures de reactivació i, sí, el pacte fiscal, evidentment. Totes elles són molt importants.

El Govern està treballant per reduir el dèficit, treballa pel creixement, i ara serà el moment que tots nosaltres, diputats i diputades d'aquesta cambra, treballem pel pacte fiscal. Amb dades a la mà, entre el 70 i el 80 per cent de la població catalana vol poder decidir sobre el nostre futur econòmic i sense deixar de ser solidaris. Mai hem parlat de dèficit zero –dèficit fiscal zero. Els catalans i les catalanes es plantegen diàriament molt seriosament què passa amb els nostres diners, i la situació econòmica, per bé o per mal, ens ha precipitat aquestes qüestions. En breu és per això que tindrem ocasió que aquesta cambra parli sobre el pacte fiscal. Serà un moment que marcarà un abans i un després molt important per al nostre país.

Bé, permeti'm que faci algunes rèpliques a algunes de les qüestions que s'han esmentat avui, a part que després faré una mica el posicionament de les esmenes presentades.

Si m'ho permet, senyor Boada, tenim molt clar que des d'un bon principi vostès això del dèficit no ho veuen clar, no els agrada. Així estem –així estem.

Senyors del Partit Socialista, criticaven el Partit Popular: «Vostès han nacionalitzat...» No donin lliçons a segons qui perquè vostès també van començar a nacionalitzar, no són un exemple a seguir, no ens poden donar lliçons de com s'han de fer les coses, i aquí a Catalunya menys. I a vegades tenim la sensació que el que els molesta és que no s'hagi complert el seu pacte PP-PSOE a Madrid de la reforma exprés de la Constitució i no la llei en si. Què els molesta, que van incomplir una cosa que tenien vostès pactada? Senyors, el país ha de tirar endavant.

Senyor del Partit Popular, agrair-li la predisposició per l'elaboració de les esmenes transaccionades que ja tenen els grups; per tant, gràcies per la feina.

Al senyor d'Esquerra Republicana, també la bona predisposició que ell ha esmentat. Crec que és mútua, que hi ha hagut bona predisposició; lamentem no haver pogut arribar a acords, però estic convençuda que en properes ocasions això serà així, senyor De los Ríos.

I també poder dir que –al senyor de Ciutadans– no més un exemple, perquè la història de vegades se'ns fa molt curta, i és que l'any 2001 es va aprovar la Llei d'universitats, la llei orgànica a Madrid, i a Catalunya al cap d'un poc temps vam fer la nostra pròpia llei. Per tant, senyor Cañas, és compatible tenir una llei a Espanya i tenir una pròpia llei a Catalunya.

Amb tot això, doncs, anomenar que votarem a favor de les esmenes que hem transaccionat, que com he esmentat ja tenen tots vostès; la resta no votarem a favor, i, evidentment, a favor del dictamen que sortirà d'aquesta cambra.

Per tant, moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, iniciarem la votació del Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya.

Començarem, en primer lloc, amb la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En la primera votació votarem les esmenes números 2, 21, 29 i 39.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 76 en contra i 40 abstencions.

Passem a votar ara les esmenes... (*Veus de fons.*) Senyores diputades, senyors diputats, una mica d'atenció. Passem a votar ara les esmenes números 4, 12, 18 i 37.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 11 vots a favor, 104 en contra i 13 abstencions.

Votem ara les números 23, 25, 38 i 40.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 38 vots a favor, 77 en contra i 13 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, votem l'esmena número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 78 en contra i 29 abstencions.

Passem a la votació de l'esmena número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 116 en contra i 2 abstencions.

Votem l'esmena número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 88 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar les esmenes números 16, 20, 27 i 41.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 78 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar l'esmena número 22.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 105 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar les esmenes 24 i 36.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 10 vots a favor, 105 en contra i 13 abstencions.

Passem a votar les esmenes números 31 i 42.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 39 vots a favor, 78 en contra i 11 abstencions.

A continuació, i amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, els faig avinent que les esmenes números 30 i 33 han estat retirades. S'han presentat cinc esmenes transaccionals, que votarem al final, abans de votar el text del dictamen.

Passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Socialista.

En primer lloc, votarem les esmenes números 3, 7, 10, 14, 15 i 19.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 27 vots a favor, 89 en contra i 12 abstencions.

Passem a la votació de l'esmena número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 80 en contra i 21 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes números 17 i 28.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 38 vots a favor, 78 en contra i 12 abstencions.

A continuació procedirem a la votació de les esmenes transaccionals signades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Són cinc esmenes transaccionals; es poden votar totes conjuntament? *(Pausa.)* D'acord, doncs.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 76 vots a favor i 52 en contra.

Finalment, un cop acabades les votacions de les esmenes, passarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya ha estat aprovat per 77 vots a favor i 51 en contra.

Proposició de llei

de creació de l'impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit (debat de totalitat) (tram. 202-00068/09)

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació de l'impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit. *(Pausa.)* Senyores diputades, senyors diputats, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell. *(Remor de veus.)* Prego una mica de silenci perquè el diputat pugui defensar la iniciativa. *(Pausa.)* Senyor diputat, té la paraula.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, la Proposició de llei de creació de l'impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit que el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida presenta no és nova; ja ho hem proposat en altres ocasions, com a esmena a la Llei de mesures de 2011 i de 2012, i també Esquerra Republicana de Catalunya fa uns mesos va presentar una llei de característiques similars.

No és nova però és urgent, i forma part d'un paquet de mesures fiscals que el nostre grup ha presentat i tornarà a presentar, com l'impost sobre l'energia nuclear, l'increment de la progressivitat de l'impost sobre el patrimoni, l'impost sobre les grans fortunes, la recuperació parcial de l'impost de successions, un paquet de mesures de fiscalitat verda i un pla contra el frau fiscal. Tot això ho anirem presentant progressivament.

Són unes mesures per a gravar les rendes més altes, les grans empreses elèctriques i la contaminació, i que podrien comportar un increment d'ingressos de la Generalitat –en el seu conjunt, tot el paquet– de més de

1.000 milions d'euros. Només, dic, a partir de la fiscalitat. I si s'apliqués un pla seriós contra el frau fiscal, només reduint el 10 per cent d'aquest frau fiscal es podrien incrementar els ingressos 10.000 milions més.

De fet, el que voldríem, el que seria necessari, és que aquesta mesura que avui presentem i les altres que els he dit formessin part d'un pacte global, d'un pacte social que tingués com un element principal un pacte fiscal entre rendes per sortir de la crisi, que permetés redistribuir l'esforç, en lloc de retallar indiscriminadament. Es tractaria d'impulsar un pacte amb els sindicats, els empresaris, el tercer sector social, els ajuntaments, l'economia social, amb mesures que fossin compartides per fer front a la crisi, per reactivar l'economia, per crear ocupació canviant el model productiu i per garantir l'estat de benestar. Ho vam proposar fa unes setmanes al debat sobre les retallades, sense massa èxit pel rebuig de Convergència i Unió i del PP, però estem convençuts que aquest seria el camí més adequat per a Catalunya.

La proposta que presentem no és, els ho reconec, una mesura original; no inventem res de nou. Impostos sobre la banca existeixen a altres països: a França, a Gran Bretanya, a Itàlia, a Alemanya, a Portugal, a Suècia, a Hongria o a Islàndia. I a l'Estat espanyol funciona a Extremadura des de 2002, amb una recaptació del conjunt de tots aquests anys de 120 milions d'euros, i a Andalusia, que té una llei com la que presentem, amb una recaptació prevista en els pressupostos de 2012 de 132 milions d'euros. I també, més recentment, Castella - La Mancha ho va aprovar, però el Govern del PP ho té en el calaix.

Per què insistim novament en aquesta proposta? Per dues raons. La primera raó: la situació econòmica i social de Catalunya es degrada de forma accelerada; i la segona raó: estem en l'inici d'un moment en l'evolució de les polítiques econòmiques nou. Nosaltres estem convençuts que no té sentit parlar de les finances de la Generalitat sense parlar de la situació de la societat catalana i de les condicions de vida i treball de la ciutadania. Només algunes dades: la taxa d'atur és del 22,16 per cent, segons l'EPA –836.000 persones–; més de la meitat dels joves estan aturats; 240.000 persones no tenen cap tipus de prestació, i 243.000 llars tenen tots els seus membres aturats. L'economia catalana ja es troba en recessió, amb una caiguda del 0,4 per cent del PIB. El risc de pobresa a Catalunya és del 20 per cent de la població: un de cada quatre nens viuen en risc de pobresa o vulnerabilitat social, i ho diu la mateixa caixa d'estalvis que fa front al problema des de la seva obra social; segur que també podrien contribuir a les polítiques socials amb aquest impost.

La situació de les finances es degrada progressivament i la política del Govern en el camp dels ingressos s'ha demostrat del tot insuficient, poc realista i injusta. S'han aprovat impostos indirectes que graven el conjunt de la població i que suposen barreres d'accés a serveis tan essencials com la sanitat o la justícia. Ningú creu, ni el mateix Govern, que sigui possible reduir el dèficit del 3,7 a l'1,5 en un any; ningú ja s'ho creu, això. I, a més a més, el Govern de l'Estat no està complint amb els compromisos legals que té amb Catalunya, hi

redueix la inversió en un 45 per cent i incompleix la disposició addicional tercera, entre altres qüestions.

La situació és greu, i per això el Govern no pot deixar de considerar qualsevol alternativa –que suposi una millora dels ingressos de la Generalitat– que es plantegi per part de cap grup parlamentari, fins i tot d'aquells, com nosaltres, que no participen en el ball dels possibles pactes de Govern.

Però, a més, veiem amb gran preocupació les propostes que el Govern català fa al Govern de l'Estat. El Govern català també fa la seva contribució als divendres de dolor en què s'han convertit els consells de ministres. Al nostre Govern les mesures del Govern del PP li sonen insuficients; encara en voldrien més, segons les declaracions fetes pel conseller Mas-Colell al seu article a *El País*.

I què proposa el Govern català al Govern del PP? Una fiscalitat verda, com tenen molts països europeus? No. Reduir les nombroses deduccions que existeixen a l'impost de societats i que beneficien la banca i les grans empreses? No. Proposen un impost sobre les grans fortunes, com va fer el president Mas fa uns mesos i que mai n'hem sabut res –sí que en vam saber, perquè van votar en contra d'una esmena que vam fer a la Llei de mesures que recollia *literalment* la mateixa proposta que va fer el president Mas–? D'això, tampoc res. Rebutgen la vergonya de l'amnistia fiscal? Encara menys, l'avalen.

El que diu el Govern de Convergència i Unió és que el Govern de l'Estat encara es queda curt: voldrien estendre el copagament a la salut i estan a favor d'incrementar les taxes universitàries. I, pel que fa a l'educació, defensen les competències de la Generalitat, però a la vegada estan a favor d'incrementar les ràtios d'alumnes a l'aula. El que volen és que part de la feina bruta la faci el Govern de l'Estat, sense assumir les possibilitats que ofereix l'autogovern per realitzar una política pròpia d'ingressos.

I la segona raó que els deia és que ens trobem en un moment polític i econòmic nou en el conjunt d'Europa. El meu grup no es cansa de repetir que hi ha alternatives. La que presentem avui és una de concreta, una alternativa parcial possible que permetria recaptar més de 300 milions d'euros. I, en aquest sentit, voldria que el debat d'avui no fos..., fos un debat sense apriorismes ideològics. Perquè el Govern ha actuat en la gestió de la crisi amb apriorismes. I en certa mesura és legítim: som forces polítiques amb visions ideològiques i amb projectes de la societat diferents, però això cal contrastar-ho amb la realitat.

I la realitat què ens diu avui? Que la política de l'austeritat destructiva ha fracassat. Ha fracassat econòmicament: ja estem en recessió; més retallades porten a més contracció de l'economia, a més atur i, per tant, a més dèficit per la caiguda dels ingressos. Per cada euro que es retalla, es deixa de recaptar seixanta cèntims. I ha fracassat políticament: i, si no, que li ho expliquin al senyor Sarkozy i als antics partits majoritaris grecs.

Cada vegada és més necessari no només, com s'està dient per la mateixa Comissió Europea, promoure po-

lítiques d'estímul a l'economia, sinó que cal condicionar el ritme de reducció del dèficit a la reactivació de l'economia i a la creació d'ocupació. Però vostès, la majoria de govern de Convergència i Unió amb el PP, estan atrapats en una contradicció. El president Mas deia davant els directius del Banc Central Europeu: «Advertim d'un risc que és un perill: en plena recessió econòmica no és aconsellable reduir el dèficit a un ritme que agreugi molt més la situació econòmica i social.» D'acord. Nosaltres ja fa temps que l'advertíem d'aquest perill –que ja no és un perill, és una realitat. El mateix dia el conseller Mas-Colell reclamava el copagament sanitari i aplaudia l'increment de les taxes universitàries; és a dir, proposava mesures per agreujar encara més la situació econòmica i social.

I, en segon lloc, ha fracassat una altra de les idees de les polítiques lliberals: «Abaixar els impostos solucionarà la crisi.» Aquí ho hem sentit en més d'una ocasió. No ha estat així, i no hi ha marge per fer-ho. Tots els governs a Europa han apujat els impostos. Una altra cosa és si han apujat més els indirectes que els directes, però els han incrementat. Bé, amb l'excepció aquí, a Catalunya, de la supressió en plena crisi de l'impost de successions. «Abaixar els impostos ja no és d'esqueres», com va dir Zapatero, però en aquests moments tampoc és útil per combatre la crisi, contràriament al que ha dit la dreta catalana i espanyola. Vostès van abanderar a l'Estat aquestes polítiques d'austeritat que ara han fracassat; vostès han estat ferms partidaris de la política de Merkel i de Sarkozy, i no han estat sols, els han acompanyat els senyors Zapatero i Rajoy.

És evident que cal millorar els ingressos i no n'hi ha prou amb retallar les despeses. A aquesta reflexió hi va arribar el Govern amb els pressupostos de 2010, però malauradament ho van fer malament, perquè van incrementar taxes i impostos indirectes que graven la malaltia –l'euro per recepta– o l'accés a la justícia. Però encara no han fet el següent pas, el que els proposem: cal millorar els ingressos amb equitat, cal repartir de forma justa la càrrega de la crisi i l'esforç que implica sortir de la crisi. I això, per què? Perquè, si no, podem acabar abocant sectors sencers de la societat a la pobresa, per les retallades de la protecció social; perquè, si no, les mesures per sortir de la crisi i les crides als sacrificis perden tota legitimitat i es fomenta també d'aquesta manera la desafecció cap a la política; perquè, si no, es trenca el mateix contracte social en no exigir més esforç als sectors financers, a les grans empreses i a les rendes més altes, mentre es reclamen més esforços a la majoria, i perquè calen més recursos per contenir el dèficit i per sostenir els serveis públics.

Quines són les característiques de l'impost que nosaltres els proposem? És un impost sobre els dipòsits de clients a les entitats de crèdit de Catalunya, que a Catalunya equivalen a 194.300 milions d'euros. No suposa una càrrega sobre l'economia productiva. El pagarien les entitats de crèdit ubicades a Catalunya i no afectaria els clients –les entitats financeres no podrien repercutir l'impost als clients. L'impost és progressiu: el tipus aplicable fins a 150 milions seria del 0,3; fins a 600 seria del 0,46, i a partir d'aquesta xifra seria del 0,57.

Proposem un seguit de deduccions específiques de caràcter general per a entitats, caixes i bancs amb domicili social a Catalunya i per a oficines en municipis més petits, i proposem un seguit de deduccions específiques per incentivar les entitats financeres a destinar a crèdits i a invertir en projectes d'utilitat pública o d'interès social previstos en els pressupostos de la Generalitat, així com deduccions específiques per als imports destinats a obres socials de les caixes. Seria una manera que els estalvis de la ciutadania, mitjançant fórmules de cooperació publicoprivada, revertissin en benefici de la mateixa ciutadania. Per exemple, alguna comunitat autònoma que ho té ja ha proposat un pla de xoc per a l'ocupació. I aquí podríem cercar l'acord en el tràmit d'esmenes per, per exemple, incrementar les deduccions en funció del crèdit a l'economia productiva, per afavorir el canvi tecnològic o l'economia verda.

Per exemple, Extremadura, governada pel PP, ha aprovat en els pressupostos de 2012 declarades d'interès –i per tant que es puguin deduir de l'impost– les inversions en serveis socials, en activitats culturals, en projectes de desenvolupament de la societat de la informació o en el foment de noves iniciatives empresarials. És a dir, no només es tractaria de recaptar, que també, sinó de promoure l'activitat creditícia i les inversions de les entitats financeres en projectes d'utilitat pública o interès social.

En els darrers anys les administracions públiques han hagut d'apujar els impostos, especialment l'IRPF i l'IVA, per reduir el dèficit públic, uns impostos que recauen sobre el conjunt de la ciutadania. Sembla lògic i just que també ho facin les entitats financeres, que d'altra banda poden mantenir la seva activitat gràcies a l'aval públic del qual gaudeixen els dipòsits fins a cent mil euros per persona i compte.

Aquests 300 milions d'euros per recaptació que proposem anirien molt bé per a les beques menjador, per a les escoles bressol, per a la Llei de barris, per tornar a implementar la sisena hora.

Mirin, l'origen de la crisi va ser el sistema financer, amb la bombolla immobiliària, i és lògic que ara al sistema financer se li demani també que contribueixi. Un sistema financer «mimat» i privilegiat. Tots tenim al cap alguns exemples: l'escàndol –l'estafa– de les participacions preferents; els milers de persones que s'han quedat sense casa per les execucions –pels desnonaments– hipotecàries per culpa del seu sobreendeutament, que van promoure aquestes mateixes entitats financeres; per les comissions bancàries abusives; pels sobresous espectaculars.

Ho hem vist ara en el cas de Bankia: es veu que han posat un jubilat, ara, de president de Bankia, que continuarà cobrant els 3 milions d'euros anuals de pensió del Banc Bilbao Vizcaya. Si hi hagués tant interès a rescatar persones i famílies i empreses com bancs, potser la situació social del país seria una mica diferent. Perquè, mirin, en el cas de Bankia, el PP ens porta cap a socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis. Per això nosaltres reivindicuem una banca pública, perquè els diners públics tinguin retorn a la so-

cietat en forma de parc públic d'habitatge o de crèdit per a l'economia productiva.

Aquí ningú del sector financer ha assumit responsabilitats, com ha passat a d'altres països. L'únic que ha assumit és elevades indemnitzacions. I, per cert, que el primer que hauria d'assumir responsabilitats és el director del Banc d'Espanya, que mentre pregonava a favor de la reforma laboral se li enfonsava el sistema financer davant dels seus nassos.

La crisi financera ha comportat una injecció des de 2008 de 110.000 milions d'euros a la banca, 81.000 milions en avals de l'Estat per a liquiditat i uns 30.000 milions d'euros en ajuts públics per enfortir la seva solvència. No poden fer ara un esforç, com fan en altres països on la banca també ha estat rescatada pels governs, i que suposaria només una recaptació equivalent al 0,12 per cent del total dels dipòsits? Recordo que en aquests països aquest impost no és anterior, no és antic; aquest impost es va posar justament en el moment que hi havia crisi econòmica, el 2011 –2010, 2011, segons el país.

Mirin, en moltes manifestacions hem sentit cridar: «No és una crisi, és una estafa!» I, efectivament, la crisi és una estafa d'enormes proporcions. La bombolla generada pel sistema financer immobiliari, amb la connivència de diferents governs i del Banc d'Espanya, ha deixat molta gent sense casa i sense feina. No es pot demanar al sistema financer una petita contribució per fer front a la crisi a través d'aquest impost? Nosaltres pensem que sí.

Demanam al conjunt dels grups parlamentaris que permetin la continuïtat de la tramitació d'aquesta proposició de llei. És un primer pas per repartir de forma més justa la càrrega del sacrifici que està recaient sobre els treballadors i les classes mitjanes. Es tracta que paguin més els que més tenen i que rebin més els que més necessiten.

John Kenneth Galbraith, un liberal progressista nord-americà... Abans Joan Boada els citava un comunista italià. Jo ara els cito, perquè vegin que el nostre espectre és molt ampli, un liberal d'esquerres nord-americà, que deia que una distribució més equitativa de la renda ha de ser un dogma fonamental de la política econòmica per a una societat millor, i per això és primordial una fiscalitat progressiva. I afegia que la distribució de la renda en el sistema econòmic actual deriva en darrer terme de la distribució del poder; és al mateix temps la causa i la conseqüència de com es reparteix la renda. Doncs bé, durant aquests anys de desfiscalització va quedar clar qui tenia el poder: les elits econòmiques i els grans bancs. Un millor i més progressiu sistema fiscal és també la condició per a una millor democràcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, tenim una proposició de llei de creació de l'impost sobre..., doncs, el diputat que ho ha presentat diu «dipòsits de clients a les entitats financeres». La realitat és que el que està redactat aquí és un dipòsit..., a la *tinència* dels dipòsits. Això, parlarem una miqueta sobre què vol dir, perquè no ho han dit aquí en públic al faristol.

Crec que jo podria dir en aquest moment, en què anem cap a una harmonització fiscal a tot Europa, que no té molt de sentit que a Catalunya anem per lliure, i que fer una proposta com aquesta seria motiu suficient per no donar el recolzament a aquesta moció, eh? Amb Europa anem a una altra cosa.

No obstant, intentaré fer veure a aquest Parlament –almenys al que està present, i al públic– que hi han molts motius –també, senzillament, de racionalitat econòmica– per rebutjar-la, almenys des del nostre punt de vista. No discutirem la necessitat d'ingressos de les administracions públiques. Això és evident, i, de fet, estem tot el matí parlant de la situació econòmica, de qui en té la culpa, de, en fi, un pilot de coses que potser no vénen..., no són específiques del que s'hauria de discutir... –l'estabilitat pressupostària i ara la creació d'un impost–, però si surten, d'on surten.

Deia que les administracions necessiten ingressos. El que no es pot pretendre és ingressar coses que no existeixen, coses irrealment. O sigui que estic d'acord en alguna cosa que s'ha dit –i no sé si ha sigut el senyor Boada–, doncs, que el que fa falta i el que ens traurà de la crisi serà l'ocupació, els ingressos que provenen d'una major ocupació, que les empreses tornin a funcionar i que creïn llocs de treball. Això és l'única cosa que ens pot salvar.

Deia que és una llàstima..., bé, que la crisi s'allargava i és una llàstima que l'anterior Govern... –veig que no hi ha molta gent del Grup Socialista–, que estava plena..., i tenia quantitat d'assessors absolutament preparats, no haguessin començat a combatre la crisi ja des del principi. Això crec que val tant per al Govern d'Espanya com per al que hi havia a Catalunya. Però, bé, a Catalunya ja sabem com són les coses.

S'ha parlat molt del dèficit de la Generalitat. El problema del dèficit no és que sigui zero, és que si no hi ha un superàvit no paguem el deute. O sigui, amb el dèficit el deute el que fa és créixer –el que fa és créixer. Hauríem de tendir, per tant, a tenir superàvit per poder tornar el capital. Si no, el que es fa és una pilota financera que no sé si vostès l'hauran vist... Ha arribat ara als països occidentals, però s'ha fet durant molts anys a països en vies de desenvolupament, i, senzillament, no han pogut pagar. Fa trenta anys, o vint i tants –sí, trenta anys–, els països que tenien els problemes que té ara Europa, amb una pilota financera impagable, eren els països sud-americans, els països..., sí, sobretot els sud-americans. I llavors qui era el dolent? El dolent era l'FMI, el Fons Monetari Internacional. Perquè hi havia països amb 30.000 milions d'euros de deute. Clar, comparat amb el que tenim ara no és res, però el deute neutralitzava l'economia productiva.

Fan falta diners, és cert. A Catalunya, a més, aquest any hem de tornar o tenim venciments per 6.500 milions d'euros. És la comunitat més endeutada. I hi han dos mesos en què vencen 2.500 milions d'euros. Clar, si li sumem els interessos, al final estem parlant d'un 5 per cent del PIB català el que Catalunya haurà de destinar per al seu finançament aquest any. Això, tenint en compte que les agències de qualificació ja qualifiquen pràcticament el deute català com a «bo perquè», ens posa en una situació molt difícil.

Jo entenc que vostès busquin, doncs, una manera de..., un nou impost. Però, clar, de vegades penso que això és com... Un nou impost. És que en tenim molts, d'impostos. Sembla que vostès «disfruten», com aquell senyor que va buscant per la..., l'astrònom, que va pel cel buscant el naixement d'una estrella. Està ple d'estrelles, sempre n'hi ha alguna que neix. Però, bé, el que busca és que en neixi una altra. Doncs, tenim una constel·lació d'impostos a la nostra societat i sempre van buscant crear un altre impost. Bé, doncs, aquí ho han aconseguit. Parlem d'aquest impost.

Aquest impost, en concret. Deia jo que no l'han..., i han fet una menció molt ràpida a la llei. M'ha semblat que parlaven molt més de l'economia i d'altres coses, i de crítiques, inclòs el meu partit, que de la mateixa llei. Per què un impost no sobre els dipòsits, sinó sobre la *tinència* de...? Aquí posa «*tinència*», no? Sí. Ho dic perquè, clar, aquí posa «*tinència*». No és el mateix un impost sobre els dipòsits que sobre la *tinència*. Jo crec que aquí hauríem de veure per què posen això, vostès. Si no ho tenen clar, ja..., és un problema que haurien de tenir clar. No és el mateix. O sigui, s'ha d'afinar molt i s'ha de ser molt fi per saber que no és el mateix la *tinència* que els dipòsits. Si vostès posen un impost sobre els dipòsits, el que estan fent és gravar-me a mi. Diran: «No, jo vull gravar el banc.» Però, clar, el banc què farà? Com ja l'article 5.3 d'aquesta llei diu que no es pot repercutir als dipositants, vostès creuen que els bancs, que són tan macos i tan honestos i tan tal, no ho repercutiran. Això no va per aquí. O sigui, no és que la gent sigui bona o dolenta, és que al final, al compte de resultats, es prenen decisions, i és que no costa res d'apujar i tornar a apujar el benefici d'un banc, senzillament apujant una miqueta –una miqueta– les comissions. Han traslladat l'impost? No. Algú els pot acusar d'això? No. Es pot controlar? No. Per tant, és una mesura ineficaç. Vull dir que això al final va a parar a tots nosaltres.

Deien que l'impost, els impostos han de ser justos. A veure, aquest qui el paga? Aquest el pagarem tots: vostès, jo, el que té diners, el diputat que cobra un sou de diputat, la persona d'allà que és un estudiant i té uns petits estalvis, la gent de l'aldea, que no té gaires diners... Tots pagarem el mateix. De progressiu no en té res. La progressivitat que vostès proposen per a les entitats no té res a veure amb la progressivitat real de l'impost, que serà per als dipositants. Que no n'hi ha; o sigui, pagaran tots exactament el mateix percentatge.

El que estic intentant dir és que tècnicament no veiem la conveniència ni el sentit d'aquest impost. Entenem molt més que vostès diguin –i ho han defensat sempre– que l'impost de la renda, doncs, sigui més progressiu. Ai-

xò s'entén perfectament. De fet, el meu partit –que no ens agrada gens, això d'apujar els impostos– ho hem fet. I a Catalunya encara més. I més progressivament. Això s'entén perfectament. Si vostès volen recaptar més diners, proposin llavors pujar els trams impositius i ho arreglem. Però fer un impost com aquest, home, potser hi han un parell de comunitats que ho estan fent: recaptin una miqueta i, ja els ho dic, al final qui acaba pagant és el dipositant d'allà dels diners, i repercuteix sobre la gent.

Bé, alguna cosa més. Clar, diuen vostès: «Això...» Com que parteixen que no paga el dipositant, sinó els bancs, perquè no es grava el dipòsit –com ha dit vostè, senyor diputat, al faristol– sinó la tinença –i la tinença, efectivament, correspon a les entitats de crèdit–, home, si l'Estat vol recaptar diners sobre la tinença de dipòsits, jo entendria que recaptés sobre la tinença de dipòsits *publics*, perquè són ells els amos. Però sobre els meus dipòsits –que sóc jo..., i vostè els seus–, que recapti diners qui jo vulgui. I per això a mi em donen uns interessos –si és que me'ls donen, eh? (*rialles*), si és que me'ls donen–, i per tant em vénen a mi. Llavors, veig que tampoc això té gaire lògica, no és gaire coherent.

Deia que no és possible esbrinar..., la translació als dipositants, eh? Una pujada molt petita de les comissions es menja directament el que un banc pot haver de pagar. Perquè, no ho sé, el càlcul que vostès han fet igual són 300 milions d'euros l'any a Catalunya. No ho sé, podria anar per aquí.

Però hi ha més problemes. Què passa? Diuen: «Fem unes... Bé, si es fa obra social, doncs, fem» –com es diu, això?: que es pugui deduir, vaja– «unes deduccions, segons l'obra social.» Però, clar, aquest nou impost com es tracta, si deixa sense beneficis una entitat creditícia? I ara no és que vagin molt... En fi, potser n'hi ha dos o tres –que, per cert, no tenen seu aquí a Catalunya– que poden tenir i donar un pilot de beneficis. Però les d'aquí, si els abaixen el benefici, què queda per a l'obra social? Diuen: «No, és que farem un daixò, ho podran desgravar, o els ho traurem.» Bé, no és tan senzill això de calcular-ho. Jo veig que tècnicament aquest impost no està gaire aconseguit.

No ho han mencionat, vostès. Potser la gent d'Andalusia i la gent d'Extremadura, doncs, no tinguin aquesta estima pels diners que tenim els catalans. Però aquí la tenim. I, clar, si a mi em posen un nou impost al meu dipòsit –parlem ara ja..., és un impost als dipòsits i, per tant, a mi–, llavors, clar, què faré jo? Me'l posen a Catalunya però no me'l posen a València, no me'l posen a Aragó. I la banca electrònica, què? On té les oficines la banca electrònica? Doncs, escolti'm, és superfàcil de burlar-ho, això. O sigui, ja saben qui hi sortirà guanyant. Ho farem de seguida.

De totes maneres, el que em sap més greu d'aquest impost és que l'han anat a posar just al lloc, al melic dels problemes de la nostra economia. O sigui, podrien haver gravat vostès qualsevol cosa, eh?: el trànsit per passeig de Gràcia, o quan un passa un semàfor..., el que vulguin. Però no, han anat a buscar un impost que grava allà on..., què hi ha? Liquiditat. Què ens falta a l'economia? Liquiditat. Escolti, tot el que surti

d'un banc –i diuen vostès que sortirà d'un banc– va en contra de què? De la liquiditat. No ens sembla gens oportú, llavors –al meu grup no li sembla gens oportú–, que proposin treure els diners d'aquí.

Algú ha mencionat ja que Convergència fins i tot està pensant-se tornar a això de revisar l'impost de successions. Home, bé, això, en fi, ja ens hi té acostumats, Convergència, a anar cap aquí i cap allà, eh? «Hem pactat una cosa, però espero que no torni enrere...» Però, bé, hi han molts impostos, hi han molts llocs d'on treure diners, però no els traguem de la liquiditat, ara mateix. Si és que és l'únic que ens traurà endavant. O sigui, tots els que han parlat aquí, tothom està d'acord que el que fa falta és que hi hagi més ocupació, i això ho tiraran endavant les empreses. I perquè les empreses funcionin fa falta liquiditat. Vull dir, si alguna cosa té bona la crisi és que tothom està aprenent economia, o almenys a manegar els conceptes econòmics. Doncs, si tothom hi estem d'acord, no gravem la liquiditat.

Jo crec que amb això he donat prou dades, doncs, en fi, per justificar la nostra oposició a aquesta llei. Potser podria dir més coses i ficar-me, doncs, com aquest matí, amb els partits que ens han criticat –al Partit Popular–, perquè si fem, si no fem, perquè si Bankia, si no Bankia... Per cert, em sembla..., és la primera vegada que em sento propietari d'un banc. (*Rialles.*) És que s'ha nacionalitzat, Bankia. I vostès, que són molt partidaris de la nacionalització de tot, saben que una cosa nacionalitzada és de tots. Per tant, jo ara mateix sóc propietari de Bankia, eh? (*Remor de veus.*) És una sensació nova indescriptible; vull dir, no tinc accions de cap banc. Ho dic perquè, clar, m'ha semblat que els semblava malament, eh? Sempre partidaris de nacionalitzar, es nacionalitza un banc... Que, per cert, no és només Madrid; o sigui, Caixa Laietana està allà dintre. (*Veus de fons.*) O sigui que aquí tothom i tots estan una mica, eh?..., han fet de tot. Una mica, una mica. Però, en fi, que també ens la mengem, eh? Forma... Només això. Els dic que em sento, amb això de Bankia, doncs...

Espero, és una solució..., espero que sigui el principi del que succeirà amb moltes altres institucions, i que es comenci a posar el piló d'immobiliari que hi ha als bancs a la venda a un preu raonable. I segurament, entenc jo, no s'ha pogut fer en menys temps –fa tres anys, o dos anys i escaig–, perquè seria el mateix que si a nosaltres ens obliguessin a vendre ara mateix la casa que tenim per menys del preu que la vàrem comprar. Ens hi neguem tots. Clar, als bancs, això els ha costat de digerir.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té ara la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputades i diputats..., què ha de saber la ciutadania, diputat Vendrell? La ciutadania ha de saber que el Govern i el Parlament tenen una prioritat. Tots els grups parlamentaris tenim una prioritat: vèncer la crisi. I estem tan units en la voluntat de vèncer la crisi que estem determinats a fer-ho. I la ciutadania ha de tenir aquest bri d'esperança per entendre que tots els grups parlamentaris estem compromesos a derrotar la crisi, fent créixer l'economia i lluitant contra l'atur. Primera idea. I crec que aquí, diputat Vendrell, amb la seva iniciativa, vostès, a la seva manera, ho intenten. Després veurem si això és adequat o no, però ho intenten. Primera idea, doncs: junts podem vèncer la crisi. Tots.

Segona idea: podem tenir un debat sense apriorismes? Vostè, diputat, ho ha suggerit. Intentem-ho? Intentem-ho. Què ens proposa, o com ens proposa Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, diputats, sortir de la crisi? Vostès tenen un plantejament, en fi, prou conegut, que ve a dir: menys ajust, més ingressos, més despesa i una preocupació relativa pel dèficit. Aquest és l'esquema. I he sentit a dir –no avui a vostè, però algunes vegades al diputat Herrera–: «Més ingressos per redistribuir.» Això no ho ha dit vostè avui, però he sentit el diputat Herrera dient-ho: «Més ingressos per redistribuir.»

De manera que semblaria que al debat entre nosaltres es tracta de poder evidenciar com orquestrem, justament, sortir de la crisi resolent l'equació que vostè ens plantejava. Vegem si podem resoldre una qüestió, diputat Vendrell –i diputat..., també faig una referència al diputat Boada, en la intervenció anterior, ja m'ho permetrà–, que crec que ens podríem arribar a posar d'acord fàcilment sobre aquest punt. Ho veuran. Per què no deixem de parlar –i de confondre la ciutadania– sobre la idea que l'ajust pressupostari s'oposa irreductiblement a l'impuls de l'economia? És a dir, hi haurien uns fanàtics de l'ajust pressupostari que només tindrien al cap l'ajust pressupostari i es negarien a impulsar les polítiques de creixement. I això, a veure si hi ha sort i fa forat a la societat. Ajust pressupostari contra polítiques de creixement.

No només això, sinó que a determinats països aquesta és la gran polèmica política. I no només això, sinó que el senyor Hollande guanya unes eleccions sobre la base de: «Contra les polítiques de creixement..., hem d'acabar amb l'ajust pressupostari.» Doncs, podem tenir una visió diferent dels pesos. Però, senyor Vendrell, el que jo li vull dir és que aquest Govern, si més no, està compromès a seguir ajustant pressupostàriament –com fan tots els països d'Europa, tothom– i a tractar d'impulsar les polítiques de creixement que siguem capaços d'impulsar per millorar l'economia i aconseguir més ingressos.

A veure si això ens ho podem evitar. Després ja veuran com hi han motius de desacord –ara hi entrarem–, clar que n'hi han. Però on no tenim un desacord, no l'escenifiquem. No enviïm un missatge a la ciutadania de: «Els que estan absolutament decidits a ajustar-ho tot i a acabar amb tot, contra els que posem mesures

per garantir el creixement.» Deseduca la ciutadania, l'enganya, pertorba la nostra gent, sobre la base d'una construcció falsa –falsa. Pregunta, senyor Vendrell: no ens podríem posar d'acord amb la idea que vostès també estan, en la mesura en què poden, per un ajust pressupostari raonable? El van practicar. I a vegades, deixi-m'ho reconèixer, amb alguna incomprensió per part dels grups de l'oposició. Ja ho admito. Però el van practicar, aquest ajust pressupostari. Va fer-ho el conseller Castells. I nosaltres no vam estar potser prou fins. Ja li ho admito. Però vostès estan a favor d'una part de l'ajust pressupostari i de veure com impulsem economia, creixement i ocupació sobre la base de l'impuls que puguem donar des dels grups parlamentaris i des de l'acció de govern.

Aquí jo crec que ens podríem posar d'acord, si hi afegíssim una tercera qüestió. La dicotomia no és ajust pressupostari - creixement econòmic. És ajust pressupostari, impuls de l'economia, polítiques d'expansió i reformes. El que és substantiu d'aquest moment són les reformes. Demanant que ara o mai –ara o mai. Reformes què vol dir? La laboral; l'Administració pública, indiscutiblement; el sistema financer, indiscutiblement; l'educació i la justícia, indiscutiblement. I jo crec que vostès, això, no hi ha cap diputat que no digui: «Ah, no, amb això no hi estem d'acord.» Després discutirem amb tots els grups parlamentaris l'abast i les característiques de les reformes: de la reforma laboral, reforma de l'Administració, reforma del sistema financer, reforma de l'educació i reforma de la justícia. I la reforma del mercat energètic –imprescindible.

De manera que podríem evitar el que pertorba inútilment, i jo crec que amb un punt, sap?, de populisme ingrat –ingrat–, la idea d'«ajust contra polítiques de creixement», eh? I aparèixer..., croats amb cavalls blancs dient que vostès ressusciten les velles idees, les velles doctrines per fer que l'economia creixi, com si el keynesianisme dels anys trenta avui tingués una possibilitat de ser aplicat, justament noranta anys després. Doncs, aquí, des d'aquesta tribuna, jo vull dir: doncs, mantinguin les il·lusions que vulguin. Noranta anys després, el keynesianisme és mort, més que mai. I la gent que està pensant des de l'esquerra sobre polítiques per impulsar el creixement, fa molt temps que s'han deixat en Keynes a la butxaca. Ja hi ha diputats que se senten un punt inquiets, per això del keynesianisme. En Keynes, diputat, estava plantejant un tipus de solucions amb una moneda nacional –que no era única–, i que permetia a cada estat un marge de maniobra. I de què estem parlant a Europa? Ep, si vostès diuen, com algú sosté: «Marxem de l'euro», ah, parlem-ne. Però si vostès no diuen això, plantejar aquest tipus de solucions, home, és una petita, en fi, frivolitat que crec que hem de combatre.

Segon tema. Ep, Berlinguer. Li he demanat al diputat Boada: «Boada, envii'm, senyor diputat, al meu mail la cita que vostè ha fet.» Diu: «Ja te l'enviaré quan tingui temps.» La cita d'en Berlinguer, Boada –i ho farà, i ho farà; és, el senyor Boada, un home de paraula (*veus de fons*); ho farà, ho farà, ho farà–, si vostè la pogués llegir com s'ha de llegir..., Berlinguer diu: «L'ajust pressupostari no és això, no és això i no és això.» I aquí ha

posat el diputat Boada tot l'èmfasi. «No és això, no és això, no és això» –deia en Berlinguer–, «l'ajust pressupostari seria correcte si fos això, això i això.» I mentre en Boada ha posat l'accent a la primera part de la intervenció d'en Berlinguer..., ah, no dic que no l'hagi llegit, però ha estat més, saps?, amb veu més baixeta la segona part. En Berlinguer era comunista, però no era un illús. (*Rialles.*) En Berlinguer era comunista, però no era un illús, perquè en Berlinguer sabia que a la Itàlia dels anys setanta les polítiques d'ajust pressupostari eren imprescindibles, eren... Però, en lloc de dir que no, Boada, vostè torni a llegir la cita en públic. (*Veus de fons.*) Però si l'he sentit, l'he sentit, Boada. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyors diputats...

Antoni Fernández Teixidó

Però perdoni'm... –perdoni'm–, si jo no vull discutir...

El vicepresident primer

No és un diàleg. Senyor Teixidó, perdoni..., perdoni un moment.

Antoni Fernández Teixidó

Si jo això li ho explico per la voluntat que ens posem d'acord.

El vicepresident primer

Senyor Teixidó..., senyor Teixidó, això no és un diàleg.

Antoni Fernández Teixidó

Té raó –té raó.

El vicepresident primer

L'exposició que està fent el senyor Fernández Teixidó respectem-la, i, en tot cas, si després, doncs, hi ha..., per al·lusió, demanin la paraula.

Antoni Fernández Teixidó

No, jo el que li deia és que l'ajust pressupostari a Europa és imprescindible. En Berlinguer, any 77, ho veia. El que deia és: «Fem l'ajust pressupostari que ens permet créixer», que crec..., del que es tracta.

Anem al tema dels impostos, que és on està la mare, jo crec, de la batalla que presenta vostè amb la seva iniciativa, Vendrell. Per què diem «no» a una iniciativa d'aquestes característiques? Ho ha suggerit el diputat Chumillas. Qui acaba pagant aquesta iniciativa tan estúpida dels companys –valgui la redundància– d'Iniciativa per Catalunya - Verds? Els dipositants. Diu: «No... –no, no–, perquè nosaltres tindrem un gran control sobre les entitats bancàries i evitarem que això es desplaci cap als contribuents.» És paradoxal la gran opinió, la gran confiança que tenen els diputats d'Inici-

ativa per Catalunya - Verds en els efectes benèfics dels bancaris del nostre món. O sigui, vostè ens tracta de dir que els banquers del nostre món diran: «No... –no, no–, ens han posat un impost, i el paguem nosaltres, i aquí s'ha acabat?» (*Veus de fons.*) O agafaran, perdoni'm, mil «artilugis», mil –dos mil, podria dir–, per repercutir aquest, justament aquest impost tan benvolgut per Iniciativa per Catalunya, als contribuents? Però com podem, com podem desconfiar d'aquest principi? I com gent que té tanta experiència –cent anys d'experiència els avalen– poden creure que els banquers suportaran pacíficament un impost i no el traslladaran als dipositants? És a dir, a tots vostès; és a dir, a qui té dipòsits; és a dir, a tots els ciutadans de Catalunya; és a dir, a la gent que té aquells dipòsits en aquest país, amb una retribució petita, petita i escadussera. I resulta que tenen una miqueta menys perquè han cregut els d'Iniciativa que això ajudarà a... És ridícul aquest tipus de plantejament, senyor Vendrell. I haurien de...

Diu: «No, no, no» –diu–, «perquè a l'article cinquè de la proposició de llei nosaltres posem cauteles perquè els banquers no desplacin això cap al...». Però si no ho desplaçaran via el que cobrin del seu impost. Ho desplaçaran via comissions, via banca electrònica. Però per favor...

Ep, i a més, atenció –atenció–, això en un moment que els ciutadans d'aquest país estan *agredits* amb la pressió fiscal. O no estem d'acord que, gràcies al Partit Popular, senyor Chumillas, suportem la pressió fiscal en renda més gran, els catalans –més gran, els catalans–, després dels suecs? O no és veritat que la pressió fiscal del país...? Sempre estem amb la mateixa discussió, però vull donar una dada concreta –una dada concreta–, a saber: pressió fiscal d'Espanya –Catalunya; pràcticament és la mateixa– amb relació a la Unió Europea: 33 per cent a Espanya, 39 per cent a la Unió Europea. «Ah, ja els ho dèiem. Hi ha més pressió fiscal a Europa que a Espanya i a Catalunya.» Dada fonamental: esforç fiscal. Ep, 2010, eh?, 2010 –i no diguin «no», perquè són dades proporcionades per qualsevol estudi independent–: esforç fiscal a Espanya i a Catalunya, 39,6; Unió Europea, 34,9.

De manera que, tenint una pressió fiscal més suau a Espanya i a Catalunya amb relació a la Unió Europea, com que el nombre de contribuents que paguem impostos és molt més baix amb relació als nostres ciutadans que a França, a Alemanya, a Itàlia, a Grècia, a on vulguin, paguem més esforç fiscal, ens costa més pagar els impostos.

I nosaltres podem dir, i hem de dir als ciutadans, que no es tracta, que no és benèfic apujar els impostos per apujar-los. I hem de deixar clara una qüestió, senyor Vendrell, que jo voldria que vostè entengués i pogués inaugurar de veritat una relació basada en la comprensió mútua. Jo entenc la posició que vostè tenen, Vendrell, li ho dic seriosament. Fa trenta anys que els lleigeix, fa trenta anys que els segueixo. Entenc la posició. I a més no la deslegítimo. Vull que això li quedi clar, Vendrell. Li ho prometo: no deslegítimo aquesta pretensió. És una de les pretensions... El que passa és que tinc una opinió –tenim una opinió– diferent, a saber..., tan vàlida com la seva.

I encara admetem una cosa més: podríem estar equivocats. Fixi's si ho diem, cosa que no els he sentit mai a dir a vostès. Ja surt en Boada, tot segur d'ell mateix, i fa: «Segur que ho estan!» Doncs, no –doncs, no–, de sortida no, i no ens convencerà –vostè no ens convencerà– que ho estem. Vostè, segur. La realitat, sí –la realitat, sí. (*Veus de fons.*) No, els ciutadans, el que estan convençuts –i això sí que ha quedat claret, claret– és que vostès, amb relació a Convergència i Unió..., credibilitat, 62; credibilitat, 10. (*Rialles i veus de fons.*) No, això se'n diu democràcia, naturalment que és democràcia. Credibilitat de Convergència i Unió, 62; credibilitat d'Iniciativa per Catalunya, 10 –10. «Ara, els ciutadans ja els desautoritzaran.» Doncs, quan ens desautoritzin, humilment i modestament direm: «Ho sentim, no teníem raó.»

No és aquest el debat, Vendrell, no es deixi entabanar. (*Veus de fons.*) No és aquest el debat. El debat, Vendrell, és: creiem que la política de moderació fiscal ha d'estar subjecta a què? Als impostos que la ciutadania paga. I que la pressió fiscal que tenim és molt gran. Inclús reconeixent-li, diputat Vendrell, la bona intenció d'una iniciativa com la que presenta, no ens resol cap problema. Això és el que li tracto de dir. I tracto que m'escolti seriosament. Ep, pot ser que vostè tingui raó, ja ho veurem a la pràctica. Però el que li tracto de dir és: la pressió fiscal que pateix aquest país –en renda, en cotitzacions, amb tots els impostos que paguem– és tan gran que no arreglem res dient: «Apugem els impostos, que els paguin els bancs», perquè repercuteix als ciutadans. I qui acaba pagant els impostos d'aquest país? Els treballadors i les classes mitjanes.

Mantra d'Iniciativa per Catalunya –he dit «mantra»–: «La solució, apujar els impostos als poderosos.» I això els consola.

El vicepresident primer

Honorable diputat, vagi acabant, si us plau.

Antoni Fernández Teixidó

Acabo... –acabo ja pràcticament, president. «Apujar els impostos als poderosos.» I els consola. «I si vostè no vol apujar els impostos és perquè vol protegir els poderosos.» I s'autoconsolen. No és aquest el tema. El tema és que tenim prou experiència, prou recorregut, prou experiència empírica, diputat Vendrell, per saber que una proposta com la seva l'acaben pagant els treballadors i les classes mitjanes d'aquest país. I els treballadors i les classes mitjanes d'aquest país estem dels impostos fins... aquí. No fins aquí (*l'orador s'assenyala la barbeta*); fins aquí (*l'orador s'assenyala el front*), i no en volem més.

Acabo, president, dient per què la nostra esmena a la totalitat: per tres raons. La primera, perquè respon, diputat Vendrell, dit amb tot el respecte, a una posició legítima però errònia teòricament, políticament i socialment. Segon, perquè es produeixen dos efectes absolutament danyosos: la territorialització –n'ha parlat el diputat Chumillas, i estic absolutament d'acord amb vostè– i el desplaçament –l'efecte desplaçament– cap

als ciutadans que tenen els seus diners i que estan esperant aquell ingrés que es produeix sobre la base d'aquell interès.

El vicepresident primer

Senyor Teixidó, la tercera i última.

Antoni Fernández Teixidó

I la tercera i última és... (*Rialles.*) No sap quant li agraïxo, senyor president, que m'orienti en aquest sentit. (*Rialles.*) La tercera i última és: aquesta és una iniciativa –ho reconeix tothom– que, si la tenim a escala europea, en parlem; si la tenim a escala local, no.

L'última qüestió: no podríem anar junts, diputat Vendrell? No podríem fer junts un munt de coses? No es mereix la crisi que apartem allò que ens separa i que anem junts en tot allò que ens uneix? No podem anar junts amb el que ens uneix, que hem d'estar pendent del que ens separa? Que Déu ens ajudi.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per al torn en contra, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, president. Gràcies, senyors Chumillas i Fernández Teixidó, per les seves paraules, per les seves aportacions i per un debat interessant, no?

Senyor Fernández Teixidó, per un moment m'he pensat que ens estava proposant un acord de govern, quasi, amb això que ens havíem d'entendre, no? Miri, nosaltres, li ho explicava abans... (*Veus de fons. Pausa.*) Sí? Nosaltres –li ho explicava jo abans en el debat sobre la situació de l'estat del benestar, de les retallades– vam plantejar un pacte social que avui jo he reiterat. Vostès ho van rebutjar, el president Mas ho va rebutjar, van votar en contra d'una resolució en aquest sentit. És a dir, nosaltres vam plantejar... Però no un pacte social dels partits aquí, per veure quines majories hi ha, sinó un pacte social –el conjunt de sectors socials, sindicats, empreses–, perquè estem convençuts que no ens en sortirem de forma equitativa, de la crisi, si no existeix –si no existeix– aquest pacte. Per tant, nosaltres vam fer l'oferta, altres grups també, i van ser vostès els qui ho van rebutjar.

Miri, quan parlem de fiscalitat en realitat del que estem parlant també és de model de societat, i quin tipus de model de societat i quin tipus d'economia volem. Em sembla que era el senyor Chumillas que deia: «És que vostès estan obsessionats amb els impostos.» Miri, nosaltres en el que estem obsessionats és que tinguem un 20 per cent de persones en risc de pobresa, que hi hagi un cada quatre nens en situació de pobresa infantil i risc d'exclusió social, que tinguem un 22 per cent d'atur. Necessitem els recursos públics per fer front al dèficit, és veritat, i per fer front també a situacions socials gravíssimes que tenim en

aquests moments de crisi. Però no em digui que estem obsessionats amb els impostos quan vostès estan batent el rècord no només d'incompliment de promeses electorals, que també... Perquè jo crec que vostès el problema que tenen és que no és que els quedi molt programa per complir, sinó que els queda poc programa per incomplir. Perquè el rècord, des del punt de vista de la fiscalitat, és realment extraordinari. I per tant, no ens digui que nosaltres estem obsessionats a apujar impostos, perquè vostès ho han fet. I a més nosaltres el que proposem no és..., en aquest impost no proposem gravar la gent; aquí no es grava les persones que tenen els dipòsits bancaris, es grava l'estoc de dipòsits bancaris, es grava les entitats financeres, no?

Miri, tenim..., han sortit com dues menes de prevencions, no? –legítimes–: la deslocalització –el risc de deslocalització que hi pot haver– i el risc que això acabi gravant sobre els ciutadans a través de comissions. Em deia el Fernández Teixidó que nosaltres..., no sé quina paraula. «Ingenus», ha vingut a dir, som ingenus en aquesta qüestió. Segurament no coneixem tant les entitats financeres i els seus directius com els coneixen vostès. Però, escolti'm, escolti'm, això no és cap invent –la idea–, això hi ha altres països d'Europa que ho tenen, això ho té Andalusia i Extremadura. Hi ha un article que ho diu –i es pot buscar la forma, encara, per penalitzar aquestes entitats financeres–, hi ha un article que diu que no repercutirà en les persones, no repercutirà en els tinents d'aquests..., en les persones, sinó que repercutirà en les entitats bancàries.

Ha passat això a Andalusia i a Extremadura? Jo, fa dos dies, parlava amb membres de la nova majoria de govern d'Andalusia: em deien que no. No ha passat. Entre altres coses perquè les entitats bancàries competeixen entre elles per atraure clients –han de ser competitives per atraure clients. A Andalusia em deien que això no ha passat. No consta que a Extremadura hagi passat aquesta qüestió.

Hi ha hagut una fuga, hi ha hagut una marxa de capitals, de dipòsits d'Extremadura, per exemple? Doncs, miri, d'Extremadura de l'any 2002 fins ara hi ha hagut un increment del 67,5 per cent dels dipòsits bancaris. I si hi ha hagut una petita reducció, aquesta reducció ha estat, en el cas d'Andalusia, la mateixa també que hi ha hagut en el conjunt de l'Estat per culpa de la crisi, però no per culpa de l'actuació d'aquest impost. I aquí tenim els números i aquí tenim les dades. A Andalusia, només un 5 per cent menys; en el conjunt de l'Estat, un 4 i escaig per cent –4 i escaig per cent menys també. Per tant, empíricament això no es demostra que hagi estat així –no es demostra que hagi estat així. Ni comissions sobre les persones, sobre els dipositaris, ni marxa de dipòsits ni de capitals.

Escolti, no busquem més excuses. És a dir, si vostès ens diuen: «En plena crisi econòmica volem gravar amb taxes les persones malaltes amb els medicaments» –amb l'euro per recepta–, «volem retallar els sous als treballadors de la funció pública» –un 15 per cent als interins–, «demanem esforços a la gent amb la taxa sobre la justícia, estem d'acord amb el copagament de medicaments que ha proposat l'Estat» –que ara s'hagi de pagar una pròtesi i una cadira de rodes. Amb això, el senyor Mas-Colell fins i tot va dir que és insuficient.

Per què podem demanar aquest sacrifici i aquest esforç i no podem demanar un petit sacrifici, equivalent al 0,12 per cent dels dipòsits bancaris, a les caixes d'estalvi i als bancs? Per què no? Per què no?

Perquè jo crec que hi ha una qüestió clau, fonamental. Vostè deia: «Ens hem d'entendre sobre això.» Però jo crec que hi ha un principi fins i tot ètic, no? Em sembla que era el senyor Boada, que els deia abans: «Hi ha el dogmatisme de l'austeritat contraposat a l'ètica de l'austeritat», que és la que deia Berlinguer –l'ètica de l'austeritat. En situació de crisi, quan els ingressos cauen, evidentment que hi ha d'haver un ajustament del pressupost, però no de la manera que s'està fent. Hi ha d'haver també una política d'ingressos, i aquesta política d'ingressos ha de garantir que els costos de la crisi, que el patiment de la crisi es redistribueix de forma equitativa, perquè si no provoquem rebuig en la ciutadania, provoquem desafecció, provoquem malestar.

Jo crec que és molt important llençar aquest missatge polític. Per això vam veure amb gran esperança les paraules del senyor Oriol Pujol, en el sentit que podríem recuperar l'impost de successions. Faci-ho. Té raó vostè, a vegades caiem en massa retrets, de l'«i tu més». Mirin, jo..., això ja no interessa a ningú –de l'«i tu més»–, a la ciutadania. Faci-ho. No els ho retraurem. Recuperem l'impost de successions. Que bé que ens haurien anat aquests entre 600 i 800 milions d'euros aquests dos anys –que bé que ens haurien anat. I si ho van fer, permeti'm que li ho digui, va ser per un apriorisme ideològic, per una qüestió ideològica. Val més retallar aquest 6 per cent...? Val més exonerar de pagar l'impost al 6 per cent de famílies més riques de Catalunya que tenir aquests recursos per a les escoles bressol, que ara estan patint una gran retallada, o per a la renda mínima d'inserció, conseller? Li haurien anat molt bé aquests diners, per a la renda mínima d'inserció.

Jo crec que és molt important fer aquest tipus de gestos de dir: «Escoltin, la societat catalana ha de fer un esforç compartit; també les caixes d'estalvis i dels bancs.» Es parlava de la situació, de la situació greu, gravíssima, que estan passant les caixes d'estalvis i els bancs. Per cert, senyor Chumillas, el felicitó, perquè vostè deia que es considera propietari de Bankia. Abans ja ho era, de propietari de Bankia. El Partit Popular, pràcticament, tots els... Només cal veure qui formava part del seu consell d'administració per veure que pràcticament ja eren vostès propietaris de Bankia.

Miri, nosaltres no ens sentim propietaris, nosaltres no ens sentim... Ja sé que ara, pel que sembla, amb aquest tema han fet un parèntesi –com va dir el Sarkozy– a l'economia de mercat, vostès, amb això de la nacionalització de Bankia. El problema és que ho volen perquè amb els diners de tots acabarem sanejant Bankia i després se la vendran. Això és el que fa sempre la dreta: socialitzar pèrdues, privatitzar beneficis. I això és el que no podem fer quan vostès estan retallant 10.000 milions d'euros de l'educació i de la salut. Això, senyor Chumillas, és un veritable escàndol. És un veritable escàndol que el senyor Rato se'n vagi amb 1 milió 200.000 euros, després de tot el que ha fet. Si li haurien d'aplicar la reforma laboral, al senyor Rato, i fer-lo fora

sense indemnització! Clar, això és un escàndol. Quin missatge, quin missatge –vostès, el seu Govern– vol transmetre de solidaritat, a la ciutadania? Com els ho diem als aturats, a les persones que vostès volen fer pagar els medicaments, als jubilats, quan estan fent el que estan fent, per exemple, en el cas de Bankia?

Això és un missatge absolutament brutal, que provoca un... Miri, jo no sé si aquest impost provocarà, si s'aproves, malestar. Els arguments que m'han donat vostès, ho tinc aquí, són exactament iguals que, quan es va aprovar a Andalusia..., va donar la patronal de la banca: exactament els mateixos arguments que va donar la patronal de la banca en contra d'aquest impost. Jo no sé si se'ns enfadaran molt, etcètera, però jo crec que és necessari repartir de forma equitativa i justa els esforços de la crisi.

Perquè, mirin, és veritat que hi ha una situació complicada, difícil, del sistema financer, però al Banc de Santander la previsió per a 2012 és d'uns guanys de quasi 7.000 milions d'euros, un 29 per cent respecte a 2011. Al BBVA, una previsió de guanys de més de 3.000 milions d'euros per al 2012, un 4 per cent més. Al Banc de Sabadell, que ha tingut les seves dificultats després de tot el que ha fet també, també es preveu un increment de guanys –en aquest cas menor, però també un increment de guanys. I CaixaBank, doncs, preveu per a 2012 unes previsions de guanys de 2.900 milions d'euros. Guanys que seran possibles... No ho diuen aquestes entitats financeres, eh?, ho diuen determinats serveis i centres d'estudi: que seran possibles també perquè abans han tingut el recolzament, l'ajut, d'alguna manera, etcètera, del sector públic. Ara els demanem només que facin un petit esforç.

I el senyor Teixidó plantejava un debat ideològic que crec que és molt interessant, i que és cert que l'hem de fer sense apriorismes i contrastant amb la realitat. Vostè diu: «El keynesianisme és mort.» I el neoliberalisme, que fa trenta anys que «hegemonitza» les polítiques econòmiques a Europa, com està, senyor Fernández Teixidó? Perquè, sense apriorismes ideològics en el debat aquest que estem tenint, la realitat és que després de dos anys d'aplicar les polítiques d'austeritat, on estem, senyor Fernández Teixidó? Estem o no estem en recessió? I qui l'ha provocat, aquesta recessió? Hi han contribuït o no, les retallades, a la recessió?

Vostè diu: «Es que el debat no és entre ajustament..., entre austeritat i creixement.» Doncs, dec quedar molt mal fixat, perquè el debat a Europa és precisament aquest. El debat a les eleccions a França ha estat aquest. I els ha agafat amb el peu canviat, aquest debat. És aquest el debat. Hi ha d'haver... El tema no és si hi ha d'haver ajustament o hi ha d'haver creixement a través del Banc Europeu d'Inversions. El tema és si cal condicionar la reducció del dèficit i del deute al creixement econòmic i a la creació d'ocupació, que és la clau.

Perquè, senyor Chumillas, no hi haurà manera, no hi haurà superàvit, que vostè diu, per reduir el dèficit si no hi ha creixement i si no hi ha creació d'ocupació, que és la clau. I, clar, vostès estan fent unes polítiques que estan a favor del cicle econòmic, que afavoreixen la crisi econòmica. La pregunta és aquesta: hi ha d'haver

un any, un termini fix per acabar amb el dèficit, per reduir-lo a l'1,5 per cent o al 3 per cent a nivell d'Estat? No em dirà que això no és dogmàtic.

La Comissió Europea i tots els que li han fet la garriga aquests anys –i també vostès, i li ho dic amb tot el respecte– estan portant al desastre econòmic Europa i també el nostre país. I és hora de dir-ho alt, clar; és hora de plantar-se, de dir la veritat a la gent, i de no buscar més excuses. Si vostès aquest impost no el volen, no és per raons tècniques concretes –es podria millorar en tot el tràmit–, és també per una qüestió política i ideològica –ben legítima.

Miri...

El vicepresident primer

Senyor diputat, vagi acabant, si us plau.

Josep Vendrell Gardeñes

Ja acabo. Keynes. Si el Keynes de fa seixanta anys no és del tot vàlid per a aquests moments és perquè, efectivament, vivim en el marc europeu, però és precisament perquè hi ha un factor que no existia fa seixanta anys, que és la qüestió ambiental. Que està basat... –està basat–, un sistema basat en un model energètic que, absolutament, ha fet fallida i està superat. Però li aconsello una cosa, senyor Fernández Teixidó: prengunti-li a Obama si Keynes està desfasat o no. Miri què estan fent els Estats Units. Això li ho diu un diputat d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, eh? Obama. Molt millor que el que s'està fent aquí a Europa.

Sap qui el reclama, aquest impost –i acabo, president–, sap qui el reclama, un impost sobre la banca com el que està en tots aquests països que jo li he dit? El Fons Monetari Internacional. Ni Iniciativa Verds, ni Esquerra Unida, ni el sindicat: el Fons Monetari Internacional, amb un informe, va dir reiteradament que calia que hi hagués un impost a la banca. Per tant, nosaltres el que fem, modestament i humilment, és traslladar aquesta proposta del Fons Monetari Internacional.

Gràcies.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

El vicepresident primer

Al final concentrarem totes les al·lusions, perquè la resta de grups encara no han pogut ficar posició, i en tot cas segur que hi haurà altres al·lusions. En tot cas, ara, per fixar posició, té primer la paraula l'honorable diputat senyor Ernest Maragall, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista.

Ernest Maragall i Mira

Sí, bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller... Interessant debat, aquest, no?, certament, molt més del que podia aparèixer en primera instància si ens limitem a l'estricta consideració del concepte pur i dur que avui es proposa a consideració d'aquest Parlament.

Jo comparec per anunciar la nostra posició contrària a les esmenes a la totalitat que s'han presentat per part dels grups de Convergència i Unió i Partit Popular; és a dir, la nostra posició favorable a la continuïtat de la tramitació de la proposició presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verdes - Esquerra Unida i Alternativa.

És obvi, i ara ho explicaré, que no és una..., el que expresso no és una posició d'absoluta –en fi, fil per randa– coincidència amb el text presentat i amb les concrecions del seu articulat, però sí que ho és, la nostra posició, de reconeixement del concepte de fons, de l'interès que té avui entrar en aquest concepte de fons i del debat a què pot donar lloc, en aquesta cambra i en aquest país. Un debat, si l'acceptem, clarament connectat amb el que s'està reclamant avui amb insistència per part de, en fi, la majoria de les institucions democràtiques d'arreu d'Europa, i encara més per les ciutadanes i societats respectives, incloent-hi la catalana. Negar-li aquest debat, en aquesta societat, em sembla que no du enlloc –negar-li el debat. La millor manera de tenir-lo és formalitzar-lo en els termes..., al voltant d'una proposta com la que ens ocupa.

El debat sobre l'esforç fiscal que es pot i que convé demanar al sector financer és avui un debat viu i creixent, està plantejat ja, en fi, amb tots els ets i uts. Avui, quaranta anys després de la primera formulació del concepte per part de James Tobin –quaranta anys després d'aquella primera formulació–, quinze anys després que el concepte ressuscités a partir de la proposta d'ATTAC –que tots coneixem també– dels anys noranta, avui, ho repeteixo, l'agenda política europea troba en aquesta qüestió un –no l'únic, però un– dels eixos centrals de la consideració de la mateixa Europa com a govern i com a autoritat fiscal, eh?, i busca conceptes associats a aquest per definir-se en aquest terreny. És a dir, ara ja és imparable, sembla, la implantació de l'anomenada «taxa sobre les transaccions financeres». No és la mateixa. Ja ho sé, que no és la mateixa, no hi té res a veure; però sí que hi té a veure –sí que hi té a veure.

Parlem d'una taxa d'abast, en aquest cas, com a mínim europeu, que haurà de nodrir i d'enfortir la capacitat d'actuació de la Unió Europea, molt especialment en el sentit d'endegar polítiques orientades al creixement econòmic, a partir de l'augment significatiu del propi pressupost comunitari que en resultaria. I també els ho dic: sembla obvi que, si aquest debat europeu hagués, en fi, arribat ja a l'adopció de decisions en la implantació d'alguna figura efectivament aplicable, doncs, avui aquest debat nostre seria diferent; el recorregut i l'interès de la proposició de llei que contemplem tindria altres elements de reflexió sobre la taula, claríssimament.

En qualsevol cas, és clar, hem de considerar la diferència substancial entre un impost sobre un flux –sobre el flux de transaccions financeres en un mercat globalitzat– i un impost com el que avui es proposa, de caràcter quasi local, sobre l'estoc monetari posat a disposició de les entitats financeres radicades a Catalunya.

És obvi que en la situació en què estem cal extremar la prudència en les decisions de fiscalitat que ens per-

toquen, però és obvi també, i a més s'acaba de demostrar en el debat que acabem d'escoltar..., en fi, s'ha posat en evidència –i que ningú s'enfadi– aquesta mena de rebuig, quasi diríem fisiològic, que el Govern i el grup que li dona suport –els grups que li donen suport– semblen tenir per afrontar el debat sobre l'equilibri pressupostari, incloent-hi, en peu d'igualtat real, la consideració de les polítiques d'ingrés i no només les de despesa, eh? Aquí no hi ha manera que això s'accepti amb una certa normalitat i naturalitat; sempre hem de demanar perdó, per parlar d'ingressos, i més quan es plantegen amb relació a determinats actors i sectors socials.

Vostès tenen més que demostrada l'excehlència en el difícil art de retallar sense reformar, senyor Fernández Teixidó. Totes les reformes que vostè ha mencionat són les que està duent a terme el Govern central. Aquí a Catalunya, de les que vostè ha dit, ni una. (*Veus de fons.*) Seriosament: no, i menys que cap la de l'Administració pública. Parlem de retallada de sous, o nombre de càrrecs; no de reformar l'Administració pública, encara. No l'hem sentida, aquesta reforma, ni cap de les que vostè ha mencionat. Aquí a Catalunya no, certament: retallar sense reformar; reduir serveis bàsics sense considerar els efectes sobre l'equitat social que aquesta reducció implica; confondre contenció de la despesa –imprescindible, perquè compartim l'objectiu de mantenir l'equilibri pressupostari i, per tant, d'atacar el dèficit– amb l'estrangulament –confondre això amb l'estrangulament– de la inversió productiva. Estrangulament que té efectes clarament contraproduents sobre el conjunt de la situació econòmica d'aquest país, i molt directament sobre la situació en termes d'ocupació i de ritmes de possible creixement.

Ahir escoltava, en boca del nostre conseller, que la política fiscal ara és «dinàmica», va dir. Em sembla que va utilitzar aquesta paraula. I ho deia –la utilitzava, aquesta paraula– per no haver de mostrar un criteri definit entorn de la pregunta sobre la possible recuperació de l'impost de successions, eh? Aquest *dinamisme* de la política fiscal és el contrari del que jo sempre he escoltat per part de tots els catedràtics, em temo que incloent-lo a ell mateix. És a dir, la fiscalitat, per canviar-la, *cum grano salis*, perquè l'important de la política fiscal no és tant l'encert o la raó d'un concepte tributari o d'un altre, sinó l'efecte de canvi que pot motivar sobre l'*statu quo* previ. Ara no, ara resulta que, oh meravella, podem tenir novetats fiscals no ja cada any o cada tres mesos: cada quinze dies, podem tenir novetats fiscals. Afirmem i rectifiquem, neguem i l'endemà recuperem, ens lliguem absolutament a programes electorals, que cal respectar, i la setmana següent els incomplim alegrement. Fantàstic, eh? Per tant, vull dir, quan escoltem això, totes les grans exclamacions absolutes, doncs, en fi, entren en una relativització absoluta del seu valor i de la seva credibilitat.

I aquesta és la raó de fons perquè, efectivament, ens atorguem la possibilitat i l'exigència d'estudiar tots plegats, junts, amb la màxima solvència i responsabilitat les virtuts i defectes del concepte que es proposa; les eventuais dificultats i rendiments de la seva aplicació eficient; les similituds i diferències amb figures

comparables vigents en altres països –que n’hi han. Estudiem-ho, no li neguem el dret, almenys, a entrar en aquesta reflexió compartida.

Ens podem preguntar, efectivament –i avui, especialment avui, encara amb més intensitat–, si aquest és el millor moment per desplegar un debat serè i útil entorn de la qüestió que es proposa: un impost sobre les entitats bancàries, precisament. I és igualment evident que s’hauran de suscitar al llarg de la tramitació –si es tira endavant– totes les consideracions de concepte i de gestió que la figura proposada planteja. Tenim el dubte de constitucionalitat –un tema obert ja fa deu anys a partir de l’aprovació de la primera figura, en aquest sentit, de la comunitat autònoma d’Extremadura–, però més enllà d’aquest dubte de constitucionalitat haurem, efectivament, de parlar de diferents aspectes que ja s’han suscitat en les intervencions prèvies. I joestic d’acord amb les dues exclusions que estan plantejades: la dificultat –algú diria «la impossibilitat»; s’ha dit– de garantir que els rendiments de l’impost no repercutixin al conjunt dels clients de les respectives entitats... És a dir, que el suposat impost a satisfer per bancs i caixes acabi sent suportat, un cop més, pels mateixos ciutadans. No és una qüestió fàcil de resoldre, ni que es pugui derivar de l’aparent rotunditat amb què s’afirma que l’impost no es repercutible a tercers. Però tampoc és raó suficient per negar-li el dret, a la qüestió, a ser escoltada, i a ser treballada, i a ser considerada, i a ser realment discutida amb el mateix sector financer, naturalment que sí.

Com ho és..., com ho són les conseqüències reals –difícilment evitables, és cert– d’una regulació limitada a un àmbit com el català mentre operem en un mercat obert i d’abast, com a mínim, espanyol, però en la pràctica de caràcter mundial –o digital, que és el mateix. Almenys fins que no avancem en la deguda regulació del global del sector financer, dels seus instruments d’actuació, de la seva demostrada capacitat –la del sector financer– per fugir o trobar esclatxes immenses amb les, entre cometes, «innocents» regulacions d’àmbit estatal, o encara més d’àmbit autonòmic.

Però és precisament per tot això que té sentit donar llum verda a la tramitació d’aquesta proposició. Fem-ho, efectivament, junts, sense apriorismes, però també –els ho demano– sense fàcils desqualificacions; sense fàcils desqualificacions com les que ens acaben d’obsequiar els representants del Partit Popular i Convergència i Unió. I, si us plau, no ens refugiem en estadístiques que justifiquen molts diversos punts de vista, però que no poden amagar l’evidència que l’esforç fiscal col·lectiu a casa nostra és molt lluny d’assolir els nivells, els resultats, l’eficiència social, incloent-hi l’estabilitat pressupostària, i la capacitat de generar creixement econòmic dels països del nord d’Europa. No ens facin creure que estem pagant els mateixos impostos que el nord d’Europa, col·lectivament; no és veritat. «L’esforç fiscal individual.» No es refugiïn en conceptes estadístics fàcils de manegar, però inútils des del punt de vista de fer front a la duresa de la realitat social a què ens enfrontem.

Entrem a la qüestió de fons, plantegem-nos la qüestió d’avançar en la proposta de regulació d’àmbit es-

panyol, si convé, a partir de la nostra, tot col·laborant, també activament, a accelerar l’arribada de les decisions europees en aquest terreny. Decisions, per cert, que poden deixar en ridícul no la proposta que avui discutim, sinó l’histriionisme antifiscal que acabem de rebre, en to de lliçó indiscutible.

Veiem la possible relació exigible entre rendiment fiscal d’una figura com aquesta, i la possibilitat d’aplicar, directament o via deduccions fiscals, una política d’inversions productives al servei, precisament, de la recuperació del creixement positiu per a la nostra economia. Fer-ho, fer-ho junts, fer-ho seriosament, fer-ho serenament serà la millor manera de participar, d’afegir criteri i proposta pròpia, catalana, a un debat que ja és obert i que demana la nostra presència responsable i útil.

Si, com diuen, volen treballar junts en la consideració de totes les vies obertes per sortir de la crisi, comencin per acceptar aquest debat, i altres; ajudin a millorar el projecte; aportin idees i propostes eventualment aplicables, després, dels àmbits espanyols, europeus. Treballem, treballem amb solvència, amb rigor, amb la nostra capacitat demostrada; afegim alguna cosa al debat que ens ocupa a tots plegats, en aquest país i en aquest continent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l’il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Intervinc en nom d’Esquerra Republicana de Catalunya per donar suport a la tramitació d’aquesta Proposició de llei de creació de l’impost sobre dipòsits de clients a les entitats de crèdit.

Hi donem suport perquè estem d’acord amb el contingut –evidentment hi podríem fer alguns petits matisos, però fonamentalment amb el contingut estem d’acord–, estem d’acord amb l’oportunitat i estem també d’acord amb la no-ingenuïtat d’aquesta proposta. És més, també hi estem d’acord, perquè és similar, com s’ha dit abans –pel diputat Vendrell–, a una proposta que es va debatre en aquest Parlament, que també va comptar amb les mateixes esmenes a la totalitat que avui s’han presentat i que malauradament va córrer la mateixa sort. Però nosaltres som obstinats, som obstinats a presentar noves mesures perquè creiem que hi ha alternatives a les mesures d’estalvi que s’estan proposant i que s’estan impulsant.

Permetin-me que abans de començar faci algunes consideracions sobre el sistema financer. Impostos com aquests no parteixen de la base, ni han de partir de la base, que el sistema financer és dolent per naturalesa. El sistema financer fa unes funcions en la nostra economia de canalitzar les inversions, de reduir costos

d'informació, de monitoritzar les inversions, que no podria fer un inversor individual per si sol. Per tant, el sistema financer, en si, no és dolent, però mal regulat té conseqüències dolentes. I avui estem patint, en bona part, una crisi financera a causa d'una mala regulació del sistema financer.

Aquesta setmana hem conegut la decisió del Govern de l'Estat d'ajudar, més o menys amb la mateixa quantitat que volen retallar en salut i educació, una entitat bancària, Bankia, pel seu risc sistèmic. Hi ha un risc sistèmic, doncs, d'aquelles entitats financeres que són prou grans, que mouen prou capital, i que segons quines conseqüències o en quines dificultats es puguin trobar aquestes entitats, poden portar problemes per al conjunt de l'economia. És aquella idea que hi ha d'haver algú que faci de prestador de darrer recurs, *the lender of last resort*, que abans eren els bancs centrals. Però com que el Banc Central Europeu no ho vol fer, allò que abans assumia la moneda ara ho assumeixen els pressupostos públics. Per tant, allò que abans assumia el conjunt de l'economia quan es feia de prestador de darrer recurs, ara ho assumeixen els pressupostos públics, que principalment ajuden les classes populars i els sectors que necessiten el sector públic per poder viure amb dignitat. S'ha traslladat, doncs, aquella responsabilitat que abans assumien les monedes en el seu si, que ara l'assumeixen els governs.

Hem sentit massa vegades aquella teoria del «massa gran per caure» —«massa gran per deixar caure»—, i amb això s'han justificat compromisos d'ajudes a la banca que, amb els compromisos presents i futurs, amb tots els actius que s'ha assegurat que no cauran —que el Govern espanyol ajudarà—, pugen a més de 300.000 milions d'euros. Per tant, ens diuen que són massa grans per caure, però se'ls ha obligat a fer grans, perquè hem de recordar que s'ha obligat les entitats a allò de guanyar dimensió: «Fem-los guanyar dimensió perquè siguin prou grans, perquè... no les deixem caure, perquè ho paguem nosaltres.» Si hi han entitats que són *too big to fail* —és a dir, massa grans per deixar caure—, potser són *enough big to pay* —és a dir, prou grans per pagar. Per tant, entenem que al costat del *too big to fail* hi hauria també d'haver-hi l'*enough big to pay*.

Aquest impost, doncs, en el context actual nosaltres creiem que és una bona opció. Que és una bona opció, també, quan ho comparem amb els impostos que actualment està suportant el sector financer, que paga un tipus d'efectiu mitjà de l'impost de societats del 19 amb 95 per cent —segons els darrers exercicis als quals hem pogut accedir—, davant d'un tipus normatiu del 30 per cent. Per tant, encara tenen marge per poder assumir una part de més contribució impositiva.

En el context actual, a més, de reducció d'ingressos, nosaltres entenem que cal buscar noves fórmules: noves fórmules per mantenir l'estat del benestar, i també noves fórmules perquè el recurs als mercats financers per finançar les nostres activitats —les activitats de l'Administració pública— s'ha reduït, i ho acabem de reduir en aquest mateix Ple amb una llei d'estabilitat pressupostària que ens obliga a anar al dèficit zero. Anem al dèficit zero reduint aquells diners que demanem prestats als mercats financers, però no volem in-

crementar ingressos per poder arribar a aquest equilibri amb menys dolor.

Nosaltres seguim considerant que hi ha alternatives a les retallades: que entre aquest impost a la banca, amb la recuperació de l'impost de successions, amb un canvi en les deduccions d'habitatge —les deduccions d'habitatge en el tram català de l'IRPF, que si tornessin a les deduccions que hi havia fa només quinze mesos ingressaríem 99 milions d'euros més en el pressupost de la Generalitat—, amb un canvi en l'impost sobre grans superfícies... Només amb aquest impost a la banca ens podríem estalviar, segons els nostres càlculs, sis anys de la taxa de les receptes farmacèutiques.

I aquesta proposta ens diuen que potser és ingènua. Doncs, potser són ingenus mig món, perquè nosaltres hem estat mirant aquest informe actualitzat d'impostos sobre la banca proposats, i llegim els països que ho estan debatent: Àustria, Xipre, França, Alemanya, Hongria, Islàndia, Portugal, Suècia, els Estats Units i el Regne Unit. El món sencer és ingenu. Doncs bé, nosaltres creiem que si el món sencer actua amb ingenuïtat, nosaltres podríem tenir-ne una mica, no?

Es rebutja aquest impost per diferents qüestions. Alguns diuen els efectes sobre el sistema financer que pot tenir. «Home, en el moment actual de dificultat del sistema financer» —ho deia el diputat Chumillas—, «de cara al que es busca..., és liquiditat, no posem més dificultats en aquest sector.» Un sector que, ho repeteixo, hi ha compromisos del Govern espanyol d'assumir actius tòxics presents i futurs per valor de més de 300.000 milions d'euros.

L'altra cosa: «El capital es mou, el capital és de lliure circulació, i per tant, si posem aquest impost aquí, els inversors catalans, els estalviadors catalans posaran els seus estalvis en qualsevol altre lloc d'Europa.» Llavors, mirant que en altres llocs d'Europa existeix aquesta taxa, *sensu contrario* Catalunya hauria de ser el centre de l'estalvi europeu, i em sembla que no. A les oficines bancàries de l'Alt Empordà haurien de ser un clúster financer de ciutadans de l'Estat francès que acudirien en massa a posar-hi els seus dipòsits, perquè França ha impulsat un impost com aquest, i resulta que no. (*Remor de veus.*) Per tant, l'argument de la mobilitat del capital nosaltres creiem que no ens serveix.

Ens diuen que pot haver-hi..., que hi hagi una reducció de dipòsits. L'experiència ens demostra, i abans s'han donat dades, que tant a Extremadura com a Andalusia han augmentat —han augmentat els dipòsits a les entitats financeres.

I la repercussió sobre els clients. Aquesta sembla que sigui l'excusa que posen al frontispici de la negativa de les esmenes a la totalitat. Doncs, miri, clar, quan vostès augmenten les taxes a la Llei de mesures fiscals i financeres —quan s'augmenten les taxes que paguen les empreses—, això no ho repercuteixen als clients o als treballadors? Quan es demana a les entitats financeres que augmentin les seves dotacions de capital bàsic, això no ho paguen els clients? Unes dotacions de capital bàsic que multipliquen per vint, per cinquanta, per cent els ingressos que es derivarien d'aquest impost. Ens diuen que els bancs són «dolents». Ara, són

dolents només a l'hora de posar taxes, perquè a l'hora d'injectar-hi diners els bancs són molt i molt bons.

Nosaltres creiem, doncs, que aquesta proposició de llei es mereix ser debatuda, es mereix ser treballada, es mereix ser polida, i que aquells aspectes que puguin generar un petit risc es puguin polir i es puguin solucionar; que no es rebutgi de ple amb arguments que moltes vegades ens deriven a un debat polític de política europea, de política internacional, que si keynesianisme o neoliberalisme... Avui s'ha decretat la mort de Keynes; ja fa, doncs, uns quants anys més, que estava mort. Però, en tot cas, només recordar que si alguns apostem per una política expansiva demanem també que sigui a nivell europeu, i així ho hem defensat sempre des d'aquesta tribuna.

Finalment, la Llei d'estabilitat pressupostària, les amenaces a l'autonomia financera de Catalunya, el dèficit fiscal crònic que estem patint porten a dibuixar un pla B per al nostre país, que és la hisenda pròpia. I és una bona idea: tenir una hisenda pròpia per a Catalunya, que els catalans tinguem aquesta hisenda sobirana, diguem-ho així. Les paraules, però, van en una direcció i els fets van en una altra, perquè tota aquella hisenda que ja tenim pròpia –la hisenda de la Generalitat que ja tenim– cada vegada estem recaptant menys. Perquè l'impost de successions, que es recaptava des de la Generalitat, renunciem a recaptar-lo –de la part molt més important–; propostes per establir impostos des de la Generalitat de Catalunya, com aquest impost sobre la banca, que recaptaria la Generalitat –que recaptaria la hisenda pròpia que tenim ara–, renunciem a establir-los. Per tant, les paraules van en una direcció i els fets –i els fets– van en una altra.

I jo crec que d'aquí a pocs mesos vostès acabaran acceptant algunes d'aquestes mesures. Vostès o el senyor Mariano Rajoy. Vostès van defensar fa uns mesos l'establiment de la taxa turística, quan l'havien rebutjat, i un dels arguments per canviar d'opinió era: «Ai que no ens el posi el Govern de l'Estat.» Doncs miri, ai que el Govern de l'Estat no posi un impost a la banca. Llavors ens penedirem d'haver renunciat a 600 milions d'euros, que ens anirien molt i molt bé.

Nosaltres entenem que –i acabo, senyor president– en els propers mesos les finances de la Generalitat tindran reptes molt, molt importants –ja els tenen ara–, i que renunciar a ingressos com aquest, com al de l'impost de successions, com als canvis en les deduccions d'habitatge, com a posar un mínim exempt de l'impost de patrimoni més baix, significa a la pràctica sacrificar la nostra autonomia financera.

Nosaltres esperem que, si hem de triar entre intervenció de la Generalitat o posar uns impostos que ens permetin seguir vivint financerament durant uns mesos des del Govern de la Generalitat per evitar aquesta intervenció, vostès triïn la segona. De moment el que estan triant, amb la Llei d'estabilitat pressupostària d'avui, amb la que van votar al Congrés i al Senat, és més intervenció a la Generalitat, més retallades i un equilibri cada vegada més, més, més inexistent en qui assumeix els costos de la crisi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente –no quiero equivocarme hoy con el género: presidente–, *consellers*, diputados y diputadas, en relación con la propuesta de ley de creación de un impuesto sobre los depósitos de clientes, en principio Ciudadans ya se manifestó en contra de una iniciativa similar presentada por Esquerra Republicana –con unos fines diferentes, el de crear un fondo, creo, de rescate por el tema hipotecario–, y los argumentos son similares. Es decir, no creemos en la territorialización de este tipo de impuestos, no creemos que Cataluña deba incorporar un impuesto que no es común en el conjunto del país, por lo que ello puede significar.

Y, por lo tanto, nos abstendremos en su trámite. No lo votaremos en contra, y ahora intentaré justificar por qué no votaremos en contra de esta propuesta. Porque esta propuesta, como hemos visto en este debate, que ha sido interesante, tiene un valor de intercambio de ideas y de posicionamientos de los diferentes grupos de esta cámara respecto al que es probablemente el principal problema –bueno, sin el «probablemente»– del conjunto de ciudadanos de Cataluña: es cómo conseguimos cuadrar las cuentas públicas. Hablamos antes del denominador, cómo incrementarlo, cómo incrementar el numerador... Y realmente esta propuesta tiene una buena voluntad: es decir, incrementar los ingresos de la hacienda pública para permitir evitar mayores recortes sobre derechos esenciales básicos. Y hemos escuchado opiniones muy variadas.

El señor Teixidó, como siempre, desde su retórica efectiva y efectista, ha intentado evitar el debate de fondo diciendo que todos estamos de acuerdo, que no tenemos que incorporar o proyectar a la ciudadanía las diferencias porque –y cito sus palabras– «deseduca, engaña y perturba». No, lo que deseduca, engaña y perturba es no debatir. Es no debatir y señalar que el cómo y la forma están íntimamente ligados, ¿verdad? Están íntimamente ligados, no se pueden separar. Y no quererlos separar tiene la voluntad de confundir, de desinformar y de perturbar y de engañar, en el fondo, a los ciudadanos.

El debate de fondo es que en esta cámara se han adoptado decisiones que van en la línea contraria a lo propuesto en esta proposición de ley; que creemos que no es afortunada, pero sí afortunado el debate. En la línea contraria, porque, claro, que aquellos que se definen como los de..., o se presentan como los defensores de la austeridad fiscal a la hora de no incrementar los impuestos a los ciudadanos, son aquellos que los han aumentado. Ah, eso sí, a las clases medias y bajas de nuestra sociedad. Claro. Y entonces no es justo, no sería justo obviar ese debate. Porque el debate de fondo es que es cierto que se necesita un pacto fiscal, pero no el del que ustedes hablan, que es un pacto *foral*; se requiere un pacto fiscal de verdad para modificar cómo pagamos impuestos el conjunto de españoles, y

si ese pago de impuestos se fundamenta en los principios constitucionales de la progresividad. Y no es así –y no es así.

En España y en Cataluña la presión fiscal recae sobre las rentas del trabajo y no sobre las del capital. Ese es el gran drama de nuestro país. Y las rentas del trabajo ya no pueden soportar más presión. No pueden soportar más presión fiscal, es cierto, pero es ahí donde ustedes siguen gravando, este mismo Gobierno que eliminó el último tramo del impuesto de sucesiones a las grandes fortunas de nuestra comunidad. Es el mismo que pone el euro sanitario, es el mismo que dificulta el acceso a la justicia, es el mismo que no tiene ningún inconveniente en seguir incrementando la presión fiscal sobre las rentas del trabajo y sobre las clases medias y populares de nuestra sociedad, mientras sigue siendo correa de transmisión de los intereses de una minoría.

Usted decía: «Keynes ha muerto.» Es cierto, murió, desgraciadamente, en el año 1946. Pero, claro, yo creo que la bondad o no de unas posturas no..., o de unos planteamientos no se deriva de la edad que tengan. Si no, aquí los cristianos lo tendrían un..., o lo tendríamos un poco mal: 2.014 años –2.012, ¿no?, depende del calendario juliano. Claro, este tiene noventa. Y sus propuestas son muy interesantes, porque hablaban del estímulo de la economía en épocas de crisis y del efecto multiplicador de la demanda agregada. Claro, y ese es un dato. Y usted decía: «No se pueden aplicar políticas keynesianas cuando uno no tiene el control monetario.» Pero si lo que estamos pidiendo es que lo haga Europa. Si es que ustedes son los aprendices, ¿eh?, aquellos que ejecutan lo que el amo dice. Y el amo –el amo–, que es Europa, está en la línea equivocada. Ah, que luego lo modificará y cambiará; es que no hay otra solución para la salida de la crisis.

Y hablamos aquí de la austeridad –también es un principio. Pero, claro, fíjese, yo también he leído a Enrique Berlinguer –no, seguramente, con la fruición con que lo hizo usted en su momento–, y es cierto que decía que la política de la austeridad podía ser una respuesta y que no era un simple instrumento de política económica para la ocasión, sino que se anclaba en un ejercicio público y privado de otros conceptos como el rigor, la justicia, la eficiencia y la seriedad, ¿verdad? Pero Anguita el otro día hablaba sobre Berlinguer y sobre la austeridad, y decía que hay una notable diferencia entre la austeridad como virtud práctica capaz de instalar la justicia frente a la degradación actual del concepto... (*Veus de fons.*) Julio Anguita, Julio Anguita –Anguita, Anguita. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El vicepresident primer

Senyor diputat... Senyor diputat, si us plau.

Jordi Cañas Pérez

Frente a la degradación actual del concepto, porque la austeridad es un concepto degradado, que se degrada cuando uno la emplea para recortar derechos básicos

del conjunto de ciudadanos mientras no la practica en aquello que no afecta al interés general. Y este es el punto del debate.

Y por eso nosotros no vamos a votar en contra de seguir debatiendo sobre esto, porque estos breves espacios de reflexión tienen una capacidad, que es de informar y de transmitir cierta verdad a los ciudadanos frente a la intoxicación permanente de la inevitabilidad de ciertas recetas económicas, que solo hacen que perjudicar el presente y especialmente el futuro del conjunto de nuestra sociedad.

Gracias, presidente, diputados, diputadas.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, consellera, diputats, diputades, bé, des de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a la tramitació d'aquest projecte de llei.

Només faltaria que no es donés suport a la tramitació dels projectes de llei, i per a això hi ha la tramitació, per parlar-ne, per debatre, per orientar aquelles qüestions de matís cap a unes esmenes, i que després, doncs, es puguin sotmetre a votació aquí al Parlament de Catalunya. De fet, és el que hauria de ser la pràctica habitual del Parlament: permetre que es tramitessin els projectes de llei, i a partir d'aquí, doncs, ja hi haurà el debat, ja hi haurà la votació final. Però, en definitiva, qui té la majoria parlamentària s'hi oposa de forma sistemàtica, i així anem.

Clar, deia el senyor Fernández Teixidó, no? –diu–: «Estem fins aquí de pagar impostos»; efectivament, dels que vostès posen. Estem fins aquí de pagar els impostos que vostès apugen. No només això, sinó que aquells que vostès havien rebaixat, el senyor Oriol Pujol ja diu que ara es plantegen tornar-los a posar, com l'impost de successions. Clar, jo m'imagino que per a vostè això deu ser un fracàs personal terrible, perquè s'ha passat anys i panys des d'aquest faristol explicant-nos una vegada rere l'altra la necessitat d'abaixar l'impost de successions, i una vegada que ho aconseguí, li esmenen la plana poc després.

Miri, l'argument que aquest impost sobre els dipòsits es traslladarà –es traslladarà– a les persones que tenen els seus estalvis, que tenen els seus impostos en el sistema bancari, és un argument molt fluix. En primer lloc, perquè qualsevol impost –qualsevol impost– és susceptible de traslladar-se al preu final que final paga el consumidor –qualsevol impost. Aquí, del que hem de parlar és de com aconseguim introduir una sèrie d'elements que dificultin, si pot ser que facin impossible, que aquesta entitat financera pugui traslladar finalment al client la càrrega d'aquest impost. Com es pot fer? Per exemple, obligant a la rebaixa de les comissions bancàries. La manera que tenen

per traslladar aquest impost al client és a través de les comissions bancàries, i es pot obligar a la rebaixa de les comissions bancàries, es poden introduir elements perquè això no passi.

També es pot ser, penso jo, més agosarat en alguns aspectes, i una de les esmenes que nosaltres proposarem perquè es debati, és: per què no plantegem un impost sobre caixers automàtics? Per què no plantegem un impost sobre oficines bancàries? (*Remor de veus.*) És a dir, hi ha altres maneres d'abordar els beneficis enormes que tenen aquestes entitats financeres, i com podem aconseguir que, en el llenguatge que fan servir vostès, «se socialitzin» part d'aquests beneficis per al conjunt de la societat.

Aquest és un element i un debat que hem de poder afrontar aquí, en el Parlament de Catalunya, i n'hem de poder parlar. Perquè, clar, vostès, de Convergència i Unió, no tenen cap problema a posar un impost sobre les pernoctacions hoteleres. És que l'impost sobre les pernoctacions hoteleres no és susceptible de traslladar-se finalment al consumidor? Si us plau! Si us plau, només faltaria! (*Persisteix la remor de veus.*) És que l'euro sanitari per medicament...

El vicepresident primer

Perdoni. Senyor diputat, perdoni un moment.

Uriel Bertran Arrué

...no és un impost, també, que es trasllada al consumidor?

El vicepresident primer

Senyor diputat –senyor diputat–, els agrairia que el to de veu fos més baix. Gràcies.

Uriel Bertran Arrué

Ah, que hi ha algú que està dormint, senyor president?

El vicepresident primer

No, no..., més aviat parlant excessivament.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies.

El vicepresident primer

Endavant. Vostè pot parlar en el to que vulgui.

Uriel Bertran Arrué

Ah, gràcies. Em pensava que m'ho deia a mi, senyor president. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Ho deia a la resta de diputats, que estaven parlant entre ells d'una manera amistosa.

Uriel Bertran Arrué

Li ho agraeixo, doncs. Perdoni, disculpi la confusió. Li agraeixo que em faciliti la meua feina i poder, fins i tot, abaixar el meu to de veu, si hi ha més silenci aquí a l'hemicicle.

El vicepresident primer

Endavant.

Uriel Bertran Arrué

I, respecte a aquest debat que a vegades fem aquí al Parlament de Catalunya, com si fóssim un parlament normal, sobre keynesianisme o sobre neoliberalisme, jo, només per afegir una qüestió que em sembla que és essencial..., el debat sobre el creixement econòmic no és només –no és només, ni fins i tot no és el més important– un debat sobre austeritat i no-austeritat. Podem ser austers però orientar les inversions cap a una sèrie de polítiques que provoquin un retorn en forma de creixement econòmic –per exemple, inversió en infraestructures, recerca i desenvolupament, etcètera–, o podem ser molt poc austers i gastar molt, però dedicar-nos a fer una política de despesa que no genera cap retorn en forma de creixement econòmic.

Per tant, el que és important d'avaluar i de valorar és quin tant per cent dels pressupostos públics es destina a unes determinades polítiques que després generaran retorn. Evidentment, això, si acceptem uns determinats marges de dèficit, ens pot permetre que aquestes partides pressupostàries s'incrementin. Però si vostès el que fan és incrementar determinades mesures pressupostàries que generen un enorme dèficit, i són recursos econòmics que al final no generen cap retorn en forma de creixement econòmic, no ens trobarem amb polítiques de creixement econòmic.

El que vull dir és que el que em sembla més important és aquesta qüestió. Perquè, sense anar més lluny, els pressupostos de l'Estat espanyol poden ser molt austers, però són absolutament antieconòmics, perquè han retallat de forma dramàtica la inversió en infraestructures, la inversió en recerca i desenvolupament; és a dir, han retallat de forma dramàtica el que són, precisament, els pilars que han de portar a un creixement econòmic al nostre país. No tant, en aquest sentit, ho han estat els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, i aquí s'ha de reconèixer; no han estat, en aquest sentit, tant desmesurades les retallades en aquestes partides dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Però, quan afrontem sobretot el debat entre austeritat i no-austeritat, expliquem als ciutadans que si no hem de ser tan austers i hem de generar un determinat nivell de dèficit, i jo hi estic d'acord, aquest nivell de dèficit es generarà amb partides pressupostàries que implicaran un creixement econòmic i un retorn d'aquesta inversió, després, en forma de creixement, que ens permetrà uns majors ingressos fiscals.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, com sempre, quan introduïm un canvi normatiu, al que hem de prestar una especial atenció és en els efectes d'aquest canvi, en els incentius. I en aquest nou impost l'incentiu és clar: sota el meu punt de vista, Democràcia Catalana veiem clar que l'incentiu és la deslocalització de l'activitat de les entitats financeres cap a altres territoris, que, doncs, no gravin la tinença de dipòsits.

Bé, de fet, també se'm fa molt difícil, per molt que la proposició digui que no es repercutirà aquest impost a tercers, se'm fa molt difícil creure, per no dir gairebé impossible –com s'ha dit aquí–, que, doncs, d'una o altra manera no repercuteixi aquest impost en els clients de les entitats, no?, a tots els que tenim comptes en els bancs. Per tant, realment... A més a més, a vostès els traeix una mica el subconscient a l'hora de redactar, perquè en l'objecte de la proposició diuen, textualment: «Incrementar els recursos tributaris de la Generalitat establint un nou impost sobre els clients de les entitats de crèdit.» Bé, crec que, doncs, està molt clar que aquest impost, d'una o d'altra manera, repercutirà sobre els clients.

Bé, dir que aquest impost també afecta, segur, negativament els resultats de les entitats, i per tant, doncs, també encara farà més difícil la reactivació del crèdit, tan necessari per sortir d'aquest moment de recessió, no?

Bé, hi ha un tema..., Democràcia Catalana les anàlisis que fem són que Catalunya té una pressió fiscal que és de les més altes d'Europa si sumem tots els impostos. A mi m'agradaria veure d'on treuen que tenim, doncs, una pressió fiscal baixa amb relació als altres països de la Unió Europea. Jo..., quan vulguin ho podem comparar, i estaré encantat, perquè, en fi, pot ser que aquí ens ajudem mútuament i vegem, doncs, el camí de tot això, no?

I, per acabar, jo estic totalment a favor que els impostos catalans depenguin absolutament de l'agència tributària catalana. I, per tant, que gestioni, que liquidi, que recapti, que inspeccioni l'agència tributària catalana, i el que penso és que cal la independència fiscal, i no, doncs, augmentar la pressió fiscal que, en fi, no ajuda a reactivar l'activitat econòmica.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó?

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Sé que no...

La presidenta

Per quina raó em demana la paraula?

Antoni Fernández Teixidó

Doncs, per...

La presidenta

Ja m'han dit que havia estat alludit.

Antoni Fernández Teixidó

Munió d'allusions, eh? Té el nostre Reglament –si m'ho permet, senyora presidenta, en deu segons–, crec jo, un punt, diguem-ne, d'una certa, un cert inconvenient, a saber: presenten una iniciativa els col·legues d'Iniciativa per Catalunya –la presenten. Presentem una esmena a la totalitat. I el debat de totes les persones, amb tot el seu dret, que surten al faristol és, justament, no amb la proposició, sinó justament amb el que diem els diputats, la qual cosa fa que tinguis mil allusions! Eh que ho comprèn, senyora presidenta?

La presidenta

Sí, ho comprenc, però té quaranta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Quaranta segons. Moltes gràcies. Cinc puntualitzacions. (*Remor de veus.*) Senyor Vendrell, jo només m'ocuparé de vostè, no em dona temps per a més. Cinc puntualitzacions. La primera: si ho poguéssim enllestir d'una vegada per totes, senyor Vendrell, quan parlem de keynesianisme, vostè se sent sempre alludit. Quan vostè parla de neoliberalisme, nosaltres no. Quan vostè diu que és el neoliberalisme, a Catalunya i a Espanya, qui ha ensorrat el país a la crisi, vostè creu que els governs tripartits, i el Govern del president Zapatero, són governs neoliberals? Són ells els responsables de la crisi, sí o no? Primera puntualització.

La segona. Diu el diputat Vendrell: «Si el tema fos...» –ens ha dit– «com ens agradaria demanar un petit sacrifici als bancs.» Diputat Vendrell, a nosaltres ens agradaria demanar un *gran* sacrifici als bancs. El problema no és aquest –el problema–, no és «petit» o és «gran», sinó el context en què aquesta iniciativa es produeix.

Tercera puntualització: no són els bancs els que paguen aquest impost. Són els treballadors i les classes mitjanes d'aquest país. I vostès podran tenir la visió que tinguin al respecte; la pressió i l'esforç fiscal a Catalunya és el que és. I repeteixo insistentment, malgrat que a vostè el sorprengui, que els ciutadans de Catalunya estem d'impostos fins aquí, malgrat que vostès creuen que sempre els impostos són pocs: i més impostos, i més impostos, i més impostos... Que els paguin els treballadors i les classes mitjanes. I aquí hi ha un diputat i un grup parlamentari que els diu: «No més impostos.»

Quatre, successions...

La presidenta

Senyor, senyor...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo. En faré quatre, no en faré cinc, presidenta. Successions. Successions no és una posició de caràcter ideològic, va ser un compromís *programàtic* d'aquesta coalició, i centenars de milers de catalans van votar pel programa que Convergència i Unió presentava; entre ells, la supressió d'aquest impost. (*Remor de veus.*) Cap caprici, sinó un compromís programàtic amb els nostres ciutadans, que ens van donar la victòria que ens van donar, fa només –fa només– divuit mesos.

(Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell?

Josep Vendrell Gardeñes

Per un moment he tingut la sensació que tornàvem a obrir el debat...

La presidenta

Bé...

Josep Vendrell Gardeñes

...novament sobre la nostra proposició. Miri, jo només un parell de coses...

La presidenta

Eh..., per al·lusions, suposo? (*Remor de veus. Veus de «Pel mateix que ell.»*)

Josep Vendrell Gardeñes

Pel mateix argument que el senyor Fernández Teixidó.

La presidenta

El mateix temps...? (*Veus d'«I amb el mateix temps.» Remor de veus.*) Senyor Vendrell, parli.

Josep Vendrell Gardeñes

Miri, senyor Fernández Teixidó, jo crec que és evident... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats, si us plau. (*Pausa.*) Ja pot parlar.

Josep Vendrell Gardeñes

Ja? Gràcies, presidenta. Miri, senyor Fernández Teixidó, jo crec que és evident –em sembla que a Europa hi ha pocs dubtes– que han estat les polítiques neoliberals de la Comissió Europea, del Govern Zapatero,

i també malauradament del Govern Rajoy, les que ens han portat a aquesta situació de recessió... (*Pausa. Veus de fons.*) És que m'ha canviat el lloc...

I, segona qüestió, senyor Fernández Teixidó: vostès, amb el tema fiscal tenen un problema –amb el tema dels impostos. Perquè, miri, vostès van contribuir a la desfiscalització en aquest país, amb tots..., aprovant tots els impostos –totes les rebaixes fiscals– que el senyor Zapatero va proposar. I van permetre –i van permetre– que «xiringuitos» com les SICAV –«xiringuitos» financers com les SICAV– ni tan sols fossin inspeccionades pels inspectors d'hisenda. Clar que tenim un problema de desfiscalització i de retard amb la Unió Europea, claríssim.

I miri, li dic una altra, una darrera cosa: els ciutadans d'aquest país –els ciutadans d'aquest país– prefereixen que les rendes més altes, que les empreses contaminants i l'activitat especulativa pagui impostos i tinguem millors serveis socials, diners per a les escoles bressol, per a la sanitat i l'educació. Això és el que volen els ciutadans d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades per 78 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Moció

subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues (tram. 302-00135/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el dotzè, la Moció subsegüent a la interpe·l·lació al Govern sobre el futur i els compromisos amb relació al canal Segarra-Garrigues. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular té la paraula la il·lustre senyora Dolors López. (*Remor de veus. Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats, comencem amb l'exposició per la diputada la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputats, diputades, ho vaig dir en el Ple passat quan vaig fer la interpe·l·lació al conseller Pelegrí: l'esperit d'aquesta iniciativa és un esperit constructiu. Ara no és el moment de buscar culpables o de pensar si les coses s'haurien pogut fer d'una altra manera; ara es tracta de buscar solucions al greu problema de reg que tenim i que afecta els agricultors i el desenvolupament

econòmic de les terres que presumiblement havíem de regar i que ara es veuen afectades en gran part.

El canal Segarra-Garrigues era la gran esperança, era la solució als problemes de subministrament d'aigua per a un total de setanta municipis i hem d'aconseguir entre tots que allò que és una esperança sigui una realitat. Una obra vital per a l'equilibri territorial, per a la dinamització econòmica i per al futur agrari de la zona.

Per això el primer punt de la moció que avui sotmeto a la seva aprovació és precisament considerar el canal Segarra-Garrigues com una infraestructura imprescindible, irrenunciable per al desenvolupament del sector agrari i de la indústria agroalimentària de Lleida. Aquesta declaració –aquesta declaració de voluntat– és premissa necessària per continuar i per buscar una solució, que és el que estem tractar d'aconseguir. Cal voluntat política, cal tindre molt clara i molt present la importància del canal. Si tots estem d'acord amb aquest punt, segur, o segurament, també coincidirem en gran part dels punts següents.

I aquí entraria en el segon punt de la moció. És una barbaritat que el 60 per cent de la superfície regable sigui zona ZEPA. Per això jo proposo treballar juntament amb el Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient per presentar davant les institucions europees un replantejament de la delimitació de les zones especials de protecció aviar que afecten els regadius en el projecte del canal Segarra-Garrigues. I sé que és difícil, sé que és molt difícil que Europa ens accepti això, però no hi ha res impossible si hi ha voluntat política, si es demanen les coses. I el no ja el tenim; anem a buscar el sí, aquesta petita possibilitat, per petita que sigui, anem-la a buscar.

El tercer punt de la moció demana revisar el pla d'usos i gestió i la declaració d'impacte ambiental del canal Segarra-Garrigues per tal d'establir quins tipus de regs i de cultius es poden portar a terme. La Unió Europea aquí en cap moment ha dit que sigui incompatible el reg amb les aus. De fet, les dues sentències per incompliment..., la primera era per no incloure suficients àrees ZEPA i la segona per manca de garanties de protecció per a les aus estepàries en les zones afectades. No està dient..., està dient que sí pot ser compatible reg amb aus, i hem de demostrar que, efectivament, és possible. I això ho hem de fer amb uns plans pilot, alguns dels quals ja s'estan començant a ficar en marxa. Però ho hem de fer encara amb més terreny, no?: posar en marxa aquests plans pilot per regar en zones ZEPA i demostrar la compatibilitat entre el reg i les aus.

Una darrera qüestió que ha creat intranquil·litat als agricultors i també certa polèmica és el preu de l'aigua, amb una tarifa fixa que es paga independentment del consum i un pagament que s'ha de fer en un termini molt curt de temps. Molts agricultors, molts pagesos s'ho estan replantejant, perquè no els és rendible, i s'estan replantejant les seues explotacions.

Aquest és un aspecte que no depèn d'Europa, aquí no hi ha excuses; aquest aspecte depèn del Govern de la Generalitat, i d'aquí depèn també el futur de molts pagesos. El conseller ha dit en reiterades ocasions que era un preu molt assequible i molt atractiu, però és que

resulta que els pagesos no estan d'acord amb això, els pagesos diuen exactament el contrari.

Per això el cinquè punt de la moció, un punt que hem transaccionat amb les esmenes dels diferents partits que les han presentat, un punt que hem transaccionat amb Convergència, amb el Partit Socialista, amb Esquerra Republicana, amb Iniciativa, i també, evidentment, amb el Partit Popular. Després, en tot cas, el lle-giré, el que és l'últim text –perquè veig que em queda poc temps– que ha quedat transaccionat de la moció.

Aquests són els cinc punts de la moció que no intenten res més que trobar una solució al problema de reg del canal Segarra-Garrigues. Aquest és l'objectiu, i per això demano el recolzament de tots els grups. Tots, sense excepció, parlem de la importància del món agrari; tant, que la legislatura passada es va celebrar un ple monogràfic; tant, que fa poques setmanes el conseller va comparèixer per explicar el grau de compliment d'aquesta resolució. Sempre diem que és un sector estratègic. Doncs, bé, ara tenim l'oportunitat de demostrar que, efectivament, ho creiem, i tenim l'oportunitat d'apostar-hi realment.

Els recordo...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

...la importància del canal Segarra-Garrigues per al manteniment de l'activitat agrària en el territori, l'assentament de la població, especialment dels joves; manteniment de l'activitat econòmica...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha passat el temps.

Dolors López Aguilar

Vaig acabant, senyora presidenta.

La presidenta

No, ja està acabant, ja ha acabat. (*Veus de fons.*) Després té tres minuts; pot aprofitar després...

Dolors López Aguilar

D'acord, presidenta.

La presidenta

Gràcies.

Dolors López Aguilar

Acabo aquí –acabo aquí. Recordo la importància d'aquest canal, recordo els compromisos del Govern respecte a aquest canal i demano el suport per a aquesta moció.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Llena, si té la bondat d'escoltar-me li ho agrairé, perquè a vostè li interessa i a més és part activa en tot el tema, en tota la qüestió. (*Remor de veus.*)

A veure, primer que res agrair a la diputada del Partit Popular, la senyora Dolors López, que hagi presentat..., que hagi fet la interpellació i hagi presentat la moció, perquè amb el tema del Segarra-Garrigues haurem d'anar parlant d'una forma continuada. Perquè joestic convençut que serà una realitat; el meu grup parlamentari està convençut que serà una realitat; el Govern d'esquerres estava convençut que seria una realitat, perquè va apostar decididament, més enllà dels discursos..., amb la licitació de l'obra i tots los compromisos que va agafar, no?

Però sí que és veritat que hi ha una espasa de Dàmocles sobre una infraestructura d'aquestes característiques, que és el fet, no ho oblidem, que –amb totes les consideracions que es vulgui fer– estem parlant d'una infraestructura de reg, i és el fet que no hi hagi prou regants perquè aquesta infraestructura de reg tingui sentit. Aquest és un perill. I els regants no s'hi apunten per una sèrie de raons, perquè no veuen les coses clares. Perquè si les veiessin clares s'hi haurien apuntat. Malgrat les ZEPA i malgrat tot plegat, els regants s'hi haurien apuntat i haurien assumit els compromisos que per tirar el canal endavant han d'assumir.

El que passa és que, si no s'hi apunten els regants, jo entenc que hi ha una part del país que no ho veu problemàtic, això. Perquè l'aigua de Rialb, l'aigua de l'Albagés, pot fer cap a l'àrea metropolitana, que venent el canal Segarra-Garrigues a una gestora de recursos d'aigua..., en la línia en què darrerament s'està governant l'Estat i en moltes ocasions el nostre país, Catalunya: privatitzant allò que són serveis públics. I aquest és un risc evident que el canal Segarra-Garrigues i els regants de tota aquesta demarcació avui en dia tenen. Mirarem que no sigui així, i per això tots i cadascun de nosaltres hem de fer l'esforç. Per això hem agraït que el Partit Popular interpellés el conseller d'Agricultura.

Nosaltres, amb la moció que ha presentat el Partit Popular estem substancialment d'acord. Votarem favorablement el punt 1, el punt 3, el punt 4 i, com ja s'ha dit, hem consensuat el punt 5. S'hi ha incorporat una part d'Esquerra Republicana, en el sentit que, actuant la conselleria com a mitjancera entre regants i gestora de la infraestructura, s'arribi a arbitrar una fórmula que permeti als pagesos i ramaders calcular aproximadament el preu d'aigua durant lo que és la vida d'una explotació –durant vint-i-cinc anys, el preu de l'aigua–, perquè ara ens trobem que l'aigua, com a input principal de la zona regable, té un cost que, si no s'acota, pot fer inviables les explotacions. I per aquesta qüestió

hi ha molts pagesos i ramaders que a dia d'avui encara no s'han incorporat al projecte. I com que no s'incorporen al projecte i no paguen, ara tenim una dificultat a tirar la infraestructura endavant. Dificultat que s'ha de resoldre actuant sobre aquesta qüestió. I per això agraïm també l'esforç de tots los grups a trobar una transacció al punt cinquè.

El punt número 2, el que fa referència a les ZEPA, nosaltres no el podem votar perquè –i el conseller ho recordarà, perquè n'era part activa quan nosaltres donàvem suport al Govern d'esquerres que hi havia a la Generalitat–, fent un exercici de realisme i de pragmatisme en tot lo que era el tractament de les zones d'especial protecció de les aus, ens trobàvem que per les comarques de Lleida se'ns deia que s'havien fet les coses molt malament, que això de les ZEPA era una bestiesa, que no es podia tindre una superfície tan gran a protegir... No de protegir del reg, perquè probablement moltes ZEPA es podran regar; protegir de les aus. És a dir, que hi hagués una sèrie de limitacions. I nosaltres vam explicar..., Esquerra Republicana va encarregar un informe jurídic que deia que el que havíem de fer per no embarrancar el canal Segarra-Garrigues era resoldre els litigis que ens venien d'Europa per la iniciativa de determinats compatriotes que havien vist que hi havia poca protecció ambiental. Però, en compliment de la normativa europea, l'Estat va ser sancionat en el cas del Segarra-Garrigues, i per tant això s'havia de desmantellar.

Agraïm l'exercici de realisme que fa el Govern, ara, revisant allò, eh? Les paraules del conseller Pelegrí l'altre dia..., diu –diu–: «Resulta que el que passa és que si aquest procediment d'infracció no s'atura i no es tanca el procediment d'infracció, pot posar en risc el Segarra-Garrigues.» Nosaltres ho pensàvem així quan érem al Govern, ho pensem així ara. Per tant, mantenim la posició. Creiem que s'ha d'acabar el procediment, i en tot cas les modificacions vindran després. Però creiem que és de justícia recordar els plantejaments que cadascú tenia en un moment determinat.

El país viu moments dramàtics, moments complicats. La unitat d'acció és important; ho és ara i ho era el 2010. Nosaltres aquí fem un exercici de responsabilitat, perquè ens hauríem pogut sumar al plantejament que fa el Partit Popular i no ho hem cregut convenient en benefici dels regants. Però sí que no deixem passar l'ocasió, i permeti'm la cordialitat, de posar cadascú al seu lloc.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la illustre senyora Mònica Lafuente.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, bé, davant d'aquesta moció presentada pel Grup del Partit Popular he de dir que al nostre grup..., el que ens va mostrar i el que vam tenir va ser sorpresa i moltíssima perplexitat. Per dos motius, bàsicament: perquè

estàvem convençuts, una vegada vista la moció, que aniria fonamentalment al voltant del preu de l'aigua, que és el que realment amoïna en aquests moments tots els pagesos i possibles regants –i, en canvi, només es mencionava en un punt, i molt per sobre–, i perquè veiem que aquesta moció, plantejada en aquests termes, com l'han plantejat el Grup del Partit Popular, provoca tornar a encetar un litigi de fa molts anys que estava ja quasi en la seva recta final.

Aquesta moció jo crec que genera frustració al territori, falses expectatives i, el que és pitjor, un brindis al sol. Certament els anhels dels futurs regants i del conjunt de la ciutadania de les terres de Lleida era poder regar moltes més hectàrees, a ple rendiment, que les que finalment han estat possibles. És cert. Però també van comprendre i van comprovar que, al no complir les directives europees en el seu moment, es van dictar dos sentències del Tribunal de Justícia Europeu que, si no es complien, els perjudicis podien ser catastròfics.

Per a situar-nos una mica –i és veritat que no cal posar el retrovisor, però jo crec que és imprescindible en aquests moments fer un breu repàs de la història–, recordem que davant els reiterats incompliments per part del Govern de la Directiva de protecció d'aus, que és del 1979, i la Directiva d'hàbitats, del 1992, coneguda també com la Xarxa Natura 2000, durant el 2000 i 2001 se van obrir dos expedients: un per manca de zones ZEPA i l'altre per falta de garanties de protecció de les aus estepàries en la zona del canal Segarra-Garrigues. M'agradaria recordar també que no és casual que fos en el 2000-2001 que s'obrissin aquests dos expedients, que va ser quan va sortir un informe de la Direcció General de Fauna de la Generalitat de Catalunya que advertia que el Segarra-Garrigues provocava la desaparició d'ecosistemes estèpics; aquesta direcció general depenia de la conselleria de Medi Ambient –llavors, titular el conseller Puig. A partir del 2003, amb els governs del Pasqual Maragall i d'en Montilla després, es van fer diverses propostes de zones ZEPA, s'hi va estar treballant força, però en tots els casos la Comissió els va desestimar per insuficients.

És el 2007 quan s'emeten dos sentències del Tribunal de Justícia Europeu i són condemnatòries, tant per al Reino de España com, en aquest cas, per a la Generalitat de Catalunya. Si no es complien, què passaria, què hauria passat o què encara pot passar? Tres coses força greus: parilitzar les obres *sine die* –les obres del canal Segarra-Garrigues–, multes diàries milionàries i retenció dels fons europeus.

Davant d'això el Govern continuà treballant amb la Comissió en una proposta que vetllés sobretot per no posar en perill el canal i que permetés en algunes zones fer compatibles ZEPA i regadiu, que és el que la proponent de la moció deia que ara hem de tornar a parlar. És el 24 de juny de 2010 que la Comissió aprova finalment, després de molt esforç, la nova designació i tanca un dels expedients oberts. El Govern va seguir fent feina –no es va parilitzar el Govern del president Montilla–: vam aprovar la DIA, van declarar el projecte del Segarra-Garrigues d'interès públic de primer ordre i es va aprovar el pla especial d'usos.

Això ja està fet. En resum, què es va fer? Canal i més canal, i construcció de més canal, que era prioritari, era el que el territori volia. I es van utilitzar tots els mecanismes de diàleg per a resoldre el conflicte amb la Unió Europea i evitar les sancions.

Bé, dit això, també ens van sobtar declaracions posteriors, en la campanya de les eleccions autonòmiques passades, quan l'actual conseller, llavors diputat, i el diputat Albert Batalla, present també a la sala llavors, que encapçalava la llista per Lleida..., dient que «si governàvem la Generalitat» –governava Convergència i Unió–, «reduiríem ZEPA i tornariem al projecte original del canal». És cert que quan el conseller..., el diputat Pelegrí, llavors, passa a ser membre del Govern, rectifica, després d'un toc de la Comissió Europea, que ens consta, perquè evidentment –i ve al nostre terreny– allò era contraproductiu; no es podia jugar amb foc ni fer demagogia sobre aquestes temes tan importants.

Per això ens sobta que ara el Grup del Partit Popular enceti una altra vegada, després d'aquest periple, aquest tema.

Al punt 2, de totes maneres, diem nosaltres que ens abstindrem. Per què? Perquè no volem posar pals a les rodes. Diputada, vostès estan governant a Madrid i vostès..., el ministre Cañete és la veu del Reino de España. No volem posar pals a les rodes, però creiem que això és una temeritat.

Els punts 3 i 4 els votarem a favor.

El punt 1, totalment d'acord; aquesta és una infraestructura imprescindible per al nostre territori; estem parlant d'una infraestructura d'una magnitud, entre inversió privada i pública, de més de 2.500 milions d'euros.

I el punt cinquè, sobre el preu de l'aigua. Aquí, dir que nosaltres havíem fet una esmena ambiciosa, l'esmena que volia i que el sector reclama, que era suprimir la quota fixa de 181 euros per hectàrea –això és un despropòsit, és pagar una tarifa plana es gastis o no es gastis, consumeixis o no consumeixis aigua; això era un despropòsit– i facilitar als regants poder concertar crèdits a llarg termini amb un període de carència. És veritat que hem fet una transacció entre tots; s'ha aconillat una part de la nostra proposta. Seguim pensant que és descafeïnada, de poca concreció, perquè havíem d'acceptar la part que proposava Convergència i Unió; ha quedat en poca cosa. Però, en tot cas, en ares de la unitat nosaltres la votem a favor. Però crec que era imprescindible suprimir la tarifa plana i revisar els preus, que això tampoc el Grup de Convergència, amb el PP, ho han volgut posar; s'havia d'haver revisat els preus.

Dit això, no ens accepten –i acabo– l'última esmena que nosaltres havíem proposat i jo crec que era important –el grup proponent no ens l'accepta–, que era reiterar, amb una moció ja aprovada en aquest Ple del Parlament, de 22 de juliol, on li diem... –i es va aprovar per tots els presents–, on es deia i s'insistia al conseller: «Portar a terme totes les accions necessàries, tècniques i polítiques que requereix la Comissió Europea per a, sí, tancar el segon expedient.» Això és el

que hem de fer en aquest moment; no remenar coses del passat, sinó tancar el segon expedient, que encara no està tancat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, la transcendència de l'èxit del canal Segarra-Garrigues per al futur de la pagesia de Lleida i per a la nostra indústria agroalimentària és indiscutible. El despropòsit que suposa el fet de projectar un canal per a 70.000 hectàrees i que finalment se'n declarin 42.000 com a ZEPA, amb una indicació –o alguna cosa més que això: una amenaça– de la Unió Europea, amb sentència del 18 de desembre del 2007 del Tribunal de Justícia de la Unió Europea al Reino de España, també és un fet.

El que ens convé ara com a país no és pas entrar en picabaralles amb relació al que deia la diputada del Grup Socialista. Amb relació a si l'impacte de la DIA del 2002 deia «impacte sever» –la Direcció General de Patrimoni Natural: «impacte sever»–, que vol dir mesures però no vol dir prohibició..., a l'impacte que marca el 2007, amb l'anterior Govern, que diu «impacte crític» –«impacte crític»–, que és el que porta l'anterior Govern a Brussel·les, que vol dir prohibició. I això és un fet. És a dir, el 2002 la Direcció General de Patrimoni Natural diu «impacte sever», que no vol dir prohibició, i el 2007 diu «impacte crític», que vol dir prohibició. I aquí entrem a la gola del llop, amb aquest expedient.

L'important –l'important– és no entrar en aquestes picabaralles ni en d'altres que també es plantegen des d'aquest faristol, en el sentit de dir que el canal Segarra-Garrigues és un transvasament encobert a Barcelona, perquè d'alguna manera l'anterior Govern també va demanar fons de cohesió per portar aigua de boca del Segarra-Garrigues a una comarca de Tarragona, que coneixen alguns membres de la cambra, i a una comarca de Barcelona.

Què ha canviat en aquest projecte per tal que la diputada Dolors López, del Grup Popular, hagi presentat una proposta, una moció, una interpellació al Govern? Per mi han canviat dos qüestions..., que crec que a la diputada Dolors López li ha fet, diguem-ne, la il·lusió que a través d'una interpellació i una moció podríem aconseguir alguna cosa més en el tema del Segarra-Garrigues. Exactament què és? Recentment ha entrat a la Comissió de Peticions del Parlament Europeu una petició d'una institució catalana, que ha estat admesa a tràmit. I, en aquest sentit, la Comissió de Peticions ha demanat informació al Reino de España. Aquest és un fet. No és un fet transcendent, però és un fet..., que la il·lusió que pot tindre el Grup Popular de Lleida que hi hagi una millora en el Segarra-Garrigues –una millora de les gestions en el Segarra-Garrigues– pot haver, diguem-ne, donat suport a aquesta intenció d'aquesta interpellació.

Què ha canviat més? La publicació al *Boletín Oficial del Estado* del Real decreto 17/2012, del 4 de mayo, de medidas urgentes en materia de medio ambiente. Però és evident que aquesta publicació –que parla de la unificació de les figures de protecció que coincideixen en un mateix territori a l'Estat espanyol..., l'Estat espanyol dicta quina és, de les figures, la que preval–, la publicació d'aquest decret, ha comportat algunes informacions errònies a la premsa i concretament a la premsa de Lleida, que han arribat a dir que les ZEPA podrien arribar a ser replantejades pels mateixos municipis.

Bé, de tota manera, el que cal és dir-li, amb tot el respecte, a la diputada i al Grup Popular que en cap moment la Unió Europea ha retallat ZEPA o ha retallat Xarxa Natura 2000. O sigui, la Xarxa Natura 2000 ha entrat a Europa, a tots els països europeus, però mai, en cap moment, la Unió Europea ha retallat hectàrees de Xarxa Natura 2000.

Per tant, entenem que aquesta és una batalla que no l'hem de jugar, sinó que hem de jugar una batalla que és la següent: és la d'emprendre accions per tal de treballar amb Madrid per compaginar la conservació del territori de les aus estepàries de la plana de Lleida conjuntament amb el reg. En aquest sentit, el conseller Pelegrí ha tingut converses repetides i fructíferes amb el ministre Cañete per tal d'avançar en aquest camí. I aquest és el camí pràctic que nosaltres pensem que és el que s'ha de treballar. Tots altres viaranyos són aventures que poden comportar aspectes negatius per a aquest projecte.

En aquest sentit, i referent al punt 2, que és un dels punts clau d'aquesta moció, aquest grup parlamentari..., jo mateix retiro l'esmena al punt 2, que havia presentat esmenant el punt del Grup Popular. O sigui, l'esmena del Grup de CiU al punt 2 de la moció la retiro amb aquesta intervenció.

L'altre punt clau i important de la moció eren els preus. En aquest sentit, cal agrair a tots els grups parlamentaris per haver arribat a un punt d'acord, que és, per mi, molt favorable, que és facilitar als usuaris del canal Segarra-Garrigues que puguin concertar crèdits a llarg termini per a allargar les despeses i alhora, també...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

Agustí López i Pla

...–gràcies, senyora presidenta, acabo ràpidament–, i alhora, també, no penalitzar amb la tarifa plana –no penalitzar amb la tarifa plana– el reg de suport de 1.500 metres cúbics / hectàrea / any, tot i que aquesta tarifa s'aplica a trossos que reguen en alçada, la qual cosa suposa un cost energètic superior.

Finalment, dir que aquestes infraestructures de reg, tan monumentals i tan notables com aquesta que avui ens ocupa, normalment, al llarg de tota la història, no tenen connectats tots els regants fins al cap d'uns deu anys.

Entenem que aquesta moció i totes les accions que s'estan duent al Parlament de Catalunya..., puguin as-

segurar un futur pròsper, i que el Segarra-Garrigues sigui un element de dinamització econòmica de la indústria agroalimentària catalana, amb aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. «CiU es compromet a evitar que Catalunya es converteixi en la reserva índia d'Europa»; «No pot ser; d'aquí a cinc anys no quedaran pagesos a Catalunya»; «Europa està aturant, a l'estil soviètic, la transformació en regadiu del canal Segarra-Garrigues, fent cas dels fonamentalistes ecologistes, i la política del Govern català fa gairebé inviable el projecte». N'hi han moltes més, conseller, diputat Albert Batalla, que si CiU estava al Govern donaria la volta a aquest projecte... És un exercici d'hemeroteca, que de vegades val la pena fer-lo. Moltes d'elles dites per l'eurodiputat Tremosa, que s'equivocava, evidentment, com s'equivoca quan diu que l'Europa econòmica és un èxit d'integració.

Dit això, perquè crec que cal fer memòria, jo penso que si alguna cosa ha tingut de positiva aquesta moció del Partit Popular, a més d'haver pogut arribar a una transacció pel que fa al tema de l'aigua, ha estat posar en evidència –i al Govern de Convergència i Unió; també a vostè, senyor conseller– aquelles contradiccions, i sobretot fer palès –fer palès– que vostès al tema del Segarra-Garrigues van fer una utilització partidista d'aquest debat, i demagògica, per erosionar molt les polítiques del Govern d'esquerrres, però especialment les polítiques del Departament de Medi Ambient liderades pel grup que represento.

Jo crec que en política tot no val i que els interessos i les idees s'han de defensar sigui al Govern o a l'oposició amb fonamentació, amb rigor i a partir de fets objectius i demostrables, i no a partir de pensaments prejudicials o d'apriorismes. És el que vostès van fer durant aquells set anys.

Per tant, ara també, dit això, benvingut, conseller, benvingut el Grup de Convergència i Unió. Suposo que l'exconseller de Medi Ambient estava molt content i, llegint la seva..., la interpellació –la seva intervenció durant la interpellació–, doncs, vostè ha vingut al principi de realitat, dient que, bé, hi ha una normativa que està imposada, que estem en un estat de dret –suposo que abans també estàvem en un estat de dret– i que vostè volia complir, volia complir la normativa. Per tant, ens alegrem que, amb una mica de retard, vostès hagin vingut al que és de llei i al que marca la normativa europea.

Entrant ja a les esmenes –perquè, si no, no em donarà temps–, nosaltres n'hem presentat a tots els punts, perquè..., amb la intenció de millorar, evidentment, de millorar la moció. En el punt 1, una esmena...

Ah, un tema, conseller, també agafem el guant que vostè va llançar l'altre dia amb la seva intervenció, quan li diu al Partit Popular que assumeixin el Compromís per Lleida –i als altres grups. Nosaltres l'assumim, la major part del Compromís per Lleida: Compromís per Lleida, Manifest de Vallbona. Esperem que vostès també, i que el puguem impulsar, perquè és un compromís que és bo i pot fer avançar el territori.

Pel que fa al posicionament –les nostres esmenes. N'hem fet una al primer punt, perquè considerem que el Segarra-Garrigues és més que un equipament –una infraestructura– de reg. A nosaltres ens agradaria que fos més, perquè, si no, si només lliguem reg a riquesa, a regadiu, al canal, és una mentalitat molt decimonònica, molt del Joaquim Costa, i entenem que aquella obra havia de suposar quelcom més. Nosaltres, igual que el compromís, parlàvem d'una regió bioagrícola.

El punt 2. Nosaltres, aquí, simplement esmena de supressió, perquè entenem, senyora Dolors, que, a veure, tenim encara obert un expedient amb dues sentències. No podem continuar entestant-nos a entrar a la revisió.

En el punt 3, nosaltres fem una esmena que considerem que és bastant..., bé, és tècnica i... Tècnica i també de fons, perquè revisar el pla d'usos... Hi ha un pla d'usos, el que s'ha de fer és complir-lo, el que s'ha de fer és garantir que hi hagi un finançament necessari per fer efectiu aquest pla d'usos i per fer possibles les mesures compensatòries. Que s'estableixi una figura de gestió en què pugui participar tothom; que es disposi d'instruments per fer-ho més factible, com econcentracions, facilitar permutes, etcètera.

Pel que fa al punt 4, el punt 4 també. Vostès parlen de posar en marxa plans pilot, però és que això ja estava contemplat a la normativa. En l'acord de govern que es va fer l'any 2010 ja n'hi havia, a l'article 15.4 ja parla de plans pilot. És més, el 2005 va començar un pla pilot, el de Bellmunt-Almenara, que s'hauria d'avaluar per veure quins han estat els resultats i si és compatible fer determinats tipus de reg, o de reg de suport, a la zona ZEPA. Però també contemplava els plans de Sió, Anglesola-Vilagrassa, secans de Belianes-Preixana... Per tant, ja està això en l'acord de govern: és impulsar-ho, avaluar-ho i, a partir d'aquí, aplicar el coneixement adquirit.

Per últim, el punt 5. Hem arribat a una transacció. Per nosaltres és important, perquè nosaltres considerem que l'aigua té un cost. I, evidentment, s'ha de fer possible el regadiu, però també tothom..., igual que la ciutadania entén que l'aigua és un recurs escàs, la pagesia també ho ha d'entendre i també té aquest preu. Per tant, el que sí que no ens semblava just era que es pagués al mateix preu el reg de transformació, 6.300 metres cúbics, que el de suport. Per tant, estem contents que s'hagi pogut incorporar aquesta transacció.

I finalment, també, el tema del finançament. És evident...

La presidenta

Vagi acabant, senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Ja vaig acabant. És evident que el gran problema que tenen no només és el preu de l'aigua, sinó el cost de la transformació de la finca de secà a regadiu, i per tant aquí creiem que hi ha d'haver les ajudes i els préstecs a llarg termini en períodes de carència.

I, per últim, en qualsevol cas nosaltres afegíem una esmena 6, perquè –ja li ho vaig dir al conseller, l'altre dia que va venir a la comissió– entenem que amb el tema del regadiu hem de fer un gran debat. Perquè ara el problema s'ha plantejat amb el preu de l'aigua en el Segarra-Garrigues, però d'aquí a un temps aquest mateix problema el tindrem en el canal Xerta-Sénia. I, per tant, crec que en un moment de crisi, en un moment en què hi ha un directiva marc, en què cada vegada... –canvi climàtic, períodes de sequera–, reconeixem que l'aigua és un bé escàs, crec que fóra important fer aquest debat sobre les grans infraestructures de regadiu, sobre la relació cost-benefici d'aquestes infraestructures.

La presidenta

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé.

Hortènsia Grau Juan

Per tant, dir que nosaltres votarem: a la primera, votarem a favor; votarem que no a la segona; la tercera; la quarta, tot i que no és tècnicament la nostra, també els la votarem, i la cinquena, la transacció, també.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Tots estarem d'acord que el canal Segarra-Garrigues té una llarga història i que és, la seva construcció, la culminació d'una vella aspiració dels pagesos de la zona per optimitzar el subministrament d'aigua de la Segarra, l'Urgell i les Garrigues, i, a més a més, amb tot el que significa per als setanta municipis de la zona en el terreny econòmic.

Bé, però més enllà de les bones intencions entenc que la normativa s'ha de complir; en especial, doncs, aquestes dues sentències de la Comunitat Europea que declaren, doncs, que el projecte del canal vulnera, per insuficient, la protecció de les aus de la zona, no? Per tant, per molt que al Parlament, doncs, ens obsessionem a donar suport a l'eficiència del canal, entenc que s'ha de respectar

la declaració d'impacte ambiental i s'ha de buscar solucions. A tots els punts de la moció que van en la línia de buscar solucions respectant la declaració d'impacte ambiental, hi donaré suport.

Em sorprèn el punt número 4 de la moció, perquè parla de posar en marxa uns programes pilot, però necessitem el permís d'Europa, de la Unió Europea, per fer-ho. Entenc que ni Catalunya ni l'Estat espanyol té competències per posar en marxa aquests plans pilot. En qualsevol cas, a Catalunya sempre ens hem caracteritzat per generar l'activitat econòmica respectant, doncs, el medi ambient. Entenc que les presses són unes males conselleres en aquest cas, perquè podríem cometre errors irreparables.

En el punt cinquè, donaré suport respecte a la revisió del preu de l'aigua del canal; donaré suport a la proposta d'Esquerra Republicana –en concret la del diputat Carmel Mòdol–, en la línia d'estudiar la possibilitat d'incorporar energies renovables a les comunitats de regants per tal d'abaratir els costos energètics del bombament.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades, honorable consellera i molt honorable presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, a Solidaritat constatem que el fet que ens trobem actualment en període de treva respecte als litigis oberts amb el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees sobre el canal Segarra-Garrigues no vol dir que la problemàtica de les ZEPA s'hagi resolt ni completament, ni finalment. Però tampoc vol dir que sigui aconsellable un nou procés de replantejaments de les delimitacions de les ZEPA i de revisió del pla d'usos i gestió del nou equipament que no comptin amb el vistiplau de la Unió Europea.

Els pagesos de Lleida necessiten aquest projecte, i assegurar-nos que disset mil regants potencials se'n pugui beneficiar com més aviat millor ha de ser una prioritat. A més, és evident que el projecte ha de ser viable i que cal tirar-lo endavant sense perdre temps. Però la Segarra, l'Urgell i les altres comarques afectades també tenen d'altres necessitats que cal observar, com són la presa de confiança en el projecte, l'equilibri territorial i la gestió de la diversitat.

(Remor de veus.)

La presidenta

Un moment... –un moment–, si us plau. Senyors diputats... *(Pausa.)* Continui.

Antoni Strubell i Trueta

Si els estudis ambientals realitzats en el passat van identificar i marcar unes incursions de determinats

sectors de reg dins de les ZEPA que s'havien de rebutjar, i si el tribunal europeu va sentenciar negativament en aquest sentit, per partida doble, l'any 2007, cal sospesar avui si replantejar el tema de les delimitacions davant d'Europa, amb o sense la intervenció del Ministeri d'Agricultura, no pugui suposar un nou risc d'encallament del projecte. Experts prou qualificats ja van apuntar en el seu moment que el que autoritzava el tribunal europeu permetia una àrea de reg sobradament gran i econòmicament rendible, i és en aquest sentit que cal avui actuar. Reduir les ZEPA i sotmetre tot el projecte a un nou període de revisió no sols significaria un nou allargament del procés, que ja fa deu anys que espera el seu acabament, sinó que posaria en risc la mateixa diversitat territorial d'unes comarques, força homogeneïtzades cap als cultius massius de reg en els darrers cinquanta anys.

I, per acabar, és per això que Solidaritat veu desaconsellable, en vista de passats episodis amb Europa, de forçar la màquina. No veiem factible ni assenyat voler demostrar, tal com diu l'enunciat de la moció, la compatibilitat entre la presència dels nous regs i la supervivència de les aus en base a plans pilot que Europa hagi o no pogut aprovar. I és en aquest sentit que cal definir els plans de gestió.

Per tant, Solidaritat demana votació separada, que penso que ja està assegurat, i anuncia el seu vot favorable als punts 1 i 5, i el vot contrari al punt 4, i ens abstindrem en els punts 2 i 3.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Diputadas, diputadas, *conseller, consellera*, en este tema todos los grupos estamos de acuerdo en la importancia de esta infraestructura, que es vital para la dinamización económica del sector agrario y que contribuye al mantenimiento y consolidación de la población en el territorio de estas comarcas.

Y en esta moción, que tiene muy buenas intenciones y es verdaderamente ambiciosa, y toca temas trascendentales para la agricultura del territorio, como es el agua, la extensión de las ZEPA o las ayudas que se puedan prestar a esos agricultores para que puedan acceder y pagar lo que supone estar en este sistema del canal..., es ambiciosa y desde luego ha sido planteada, y no lo dudamos, con buena voluntad. Pero la ambición, a veces, sin pragmatismo y sin sentido jurídico no lleva muy lejos. Y en este sentido la prioridad, y creo que quedó claro en el debate, es que el canal siga abierto y que de entrada no nos lo cierren.

Por tanto, no vemos posible la solicitud de modificación de las ZEPA establecida en el punto 2, y por ello ya avanzo el sentido del voto en este punto. Porque to-

car un expediente..., o sea, tenemos encima dos sentencias y un expediente que todavía no está cerrado. Cualquier duda sobre el cumplimiento de las medidas que se han tenido que adoptar puede suponer el cierre del canal Segarra-Garrigues.

En todo caso, sí vemos procedente en esta moción –y votaremos a favor, por supuesto– la puesta en marcha de los planes piloto para demostrar la compatibilidad entre el riego y la protección de las aves. Sabemos las objeciones de la diputada y las pegas de la diputada, porque se ha encargado ella de explicarlo en las transacciones y en el buscar el acuerdo de todos los grupos... –y hay que reconocer este trabajo–, en que cree que verdaderamente es un método lento y que a lo mejor no nos lleva a corto término a una solución, pero es el único camino jurídico que nos permite el *statu quo* que hay sobre este tema.

Por último, y acabo, nos parece muy valioso el acuerdo que sabemos que se ha transaccionado relativo a las ayudas para la conversión del cultivo de secano al regadío, y a cuantas ayudas se puedan otorgar para el pago del precio del agua establecidas en el punto 5 de esta moción, al que –ya anunciamos– nos adheriremos mediante el voto a favor.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies a tots els grups: a aquells que han presentat esmenes, a aquells que no ho han fet però que d'alguna manera han estat d'acord amb l'esperit d'esta moció, que és defensar el reg del canal Segarra-Garrigues.

Agrair les esmenes que s'han incorporat al text, que bàsicament són aquelles que fan referència al preu de l'aigua –una transacció entre Convergència, PSC, Esquerra, Iniciativa i Partit Popular. No és, segurament –no és, segurament–, la transacció que hauríem volgut, no és el que demanen els pagesos –no és el que reclamen els pagesos– respecte al preu de l'aigua, però crec –crec honradament– que millorarà el preu final, i crec honradament que gràcies a aquesta moció s'ha donat un pas important endavant respecte a aquest preu.

No és d'estranyar, respecte als altres punts, no és d'estranyar... Bé, dir que accepto també l'esmena de Convergència respecte al punt 3 –és una esmena de correcció, diguem-ne, sintàctica, no?–, i no accepto les altres esmenes, no perquè no hi estiga d'acord –les esmenes dels altres grups, d'Iniciativa bàsicament–, sinó perquè algunes coses, de fet, ja s'estan realitzant i altres jo crec que ja queden incorporades a la mateixa moció, no?

No és d'estranyar que el Partit dels Socialistes de Catalunya s'abstingui en el punt número 2. No és d'estranyar, quan van votar en contra de l'interès general del canal Segarra-Garrigues al Congrés dels diputats;

d'això ja fa uns quants anys. No és d'estranyar. I no és d'estranyar quan l'aleshores ministre Borrell, ministre d'Obres Públiques, va dir que mentre ell fos ministre mai se faria el canal Segarra-Garrigues. (*Remor de veus. Veus de «Molt bé!»*) I ho va complir, ho va complir.

Però sí que m'estranya, sí que m'estranya la postura del grup que sustenta el Govern. Sí que me n'estranya la postura, perquè, miri... (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Demanaria silenci...

La presidenta

Un moment, un moment. Si us plau, un moment.

Dolors López Aguilar

Sí que m'estranya la postura...

La presidenta

Un moment, diputada... –diputada, un moment–, un moment...

Dolors López Aguilar

...del grup que sustenta el Govern, perquè, miri...

La presidenta

Senyora diputada, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Ja.

Dolors López Aguilar

M'estranya, perquè mentre alguns –el Partit Popular– sempre hem dit exactament el mateix des de fa molt temps, des que es va declarar d'interès general el canal Segarra-Garrigues... –gràcies, per cert, a una iniciativa d'una diputada d'Iniciativa per Catalunya– I tots vam votar a favor, inclús el partit de Convergència i Unió que ara sustenta el Govern; menys els socialistes. Però vostès canvien d'opinió contínuament. Diuen una cosa, i ara en diuen una altra. Vostès fa molts anys que estan dient, des de l'oposició i després també des del Govern –vostè, conseller, i perdoni que l'interpelli, perquè això no és una interpellació–, estan dient que recuperarien el projecte original del canal Segarra-Garrigues, estan dient que revisarien la delimitació de les zones ZEPA. I jo no sé què és el que ha passat, que ara diuen exactament el contrari. Jo no entenc, no entenc aquest canvi d'actitud. No ho entenc. I no va quedar clar quan vaig interpellar el conseller, i tampoc m'ha quedat clar ara, en aquests moments.

La presidenta

Vagi acabant, senyora diputada.

Dolors López Aguilar

Els compromisos són per complir-los, aquesta és una realitat òbvia. Els polítics hem de defensar allò en què creiem, però ho hem de defensar quan estem a l'oposi-

ció i també ho hem de defensar, exactament el mateix, quan estem al Govern.

Per això, i perdonin la immodèstia –i perdonin la immodèstia–, aquesta diputada defensa ara, quan el seu partit governa a Espanya, defensa el mateix que dèiem a l'oposició. M'agradaria que tots estiguéssim en la mateixa línia.

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar, eh?

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé.

(*Mònica Lafuente de la Torre demana per parlar.*)

Senyora Lafuente...

Mònica Lafuente de la Torre

Sí, per al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Mònica Lafuente de la Torre

Bé, només aclarir una cosa a la diputada Dolors López, que ha parlat del ministre Borrell. Només recordar-li que l'embassament de Rialb –que és l'inici d'aquesta faraònica obra, l'embassament de Rialb– el va licitar i començar a construir el que vostè ha mencionat, el ministre Borrell, aquest que diu que no hi creu ni va apostar pel Segarra-Garrigues. Aquest va ser el ministre que va iniciar les obres del Segarra-Garrigues.

Gràcies.

(*Carmel Mòdol i Bresolí demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Carmel Mòdol...

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Per contradiccions, també. Per dir-li a la il·lustre diputada del PP que faria bé de donar-li lliçons de coherència al president del Govern de l'Estat, perquè diu una cosa en campanya i acaba fent lo contrari cent dies després. És una cosa que s'ha de recordar. (*Remor de veus.*)

Però –però– l'aclariment que volia fer jo era referent a la qüestió del perill en què es troba el Segarra-Garrigues. El Segarra-Garrigues, si m'ho permeten els senyors i senyores diputats...

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Carmel Mòdol i Bresolí

...si m'ho permeten—, no està en perill pel tema de la protecció de les aus ni de les zones ZEPA. El Segarra-Garrigues està en perill perquè els pagesos no s'estan apuntant al reg. I ens hem de preguntar per què una cosa tan desitjada..., els pagesos no s'apunten al reg. Per això la nostra exigència democràtica al Govern de la Generalitat que faci els possibles perquè canviï la situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passarem... (*Agustí López i Pla demana per parlar.*)
Senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Tan sols dir-li al diputat Carmel Mòdol...

La presidenta

Però per al·lusions, per contradiccions, per quin motiu?

Agustí López i Pla

Entenc per al·lusions, però també entenc...

La presidenta

Trenta segons.

Agustí López i Pla

...que el diputat Carmel Mòdol tampoc tenia, diguem-ne, motiu per...

La presidenta

Bé, bé, això és la Mesa la que ho decideix, no vostè.

Agustí López i Pla

Entenc que ell ha enganxat...

La presidenta

Trenta segons, senyor López.

Agustí López i Pla

He dit, i torno a dir-ho, que una infraestructura de reg d'aquestes característiques tan notables, que ja fa cent cinquanta anys que es projecta, mai —mai—, en el moment que s'està construint —i encara estem en aquesta situació—, té el 100 per cent dels regants. Sovint a la història ens trobem que passen deu, vuit anys en què hi ha el 90 per cent dels regants connectats.

La presidenta

Passem a la... (*Dolors López Aguilar demana per parlar.*) Senyora López?

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per quin motiu?

Dolors López Aguilar

Sí, per al·lusions, per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Dolors López Aguilar

...absolutament directes. A la senyora Mònica Lafuente. (*Veus de «Fot-li canya.»*) Senyora Mònica Lafuente, diaris de sessions —diaris de sessions—, no es preocupi que els hi portaré. El senyor Borrell va dir exactament això, que mentre ell fos ministre d'Obres Públiques no es faria el canal Segarra-Garrigues. Diari de sessions, no hi ha més que dir. (*Remor de veus.*)

Senyor Carmel Mòdol, senyor Carmel Mòdol, és el «colme» del cinisme —és el «colme» del cinisme— recordar incompliments del Govern d'Espanya quan... Sap alguna cosa de les herències? Sap que no es poden rebre a benefici d'inventari en el cas dels governs? Que vostè, que han deixat una herència nefasta aquí a Catalunya, que vostès amb el tripartit, amb els seus socis socialistes parlin d'incompliment després... (*Fora remor de veus.*) Home! (*Veus de «Molt bé, molt bé!»*) Em sembla, senyor Carmel Mòdol, que és un exercici de cinisme...

La presidenta

Senyora López...

Dolors López Aguilar

...—que és un exercici de cinisme. (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*)

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passarem... (*Veus de fons.*) Senyora López... (*Pausa.*) Senyora López, ja han parlat tots els que havien de parlar.

Passarem a la votació punt per punt. M'han demanat votacions separades diversos grups. Per tant votarem punt per punt, i començarem la votació ja.

Comença la votació del punt 1.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor.

Comença la votació del punt 2.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 104 en contra i 5 abstencions.

La votació del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 en contra.

I votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Fins a les quatre de la tarda es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Bé, reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00136/09)

El tretzè punt del ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, en la interpellació del passat ple vaig fer una crítica dura a l'actuació del conseller Puig. Avui presentem una moció amb propostes concretes i amb esperit crític però constructiu.

Primer, demanem que el Parlament expressi la seva preocupació per l'increment de morts en accidents de trànsit, setanta-vuit a data d'ahir, més que el 2011 i més que el 2010, i tres-cents vint-i-dos ferits greus, més que el 2011, més que el 2010 i més que el 2009. I també per l'augment d'hectàrees forestals cremades

el primer trimestre, i per l'increment de morts violentes en general i de dones mortes per violència masculista. En tots tres casos demanem al Govern que presenti propostes d'actuació en aquests àmbits, que, pel que fa als incendis, haurien d'incloure el compliment de les mesures aprovades arran de l'incendi d'Horta de Sant Joan, pendent d'aplicar. Demanem també que es millori la dotació policial a les zones rurals per evitar robatoris, i plantegem una posició clara: posar fi a les patrulles ciutadanes.

Un altre tema: la pífia de la taxa de mossos per a competicions esportives, que ha provocat problemes molt greus a federacions i entitats. El conseller Puig va dir que havia estat sense voler. Demanem una cosa tan senzilla i lògica com que el Parlament, que va aprovar la Llei de mesures fiscals, demani disculpes a les entitats afectades, tot i que, lògicament, la responsabilitat és més gran del Grup Convergència i Unió, que va votar aquell error, i del Govern, que el va presentar. I el compromís de tramitar el més ràpid possible la modificació de l'article que ha suprimit l'exempció per a les competicions sense ànim de lucre.

Permeti'm que faci constar, però, en aquest punt la meua perplexitat. El meu grup va presentar el 17 d'abril una proposició de llei de modificació de la Llei de mesures fiscals per solucionar aquest problema. Han passat vint-i-quatre dies, i aquesta proposició no ha estat encara admesa a tràmit perquè el Govern, el 4 de maig –cosa insòlita–, va demanar pròrroga per atorgar la conformitat a l'admissió. Quasi un mes perdut. Per què? Volen ser vostès els que presentin el projecte de llei? Per què no accepten que es tramiti la proposició d'Iniciativa, que soluciona la qüestió i que va entrar al Parlament fa gairebé un mes? No s'ha pogut tramitar perquè el Govern ha demanat pròrroga, senyor Turull.

En relació amb les mobilitzacions, recordem el paper de la policia com a garant de l'exercici dels drets de la ciutadania, condemnem de forma enèrgica i rotunda els greus incidents del dia 29 de març a la tarda a Barcelona, però alhora exigim que el Govern no confongui aquests fets violents amb l'exercici dels drets de vaga, de manifestació i de reunió. Fruit d'aquesta confusió han estat situacions injustes, com la de dos estudiants durant més d'un mes en presó preventiva, anul·lada per l'Audiència de Barcelona, i la permanència a la presó encara avui d'una sindicalista de CGT. Demanem que el Govern presenti un informe sobre l'ús de les bales de goma que inclogui l'anàlisi de les mesures adoptades pel Govern basc. És una proposta assenyada per evitar que ens trobem també aquí amb el cas d'una persona morta, i és una proposta més moderada que la moció aprovada amb els vots de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, amb alcalde de Convergència i Unió, que demana directament que es prohibeixi l'ús de les bales de goma.

El meu grup vol que el Govern i el Parlament analitzin aquesta possibilitat, i volem també que el Parlament es pronunciï en contra de mesures populistes i demagògiques que plantegen que l'enduriment del Codi penal és l'única mesura efectiva contra la violència urbana.

Volem també un pronunciament sobre el web d'Interior. Durant la interpellació vaig fer aquesta pregunta al conseller: si no tenen identificades les persones, com saben que les fotos no són de menors d'edat? L'endemà, Interior havia de retirar una imatge perquè un ciutadà va denunciar que una foto era del seu fill, menor d'edat. Posició del conseller sobre el web? Abans de fer aquest pas s'ha vetllat perquè tingués un aval jurídic suficient, però diversos mitjans jurídics no ho veuen igual, per això demanem una cosa tan simple com que la Comissió Jurídica Assessora i l'Agència de Protecció de Dades emetin informe sobre el web i que Interior demani de forma urgent l'opinió del poder judicial.

I volem també que s'obri una investigació interna sobre dos fets: l'actuació d'Interior a Salt davant d'una protesta contra un desnonament, que, sense carregar, segons va afirmar el conseller, va provocar cinc ferits, i sobretot, sobre uns fets gravíssims, l'entrada dels mossos a l'empresa SEAT per detenir dos sindicalistes de Comissions Obreres i UGT que havien format part d'un piquet el dia de la vaga general, que foren emmanillats i portats a comissaria, on foren humiliats, perquè deixar dues persones innocents en roba interior i incomunicades és una vexació que no té nom. Volem una investigació interna que determini qui va donar aquestes ordres i que assumeixin responsabilitats.

El Departament d'Interior no funciona bé, però sobretot cal canviar la seva política en matèria de mobilitzacions ciutadanes, perquè està portant crispació allà on ja hi ha un malestar social evident. No es poden organitzar operatius desmesurats i desproporcionats com l'aplicat a Barcelona amb motiu de la reunió del Banc Central Europeu. S'està creant un abisme entre el cos de Mossos d'Esquadra i milers i milers de persones, moltes d'elles joves, que participen a les mobilitzacions i ja no veuen en els mossos la policia democràtica que ha de garantir els seus drets, i si això, en circumstàncies normals, hauria de ser motiu de preocupació, en temps de crisi és suïcida.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes diferents grups parlamentaris, i en primer terme té la paraula l'honorable diputat senyor Joaquim Llana, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Llana i Cortina

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor Bosch, més enllà de l'oportunitat de la moció, sobre la qual estic totalment convençut, no en tinc cap dubte, no m'atreveixo a dir-li que, tot i que aquesta moció tingui onze punts, i probablement amb les esmenes algun més, sigui capaç d'abordar tots els temes d'actualitat en relació amb la seguretat de casa nostra, i és que la realitat és complexa, ja sigui per les declaracions, ja sigui per les accions del conseller, tot plegat és com una mena de Dragon Khan, amb una tensió constant i amb unes sotragades que dia a dia ens desorienten i ens deixen amb una certa perplexitat.

Ens preocupen, com els dèiem, les accions del conseller –benvingut, conseller, que ara acaba d'arribar–, les declaracions, però sobretot ens preocupa l'actitud i la manera de pensar i entendre la seguretat del conseller Puig. Estem veient actuacions que malauradament ens fan pensar en una altra època –en una altra època– gens agradable de recordar. Detencions i empresonaments –ja s'hi ha referit el senyor Bosch– que gairebé o, millor dit, en opinió d'experts vulneren drets bàsics de la ciutadania: els estudiants el 29 de març, els dos sindicalistes detinguts a la SEAT, la responsable d'organització de la CGT encara empresonada, la pàgina web del Departament amb la finalitat de la col·laboració ciutadana per lluitar contra la violència urbana que atempta contra la presumpció d'innocència i els drets dels menors, la instal·lació de càmeres de vigilància sense encomanar-se ni al fiscal ni al jutge, i aquests dies hem pogut recordar el que és viure en una ciutat ocupada gràcies a la reunió de vint-i-dos representants del Banc Central Europeu. Quatre-cents policies per a cada un d'ells. Visca l'austeritat.

Els fem la pregunta si els passarà la factura com ho fa als aficionats a l'esport, que els caps de setmana practiquen alguna activitat, i podríem continuar. Espero que tindrem ocasió de fer-ho, en la seva propera compareixença. I amb tot això que diem, conseller –m'adreço a vostè encara que no sigui la figura parlamentària per adreçar-me a vostè, però ja que hi és li ho dic–, espero que no faci veure que no ens entén i vulgui confondre la ciutadania. El nostre grup recolza amb tota la rotunditat la nostra policia i condemna encara amb més rotunditat els actes violents, i de manera molt especial els actes d'extrema violència del dia 29 de maig, però amb aquesta mateixa rotunditat rebutgem la majoria de decisions que vostè ha pres en temes d'ordre públic, des del malaurat desallotjament de plaça Catalunya. No li estem dient que no busqui mecanismes de col·laboració ciutadana per identificar els violents, l'únic que li demanem és que ho faci bé i sense aquesta mena de pàgina espectacle que vostè s'ha inventat.

El nostre grup donarà suport a aquesta moció, tant si ens accepta les esmenes com no; n'hem presentades tres. De fet, la primera pretén emfatitzar en l'increment de mortalitat de prop del 90 per cent en el primer trimestre en les carreteres de Lleida. I, per cert, aquest primer trimestre tots els indicadors que apunten cap a la gravetat s'han disparat: homicidis, víctimes de violència masclista, robatoris a les llars amb violència.

En el punt 2, li demanem una cosa de sentit comú al Govern: que comparegui abans de l'estiu per explicar-nos el dispositiu... (*Veus de fons.*) Si vol, si ens dóna permís el president, obrim el debat aquí, conseller; no hi tinc cap inconvenient.

El vicepresident primer

No, no..., no dono permís.

Joaquim Llana i Cortina

No dóna permís, m'ho imaginava.

El vicepresident primer

Segueixi, honorable diputat... –segueixi.

Joaquim Llena i Cortina

De tota manera, tornant al que ens ocupava, en el punt 10 sí que ens agradaria que ens acceptés l'esmena, senyor Bosch, que el que demanem és que de manera immediata el Govern retiri aquesta pàgina web i que qualsevol altra acció abans de ser posada en marxa, abans de ser anunciada a bombo i plateret, es facin les consultes pertinents. I vostè ho ha dit, que hi ha els organismes jurídics competents per tal d'assegurar que cap de les actuacions, ni aquesta ni d'altres, vulnerin drets bàsics de la ciutadania.

I amb els altres punts, evidentment, hi estem totalment d'acord, com ho hem expressat en altres ocasions, amb tot el tema de robatoris en el món rural; no ens agraden els sometents, no ens agrada veure com patrulles de ciutadans es dediquen a perseguir furgonetes fins que les detenen. Això és una temeritat, li ho hem advertit, conseller, i algun dia tindrem algun disgust.

Reitero la nostra posició, reitero l'oportunitat de la moció, tot i que, malgrat els nombrosos punts que toca, es queda curta, perquè dia rere dia anem de sorpresa en sorpresa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, nosaltres coincidim en la major part de punts d'aquesta moció. La veritat és que hem de dir que, escoltada i vista la interpellació, ens ha semblat –i volem significar-ho– que el senyor Bosch i el grup que representa han fet un esforç de moderació en la seva moció i que els termes en que està plantejada..., molts d'aquests punts creiem que haurien de ser fàcilment assumits per tota la cambra.

És evident també que, en aquest esforç de moderació, possiblement alguns elements més crítics o més contundents que es van produir en la interpellació han quedat moderats, però creiem que és bo, senyor conseller –creiem que és bo–, que tots els grups fem un esforç de trobar punts en comú. Jo crec que la seva política al capdavant de la conselleria, sobretot pel que fa a la seva vessant comunicativa, s'ha caracteritzat molt per la contundència. I creiem també que els temes que li toca governar no necessiten un esforç de gesticulació, no necessiten un esforç de contundència verbal, el que necessiten sobretot és un esforç de trobar bases en comú, de trobar llocs comuns, de trobar llocs de trobada, de trobar punts de concòrdia, punts en els quals facilitem la convivència, és a dir, la gestió de l'espai públic requereix de l'esforç de buscar mínims comuns

denominadors, i és un esforç en el qual –m'ho permetrà, senyor conseller– vostè no ha fet la millor nota.

Vostè, en aquest esforç de trobar punts comuns, llocs comuns, mínims comuns denominadors, no ha estat en el que més ha excel·lit, ni molt menys; més aviat al contrari, més aviat crec que vostè li troba el gust a la polèmica, li troba el gust a vegades fins i tot en la provocació verbal, li troba el gust a exacerbar determinats ànims quan vostè hauria de ser el primer moderador d'ànims d'aquest país.

Per tant, en termes generals, així com la interpellació, no en tots els seus punts –em permetrà, senyor Bosch– buscava el consens i l'acord, la moció em sembla que sí –la moció em sembla que sí. Per tant, nosaltres li donarem suport. Creiem que s'hi toquen aspectes... –es fa una llarga llista–, aspectes molt variats de la gestió de la conselleria d'Interior. La síntesi és: intentem tots plegats fer un *reset*, buscar punts comuns, buscar punts d'acord, i, per tant, sobretot, lloem aquells punts que insten el Govern a iniciar el diàleg amb tots els grups parlamentaris, però també amb els moviments socials, per trobar aquests punts d'acord.

S'hi aborden temes i temàtiques molt diferents, com és la problemàtica d'accidents de trànsit. Després de deu anys d'èxits i de baixades continuades dels morts en accidents de trànsit aquest primer trimestre no convidava a l'optimisme, i, per tant, hem de lluitar tots plegats perquè el 2012 acabi seguint aquesta bona dinàmica dels darrers deu anys, en els quals en l'última dècada hem baixat d'estar a prop dels nou-cents morts anuals a tres-cents vuitanta, i tres-cents vuitanta no ens ha de semblar un èxit respecte al passat, sinó que ens ha de semblar una meta per superar.

Creiem també, pel que fa als incendis forestals, que afrontem una campanya amb dificultats, amb menys mitjans que altres vegades, i, per tant, el Govern hauria de fer un replanteig en aquesta qüestió. Hem abordat repetides vegades la qüestió de les vigilàncies de zones rurals. Nosaltres trobem que no s'han entès i, per tant, aquí també ha fallat la capacitat de consens pel que fa a la qüestió del tractament de taxes impositives sobre les activitats esportives.

I, pel que fa a la qüestió de l'ordre públic, senyor Puig, a vostè l'han caracteritzat moltes declaracions i pocs resultats. Vam viure algunes jornades que, si vostè hagués estat a l'oposició s'hauria demanat la dimissió vostè mateix quatre o cinc vegades al llarg del seu mandat; la darrera el 29 de març, en la qual, sincerament, el que va passar a la ciutat de Barcelona no és defensable i vostè en deu tenir alguna responsabilitat. I, per tant, tindrem ocasió de parlar-ne en la Comissió d'Interior en una propera compareixença específica, i per tant allà ho abordarem més bé. Però nosaltres el que voldríem dir és que la defensa de la democràcia no es farà mai amb limitacions de la democràcia. Els excessos verbals posteriors a aquests esdeveniments d'enduriments, de codis penals, són els de sempre; els hem sentit moltes vegades.

La pregunta és: com vostè, amb tants agents al carrer, amb una policia –que aprofitem aquí per refermar el nostre suport a la seva tasca–, aconsegueix tan pocs

resultats o tan mals resultats. La qüestió també és que ens plantejem com els usos d'alguns instruments que es fan servir... –ja no li demanem que els prohibeixi, li demanem senzillament que els estudiï, doncs–, alguns elements per mantenir l'ordre públic, com són les bales de goma, que donen uns resultats tan dolents amb algunes persones –el mateix 29 de març dues persones perden l'ull–, com això no podem senzillament estudiar-ho, plantejar-ho, com es va demanar en aquest Parlament, quan tots els grups van estar d'acord en la compareixença de les entitats i després, a l'hora de crear la comissió d'estudis, el seu grup i el Partit Popular es van fer enrere.

Les nostres esmenes afegeixen dos ítems que ens semblava que faltaven a la moció original. Un d'ells és referit a la setmana passada, no? La setmana passada nosaltres no vam dir res públicament. Entenem que, quan hi ha una situació de feina complicada per a la conselleria d'Interior, els grups de l'oposició –a diferència del que passava en altres legislatures, a diferència del que feien vostès–, nosaltres no hem de tocar el voraviu ni de molestar en el moment en què hi ha situacions difícils, ens hem d'esperar *a posteriori*. Però, a vostè, li van prendre les competències; a tots ens van prendre les competències. I, a més a més, van fer una cosa que en gestió d'emergència no es pot fer mai, que és tenir no un centre coordinador, sinó dos centres coordinadors. Els cossos i forces de seguretat de l'Estat no van assumir que les competències en seguretat a Catalunya les tenen els Mossos, que els Mossos són una policia integral, i que si algú ha de coordinar tot l'operatiu, aquests són els Mossos d'Esquadra. I ni la policia nacional ni la guàrdia civil va acceptar això.

I després hi ha un altre aspecte que ens sembla que no hi era en la moció, i que si parlem..., si fem una moció omnibus, una moció integral, s'ha de tocar, que és el cas de la reincidència. En el cas de la reincidència fa molt temps que n'anem parlant, però no hi veiem resultats. Sabem que això no només és competència de vostès, també de la conselleria de Justícia i de la seva coordinació amb l'Administració estatal, però afegim un punt també, perquè ens sembla que per a la gestió de la seguretat pública i del benestar dels ciutadans, tenir en compte que la reiteració sigui un agreujant, sobretot en la comissió de petits robatoris, ens sembla un punt important que no estava recollit en la moció i que creiem que havia de ser recollit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Il·lustres diputats, deixi'm que la meva primera intervenció, abans d'entrar en el que és pròpiament el contingut de la moció, faci referència a dues qüestions. Una, que té a veure amb el fet que és curiós que quan Iniciativa per Catalunya presenta una

moció o una iniciativa parlamentària, les altres forces parlamentàries que intervenen amb posterioritat troben excessivament tova la seva moció. No deixa de sorprendre, des d'aquesta perspectiva, que sigui així en tant que hem fet un esforç, sobretot des d'aquest punt de vista, Iniciativa i el grup de Convergència i Unió, per arribar a certs acords que haurien d'assumir totes les forces polítiques si hi ha una voluntat clara de resoldre determinades qüestions que tenen a veure amb la seguretat que són especialment importants.

Per altra banda, tots els grups parlamentaris hem estat al Govern; tots els grups parlamentaris, després dels governs del president Pujol i de dos governs tripartits, hem tingut responsabilitats de govern. I d'alguna manera intento, des d'aquesta perspectiva, incidir en la rellevància que té en determinades qüestions haver governat i haver pres decisions sobretot en matèria de seguretat. Per tant, determinats discursos i determinades qüestions que es puguin dir públicament en aquest moment s'han de contextualitzar en una qüestió tan important per al país i tan estratègica com és la seguretat.

Vostès han destacat bàsicament els desacords en aquesta moció, però en aquesta moció també hi ha hagut acords que caldria significar especialment. I és que, pel que fa a matèria de trànsit, és obvi que sobretot a les comarques de Lleida hi ha hagut un determinat increment, però, i atesa l'esmena que va presentar el Grup Socialista, que demanava també que es fes referència a Girona, el que cal és revisar les estadístiques, i ens hem adonat de forma ben objectiva –perquè les estadístiques i les dades són plenament objectives– que a Barcelona sí que hi ha hagut un lleuger increment del 6,1, però a Girona hi ha hagut un decrement de l'1,5 per cent; el mateix ha passat a Tarragona també, que s'ha rebaixat un 8,2, i a Lleida és coneguda la trista accidentalitat que hi ha hagut els últims mesos.

En tot cas, hem pactat que el Govern treballi a fons per resoldre amb més insistència totes aquestes qüestions que tenen a veure amb els accidents de trànsit. De fet, hi ha constituïda una comissió en què tots els grups parlamentaris participen de forma activa, i en què precisament dijous que ve comencem a treballar i a marcar un calendari de treball en aquesta comissió, que ens ha de portar a tots precisament a evitar aquests accidents.

Respecte al segon punt, que també hi ha acord, pel que fa als incendis forestals, més enllà de la compareixença que farà el conseller el 5 de juny, juntament amb el conseller d'Agricultura, per presentar tot el que és la planificació per evitar els incendis aquest estiu, el que és cert és que hi ha hagut realment una situació excepcional el mes passat pràcticament, però que la planificació que es va fer des del departament i des de Bombers es va resoldre de forma ben satisfactòria.

És a dir, en aquestes qüestions, que es produeixen per un seguit de causes que no són imputables directament al Govern, el Govern el que sí que té l'obligació, i així ho fa, és de resoldre precisament aquests problemes quan sorgeixen i de fer-ho de forma satisfactòria, i es va fer d'aquesta manera. I estem convençuts que les

conclusions que es van prendre aquí, en aquesta seu parlamentària, respecte als incendis de l'Horta de Sant Joan, també ens comprometen al Govern i ens comprometen als grups parlamentaris que els van aprovar.

Deixi'm dir, per altra banda, també, que pel que fa referència a les qüestions que tenen a veure amb accions violentes, haig de fer una doble distinció: una que fa referència estrictament al que són homicidis, i és que en el darrer any 2011 hi ha hagut objectivament, i de forma empírica així s'acredita, una disminució d'aproximadament un 18 per cent. El que sí que hi ha hagut és una punta –i ho hem conegut perfectament pels mitjans de comunicació– d'un increment durant el mes de gener de morts per violència domèstica masculina que, d'alguna manera, si només es pren en consideració el mes en qüestió, òbviament suposa un increment espectacular; si un fa una projecció més a mitjà, llarg termini, l'increment no té ni les característiques del que d'alguna manera es pretén presentar, i en tot cas el projecte i el pla que ha preparat el Govern durant aquests anys, que s'està portant a terme, té una bona incidència des d'aquest punt de vista.

No podem estar d'acord amb el punt 4, no perquè no considerem important que en l'àmbit rural s'incrementi la vigilància policial; simplement que no coincidim en el fet que el Govern entén que per mantenir la seguretat no n'hi ha prou amb la seguretat pública, sinó que la seguretat privada pot d'alguna manera desenvolupar determinades tasques. Però és que, a més a més, defensem clarament la col·laboració entre administracions, i la col·laboració i coordinació des d'aquest punt de vista, i pel que fa a la seguretat, em sembla que és molt important, i aquí sí que hi ha clarament un desacord.

Respecte a una qüestió que és el punt sisè de la moció, i que comenten i que hem arribat a un acord, diríem, sí que és interessant destacar que aquest grup sí que pensa que és perfectament compatible i que és perfectament fàcil de portar: la defensa del dret de manifestació, de reunió, de forma lliure i legítima, i evidentment no provocar aldarulls ni provocar violència. Per tant, aquesta distinció la defensem i, a més a més, la posem sobre la taula quan sigui necessari.

Pel que fa al punt dotzè, i el que interessa especialment, des d'un punt de vista parlamentari, considerem adequat que hi hagi una ronda de contactes amb els grups parlamentaris per parlar del que són bàsicament aquestes noves situacions en què es troben els Mossos d'Esquadra i la seguretat del país com a conseqüència dels canvis estratègics i dels canvis socials que s'estan portant a terme. I és bo que tinguem l'opinió d'absolutament tothom. I aquest compromís el vam prendre anteriorment en una PR d'una comissió i el refermem amb aquesta moció en el punt dotzè, i em sembla interessant tenir-ho constatat des d'aquest punt de vista.

La resta de qüestions, hi insisteixo, ja per acabar... No hi ha altra manera de treballar en seguretat que de forma consensuada. No n'hi ha prou a criticar de forma especialment intensa el conseller d'Interior; s'han de presentar alternatives, consensuar-les, treballar-les. I en tot cas, hi ha qüestions a què han fet vostès es-

ment en la moció que sí que voldria definir des d'un punt de vista sobretot tecnicocriminal. És a dir, qui pren les decisions respecte a presó no és el conseller, ni en cap cas és el Govern: és el jutge en qüestió que pren, seguida d'uns indicis, una determinada decisió, que a més a més la democràcia ens permet, des d'un punt de vista jurídic, impugnar-la i d'alguna manera fer que es pugui resoldre. Per tant, d'alguna manera, ni el conseller decideix qüestions que no li competeixen, sinó que es dedica bàsicament a fer la seva feina, que és la feina de conseller d'Interior; i, hi insisteixo, en temes de seguretat especialment. Demano un criteri objectiu. Les dades en alguns casos són objectives, no són interpretables, i, per tant, des d'aquest punt de vista, tindran la bona predisposició del Grup de Convergència i Unió per continuar-hi treballant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustríssim diputat. Pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Vicepresidenta, honorable conseller..., bé, estem davant d'una moció molt àmplia, de molts punts, i difícilment podrem abastar-los tots amb la intensitat que caldria, i si a més hi afegim el fet que nosaltres hem presentat nou esmenes en la seva moció, i per tant es fa una mica difícil condensar-ho tot en cinc minuts, però sí que podem fer una anàlisi en la seva moció on veiem tres parts ben diferenciades i que responen a intencionalitats polítiques diferents.

En una primera part veiem on vostès defensem el seu model de seguretat. El model de seguretat aplicat pel conseller Saura, el model de seguretat del tripartit. I he escoltat alguns portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, i es constata aquest fet: vostès aposten per un model de seguretat determinat. I ja hem debatut aquesta qüestió en diverses ocasions, i li diem, com li hem dit sempre clarament: no compartim el seu model. No és el nostre model de seguretat. I no el compartim perquè la realitat ens ha demostrat la seva ineficiència i la seva ineficàcia com a model de seguretat per a Catalunya, i on primava la seva visió exclusivament ideològica. Per tant, aquí no ens posarem d'acord i votarem en contra de tots aquells punts que reflecteixen aquesta voluntat ideològica d'aplicar el seu model de seguretat que nosaltres no compartim.

Li demano, i aprofito en aquest sentit, en el punt setè de la seva moció, si es podria fer –i això depèn de vostè– votació separada des de l'inici del punt fins al terme «plaça Catalunya». Ja em contestarà després si ho creu convenient.

Hi ha un segon àmbit de la moció, ampli, on vostè qüestiona l'actuació, o diverses actuacions, del Cos de Mossos d'Esquadra del Departament d'Interior. I aquesta és una constant en les seves propostes de resolució, i més d'un cop li hem comentat, en aquest

sentit, en la Comissió d'Interior. Al nostre entendre, estan al límit de la deslegitimació permanent de l'actuació dels Mossos d'Esquadra i del Departament d'Interior, i aquesta és una estratègia que nosaltres no compartim. Diguem-ho un altre cop: és una estratègia que nosaltres no compartim. El seu missatge és un missatge de qüestionar permanentment l'actuació dels Mossos d'Esquadra i del Departament d'Interior, i per tant no compartim aquesta estratègia i votarem en contra de tots aquells punts que reflecteixen o tenen aquest rerefons en la seva moció. No volem ni qüestionar ni deslegitimar els Mossos d'Esquadra.

I una tercera part d'aquesta moció analitza qüestions concretes de la política de seguretat i de prevenció i d'extinció d'incendis, i entenem que aquest realment és el debat productiu i efectiu, i és el debat i l'àmbit on podem trobar acords i on podem trobar confrontacions que ens permetin avançar en les polítiques de seguretat i de prevenció i d'extinció d'incendis de Catalunya.

Nosaltres li agraïm, d'antuvi i d'una forma ben cordial, les esmenes que han incorporat per part del nostre Grup Parlamentari, que de ben segur que després anunciarà públicament, perquè anaven amb la intenció o amb la finalitat de concretar com millorar aquestes polítiques de seguretat i d'extinció i prevenció d'incendis. Posaré alguns exemples, perquè pel temps que em queda no podré fer una anàlisi exhaustiva de tots els punts.

Pel que fa a les polítiques de seguretat, nosaltres reafirmem la necessitat que en el marc de la comissió de seguretat viària –per cert, comissió que ens vam dotar tots els grups parlamentaris precisament per analitzar aquestes qüestions en profunditat–, demanem, i així s'incorporarà, que es doni compte de l'execució del Pla de seguretat viària 2011-2013 i es presenti, en conseqüència, fruit d'aquesta anàlisi, una proposta d'actuació d'aquells objectius que no s'hagin complert en el pla.

Pel que fa a les polítiques envers els incendis forestals, demanem –que ja s'ha anunciat avui– la comparança dels dos consellers, d'Interior i d'Agricultura, perquè ens expliquin quin és el contingut de la campanya d'incendis per a l'any 2012, però també creiem que anem molt més enllà a l'hora que es demana que es presenti un informe on es concreti el grau de compliment de les recomanacions que es van incorporar al dictamen de la comissió d'investigació sobre l'incendi forestal d'Horta de Sant Joan, i per tant concretar per a l'exercici 2012-2013 aquelles recomanacions que al dia d'avui no s'han fet efectives, i establir un calendari perquè es facin efectives.

Respecte a la seguretat en el món rural, nosaltres hem tingut un debat d'abast en aquesta cambra, amb motiu d'una moció que el nostre grup parlamentari va presentar, on es plantejaven un seguit de mesures molt més àmplies, si em permet l'expressió; en la seva moció el tracte passa de resquitllada en aquesta qüestió i fa l'èmfasi en un punt, en una qüestió molt puntual; jo crec que el problema de la seguretat rural és molt més ampli, i, per tant, aquella moció que ja va apro-

var aquest ple..., crec que donem una resposta molt més àmplia, amb una anàlisi molt més completa que fer qüestió d'un aspecte molt puntual que vostè..., és la seva obsessió en el món rural, perquè només parla d'aquesta qüestió, i de les altres sembla que s'oblida. A nosaltres ens preocupa realment garantir aquesta seguretat i per això entenem que les solucions han de ser més àmplies.

Dit això, perquè no tenim més temps, en aquests aspectes agraïm que s'hagin incorporat aquestes esmenes, i, per tant, hi votarem favorablement, com també en el punt 6, que s'hi ha fet esment per part del portaveu de Convergència i Unió, una esmena del nostre grup parlamentari, que s'incorporarà també.

Acabem dient: escolti, respecte al dispositiu de la cimera, jo crec que ha sigut un exemple de treball conjunt de les administracions i, en aquest sentit, el que queda clar, després d'experiències anteriors, que els beneficiaris d'aquest treball conjunt per part de les administracions han sigut, per una banda, els ciutadans, que no han vist la seva ciutat amb una mala imatge ni patint greus aldarulls, com en altres ocasions, i, per altra banda, han estat Barcelona, Catalunya i Espanya.

I, per tant, nosaltres volem felicitar efusivament el conseller d'Interior per la part detectable, per aquest dispositiu que s'ha dut a terme, i també el ministre d'Interior, que vam tindre ocasió també de felicitar-lo personalment, el passat cap de setmana, en el mateix sentit. Per tant, han fet una bona feina i crec que cal posar-ho en valor.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta... Il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, avui hem tingut una revelació, i és que tots els grups parlamentaris han passat pel Govern de la Generalitat, segons el que ha dit el senyor Guinó –tots, ha dit, tots. Per tant, si són tots, no estranya que hagin d'intervenir després de la representant del Govern, el representant del Partit Popular, perquè, com que no va estar el Partit Popular en els governs de Convergència i Unió, amb el president Pujol, ni ha estat en els governs del tripartit, hauré de concloure que el Govern de la Generalitat en el qual hi ha el Partit Popular és en l'actualitat, tal com vostè ha dit.

No em referiré a la qüestió de quina és aquesta moció, que la votarem a favor, en tot cas, perquè és un brindis al sol. Ja el conseller Puig, ja ho va dir públicament, fins i tot en comissió, que no compliria les mocions que aprovi el Parlament de Catalunya, ni en comissió ni en plenari; per tant, els farem el vot a favor, simplement perquè val la pena marcar una mica de territori.

En aquest sentit, plànyer el fet que el moment en el qual parlen d'aquests accidents de la circulació, com

si vinguessin per una mena de plaga bíblica, se n'obliden, i no accepten l'esmena que es refereix a quina és la causa principal, que és l'ús dels peatges i la sobreutilització de les vies en peatge, cosa que està molt estudiada a França, a Alemanya, etcètera, i, en conseqüència, l'augment de sinistralitat i de defuncions que això genera.

De la mateixa manera que, quan demanen investigacions internes, se n'obliden, i no han acceptat tampoc l'esmena a què ens referim, a les pràctiques intimidatòries que està realitzant la conselleria d'Interior i Convergència i Unió respecte als responsables sindicals dels sindicats dels Mossos, cosa que estem a sobre i cosa que actuarem de la manera que sigui més efectiva i adequada, que no és, evidentment, presentant una moció en aquest Parlament.

Per últim, una cosa: estem d'acord amb el que vostè ha fet, de no acceptar la imposició espanyola que el comandament operatiu policial estigués en mans d'Espanya quan era aquesta cimera. Però recordem també una cosa: no és la primera vegada que es fan cimeres d'aquesta mena a Barcelona, no ho és. Això ha passat en governs anteriors, tant del tripartit com de Convergència i Unió, i en cap cas n'hi ha hagut dues amb dos operatius, n'hi ha hagut només un, i aquest només un és el de la Generalitat de Catalunya, ha estat el de la conselleria d'Interior.

No és vostè, evidentment, el responsable de les imposicions per part del Ministeri d'Interior, sigui del PSOE, sigui del PP, però sí que ho és d'haver acabat d'aquesta manera, cosa que els que l'han precedit en el càrrec no van aconseguir evitar. Comprenem les seves dificultats, comprenem que l'ofensiva espanyola del Partit Popular és especialment forta, sobretot perquè està en el Govern de la Generalitat, segons diu el senyor Guinó, però ens lamentem que no hagi tingut la capacitat necessària per impedir aquest doble comandament, cosa que no s'ha produït anteriorment, senyor Puig, no s'ha produït. Li recordo la que es va produir l'any 2002 a Barcelona respecte a la presidència espanyola de la Unió Europea, en la cimera que es va produir. Va haver-hi un únic comandament, i aquell comandament estava sota la conselleria d'Interior i no sota el Ministeri de l'Interior; i vostè ho sap.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, consellers, diputats i diputades, nosaltres també, com ha dit algun altre grup, estem gratament sorpresos de la moderació i de l'arribada a la realitat que avui viu Catalunya, del grup representant del senyor Bosch.

Hem repassat la moció de dalt a baix, i la veritat és que estem d'acord en tot. No sé si el problema el tenim nosaltres o el tenen vostès, o és que potser hi ha un espai en comú on per sentit comú hauríem d'estar d'acord. Jo crec que és aquesta tercera via, la que

hauríem de trobar quan parlem de seguretat. Jo me n'alegro, que en la seva moció condemnin tot tipus de violència al carrer; me n'alegro, que es demani investigació per tenir una policia democràtica, jo també m'hi sumo. És a dir, no és incompatible... –que jo crec que és el que hem de trobar aquí, senyor conseller–, no és incompatible defensar la democràcia, les llibertats dels ciutadans, i alhora tenir una policia que serveixi precisament aquesta llibertat, i no la delinqüència o no la visió laxa –anem a dir-ho així– que havíem tingut altres governs.

Per tant, ens tindrà al seu suport, el suport del nostre Grup de Ciutadans per a aquelles mesures que vagin al fet que els delinqüents, en definitiva, estiguin on han d'estar i que els ciutadans lliures que compleixen la llei puguin tenir les seves llibertats. Així ho resumim, i creiem que aquest és l'espai.

L'últim punt d'aquesta moció parla de tenir contactes entre els grups per trobar un punt... Jo vaig més enllà, no sé si m'avanço o no, però jo crec que hauríem de trobar un pacte d'aquesta cambra sobre seguretat, que, independentment que governi un govern conservador, un govern progressista, un govern d'esquerres, de drets o de centre, tingui clarament una posició política de suport a la policia, de suport al treball conjunt entre policia, forces i cossos de seguretat de l'Estat, espai judicial i espai de fiscalia. Jo crec que aquest és el punt, almenys el que nosaltres ens agradaria trobar.

M'ha sorprès, això sí, sentir que algun portaveu parli d'ocupació. Em sembla que era el senyor Llena que parlava d'ocupació..., del senyor Ordóñez, per cert, ocupat pel governador del Banc d'Espanya que va nomenar el seu Govern i que ha deixat el sistema bancari espanyol com l'ha deixat. Per tant, jo no sé si ocupat o no, però els que van venir eren representants dels bancs europeus, i jo m'estimo més una ciutat on no hi ha ni un sol incident que una ciutat on hem de pagar un milió d'euros per tot allò que es trenca. I això no va per ser d'esquerres o de dretes, això va perquè ens estimem més una ciutat on no passa res perquè es prenen mesures que una ciutat on passen moltes coses perquè no se'n prenen.

Podem discutir el cost del dispositiu, podem discutir el comandament únic o dos comandaments, però la bona notícia és la no-notícia, la bona notícia d'un dispositiu és com un bon àrbitre, quan juguen, els jugadors són els protagonistes, no? Doncs el protagonisme, en aquest cas, és què diuen els que es reuneixen del Banc Europeu o què diuen els manifestants d'una manifestació. Aquest és el protagonisme, el protagonisme no han de ser ni els aldarulls del 29 ni tampoc això que vostès diuen ocupació, però que a altres països li diuen forces de seguretat. Per tant, nosaltres no ens sumem a aquesta crítica pel cost i pel dispositiu, sinó que el que fem és valorar quines són les conseqüències, i en aquest cas, vistes les conseqüències, a algú li pot semblar...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...desproporcionat, a nosaltres ens sembla que la conseqüència és bona, perquè no sortim al *Washington Post*, perquè no sortim al *New York Times* i perquè no sortim a la portada de tots els diaris internacionals com una mala imatge de Barcelona, de Catalunya i del conjunt d'Espanya.

Per tant, donarem suport a tots els punts de la seva moció amb l'única excepció, per un tema tècnic, del punt 9, que ens hi abstindrem, pel tema del Codi penal, i celebrem, en definitiva, que puguem trobar punts comuns en aquest hemicicle en polítiques de seguretat. Insistim, des de Ciutadans, a trobar aquest comú fa temps, per tant, ens n'alegrem, que donem passes en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, en aquestes qüestions de seguretat penso que Catalunya té uns índexs de delinqüència i victimització prou continguts –prou continguts–, sobretot si ho comparem amb països de condicions i de població similar a la nostra. El que succeeix entenc que és que hi ha una disfunció en el sistema judicial que fa que aquesta sensació d'inseguretat, de forma subjectiva, augmenti.

En qualsevol cas, jo comparteixo amb el conseller Puig que la seguretat s'ha de basar en una visió de responsabilitat, en una visió, doncs, de la prevenció, i també en una visió molt operativa del que ha de ser la cooperació entre els agents de seguretat, entre les institucions i entre els agents socials. Per tant, el que confio és que això es vegi reflectit en el Pla de seguretat 2012-2013.

Entenc que..., Democràcia Catalana entenem el concepte de seguretat com quelcom més ampli, que va més enllà de la dimensió policial; l'efecte abasta la seguretat en tots els àmbits de la via quotidiana, la seguretat d'arribar a fi de mes, la seguretat de tenir una llar digna, la seguretat que necessita la gent gran que viu sola disposant dels serveis d'assistència necessaris en un moment determinat, la seguretat dels espais públics, també la seguretat de viatjar en el transport públic de nit, quan hi ha poca gent. En definitiva, més enllà de la dimensió policial, més enllà de l'efectivitat de les polítiques de vigilància i de repressió del delictes.

Estarem d'acord que s'ha de donar el màxim suport als cossos i forces de seguretat perquè puguin lluitar contra els violents. Entenc, doncs, que aquí cal dotar-los de més recursos tècnics, humans i materials perquè facin la seva feina. El que succeeix és que tenim manca de recursos, i això no ho he vist en la moció, que fa cin referència a aquesta qüestió del finançament, que

també ens limita a l'hora de dotar de recursos els cossos i forces de seguretat.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Senyor Guinó, no sé si la moció és moderada o no; intenta suscitar suports; el que sí que sé, és que la política del senyor Puig no és moderada; això ho tinc claríssim. En tot cas, hem fet un esforç de buscar alguns punts d'acord i hem pogut transaccionar els punts 1, 2, 3 i 12 amb Convergència, PSC, PP i Solidaritat, i el Parlament dirà avui que expressa la seva preocupació per l'evolució de les dades que afecten accidents de trànsit, que afecten morts per violència i que afecten hectàrees cremades. I a mi em sembla que això, unit a la necessitat de prendre-hi mesures, em sembla més que significatiu.

He de dir que accepto les esmenes del PP en el punt 6, sobre la definició del paper de la policia; del PSC en el punt 10, per tal que Interior retiri la pàgina web, i la d'Esquerra, en un punt nou, que és el 13, criticant el dispositiu d'Interior amb motiu de la reunió del Banc Central Europeu i la supeditació al Ministeri de l'Interior, el que passa, senyor Amorós, és que, clar, quan vaig presentar la moció encara no havia passat això i, tot i que ens ho podíem imaginar, no em vaig atrevir a posar-ho.

Sí que no acceptem la petició que feia el Grup del PP de votació separada dins del punt 7, perquè és un tot; no hi ha cap punt i a part, no hi ha cap apartat i penssem que desfiguraria el sentit.

En la resta de punts no hi ha acord amb Convergència. Les seves esmenes pretenen diluir les nostres propostes, no hi ha cap voluntat d'esmena, no volen acabar amb les patrulles de pàgesos, volen justificar el web d'Interior, es neguen a obrir investigacions internes sobre el cas de Salt i traspassen –ho pensem– el límit d'allò que és acceptable.

Quan nosaltres proposem una investigació sobre les detencions de sindicalistes de la SEAT, ens responen amb una esmena que ofereix presentar un informe sobre les detencions amb motiu de la violència urbana el 29 de març. Home! És inacceptable. El que volem és que s'investigui, conseller, una detenció injustificada de dos sindicalistes que –ho repeteixo–, perquè no hi eren, varen ser emmanillats a la SEAT, varen ser traslladats a la comissaria de Martorell, varen ser deixats amb roba interior i incomunicats en una cella, sense estar acusats de res, i que volem que això s'investigui. El que cal és investigar una actuació incorrecta del Departament d'Interior. Saben que després de les detencions els mossos van trucar a Comissions Obreres del Baix Llobregat per demanar que un tercer sindicalista anés a comissaria a declarar pel mateix tema? I el sindicalista hi va acudir, acompanyat del seu advocat,

i no va passar res. Volem saber per què en l'altre cas es va actuar d'aquesta forma absolutament insultant i degradant.

La moció planteja un darrer punt que, per nosaltres, era essencial: instem el Govern a iniciar una roda de contactes amb tots els grups i subgrups parlamentaris per intentar definir una política consensuada de seguretat que serveixi per garantir els drets de vaga, manifestació i reunió de la ciutadania, i aïllar socialment els grups minoritaris que utilitzen la violència, i a discutir-la amb els agents socials en el consell de seguretat.

La millor forma de lluitar contra els grups minoritaris violents és aïllar-los socialment, i per aïllar els brots de violència cal basar-se en el consens amb les forces polítiques democràtiques i sobretot amb la societat civil, començant pels sindicats i pels grups i entitats més actius en la convocatòria de mobilitzacions contra les retallades.

Fins ara el Departament d'Interior ha anat en la direcció equivocada, posant al mateix sac els grups violents organitzats i els estudiants i els sindicalistes que participaven en una vaga general i fomentant la imatge que Interior el que vol és retallar els drets de vaga, de manifestació i de reunió.

Està molt bé que el president Mas convoqui els grups parlamentaris a parlar del pacte fiscal i que demani suport actiu de la societat civil, però avui és més urgent encara que el president Mas o el Govern convoquin els partits i els agents socials per definir entre tots una política de seguretat alternativa i diferent a la que el conseller Puig aplica des de fa setze mesos.

I per acabar, dir-li només al senyor Rivera que m'ha fet una certa gràcia que em digui vostè, a mi, que jo ara aterro a la realitat del tema de la seguretat.

(Joaquim Llana i Cortina demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Llana..., trenta segons.

Joaquim Llana i Cortina

Sí, només per dir al senyor Rivera que el Banc Central Europeu té la seva seu a Frankfurt i anualment fan un mínim de dos reunions fora de la ciutat: en cap d'elles s'ha suspès Schengen. I, si es vol documentar, miri la desproporció en la seguretat que hem tingut aquí respecte a totes les ciutats on s'han anat fent reunions.

Gràcies.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, gràcies, presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Miri, sí, estem totalment d'acord, jo tampoc crec que s'hagi de suspendre Schengen per això, però vostè ha parlat d'una ciutat ocupada, i una de les persones ha dit vint-i-dos banquers: un d'aquests banquers el va nomenar el seu partit, el senyor Ordóñez, que ha deixat el sistema bancari espanyol quasi pitjor que el president Zapatero.

(Joaquim Llana i Cortina demana per parlar.)

La presidenta

Mentre vénen els diputats, els proposo la següent manera de votar, si és possible. Els punts 1 i 2 són dues transaccions amb Convergència i Unió, Partit Popular i Partit Socialista, ¿podrien votar-se alhora? Serien els punts 1 i 2, que són dues transaccions amb Iniciativa per Catalunya. Aquesta seria una votació. Una altra podrien ser la 4, la 5, la 7, la 8... *(Veus de fons.)* No? Doncs ja em diran... *(Veus de fons.)* Un moment... –un moment–, la 3 seria separada, també; la 6 seria separada; la 10 i la 12, separades... *(Veus de fons.)* Doncs, llavors ho farem tot separat, menys la 1 i la 2. *(Veus de fons.)* No? Tampoc? Per tant, tots separats. Molt bé, doncs, cap problema.

Comencem la votació, i farem punt per punt.

Punt primer de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor i 2 abstencions.

Punt 2 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Punt 3 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 78 en contra.

Punt 5 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Punt 6 de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Punt setè de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 79 en contra.

Punt vuitè de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor i 78 en contra.

Punt novè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Punt desè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor i 79 en contra.

Punt onzè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor i 79 en contra.

Punt dotzè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

I punt tretzè de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor i 82 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat (tram. 302-00137/09)

Continuem amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat. (*Remor de veus.*) Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

(*Persisteix la remor de veus.*) Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que mantinguin silenci.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, nosaltres vàrem interpellar el conseller Mas-Colell a l'anterior ple preguntant-li per la Llei d'estabilitat pressupostària espanyola, aprovada també amb els vots de Convergència i Unió, perquè entenem que és una llei profundament lesiva per als catalans i també per a l'autogovern de Catalunya. És una llei nociua, en termes socials i també en termes nacionals, que implica l'asfíxia econòmica i social del país, pel dogmatisme del dèficit zero, però també impedeix l'autogovern, perquè permet *de facto* la intervenció de Catalunya.

I el que fem avui, amb els instruments modestos que té un grup de l'oposició com som nosaltres, és presentar una moció –presentar una moció– que, en primer lloc,

manifesta el desacord d'aquest Parlament, un desacord que nosaltres entenem majoritari amb el dogmatisme econòmic, amb aquest dogmatisme del dèficit zero, amb aquest fervor per les retallades, per les retallades que implica aquesta llei avui, aquí i ara, retallades sobre el benestar i els drets dels nostres ciutadans.

I que també insta a utilitzar tots els instruments que té el Parlament i que té el Govern de Catalunya per defensar el nostre autogovern, atès que la llei, hi insisteixo un cop més, permet *de facto* la intervenció de Catalunya. I ho permet trencant el principi de bilateralitat de les relacions financeres entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat; ho permet regulant la fiscalització i la intervenció efectiva de les comunitats autònomes. Poden, vostès, llegir els literals dels articles 19, 20, 21, 22, 23, 24 i 25, sis articles que permeten la intervenció i fiscalització de Catalunya. Una cosa, per cert, que no es contempla en cap moment en el reformat article 135 de la Constitució espanyola, si vostès tenen a bé llegir-se'l. Una reforma de la Constitució que jo els he reconegut moltes vegades des d'aquí que va ser difícil, i entenem moltes crítiques. Per exemple, que no es va aprovar amb el consens suficient. Jo avui, això, els ho reconec, però el que no admeto és aquest argument, que no els agradava la Constitució però sí que voten una llei orgànica que va molt més enllà. Això és el que no s'entén de cap manera.

I, per últim, el que també fa aquesta moció és demanar que el Govern posi un recurs davant del Tribunal Constitucional per aquesta llei d'estabilitat pressupostària espanyola. Perquè nosaltres entenem no només que el Govern té l'obligació de defensar les nostres competències en tot, i per tant, atesa aquesta obligació, ha de recórrer aquesta llei, que és la que permet impedir les competències en tot.

Nosaltres, atès que és una llei que clarament va contra Catalunya, entenem..., esperem el suport de la majoria de grups d'aquesta cambra; almenys, de la majoria catalanista d'aquesta cambra.

El dimarts el Govern de la Generalitat va anunciar, després de la seva reunió setmanal de govern, que recorreria al Tribunal Constitucional els decrets d'educació i salut que havia aprovat el Govern central. Esperem que avui també aprovi aquest punt i que ho faci amb aquesta llei, que és, fins i tot –fins i tot–, més lesiva per als catalans i per a Catalunya.

Jo els confesso que després de veure el que ha passat aquest matí en aquesta cambra, on Convergència i Unió i el Partit Popular un cop més han votat la Llei d'estabilitat catalana –i per tant han donat un missatge bastant clar: si no vols caldo, dues tasses–, han dit el mateix, han primat per sobre dels interessos de Catalunya el seu pacte ideològic amb el PP..., però jo espero que aquesta oportunitat, aquesta tarda, unes hores més tard –atès que vostès rectifiquen en dos dies, també poden rectificar en unes hores–, vindran a les nostres posicions, votaran aquesta moció, i podrem anar plegats a defensar el que ens importa a tots, que són els interessos dels nostres ciutadans i també del nostre autogovern.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, aquest matí ja hem debatut sobre la Llei d'estabilitat pressupostària catalana i, de retruc, hem debatut sobre aquesta llei orgànica aprovada pel Congrés dels Diputats amb el suport del Partit Popular i de Convergència i Unió. I, de fet, hem debatut sobre totes dues perquè aquesta llei d'estabilitat pressupostària espanyola té una clara incidència –té una clara incidència– sobre el nostre autogovern i, en definitiva, sobre la mateixa llei d'estabilitat catalana, que tot just aquest dematí s'ha aprovat per aquest Parlament de Catalunya.

Fent un breu repàs, estem parlant d'una llei d'estabilitat; per tant, un mandat que ens ve d'Europa, un objectiu de dèficit públic a les administracions, no podem superar, això és el que s'anomena «estabilitat». De fet, aquesta estabilitat pressupostària va comportar una reforma de la Constitució al setembre de 2011 –per tant, fa pocs mesos–; una reforma de la Constitució espanyola exprés, pactada pel PSOE i el Partit Popular en aquell moment, i que, al nostre entendre, obre la porta a aquesta intervenció de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, una intervenció en cas que aquest principi d'estabilitat pressupostària no pugui ser complert per la Generalitat de Catalunya.

L'aplicació d'aquesta reforma constitucional ha estat, precisament, aquesta llei orgànica d'estabilitat pressupostària espanyola. I a nosaltres..., al nostre entendre, és una llei que té dos aspectes molt greus per als interessos de Catalunya. En primer lloc, regula la intervenció de l'Estat a la Generalitat, com deia abans, la regula. De fet, el capítol 4, mesures «preventivas, correctivas y coercitivas», que diuen en la seva llei, com dèiem aquest matí no té pèrdua, la seva lectura, perquè realment poden fer una intervenció de la Generalitat quan vulguin des de l'Estat: que el senyor Rajoy passi a gestionar la Generalitat de Catalunya. Això es pot fer en qualsevol moment, amb aquesta llei; evidentment, en un supòsit d'incompliment dels principis d'estabilitat pressupostària.

I el segon aspecte greu per a Catalunya –per a Catalunya i per a qualsevol economia– és l'objectiu, no d'un dèficit públic limitat, sinó d'un dèficit públic zero; el dèficit zero. I dic que és greu perquè en aquest país ja vam viure, en l'època d'Aznar –ja ho vam viure–, el que volia dir un compliment del dèficit zero. Realment el van complir, però fent trampes. Van desplaçar despesa cap a altres administracions, ajuntaments i comunitats autònomes; van incomplir el principi de lleialtat constitucional constantment, i fins i tot una trampa comptable –que aquest matí en parlàvem– que va ser que aquell dèficit públic que existia, que tenia el Govern del senyor Aznar, el van compensar amb el superàvit que en aquell moment... –estic parlant de l'any 2001, 2002, 2003–, superàvit que existia en la seguretat social. I així va ser

com van quadrar els comptes. I per tant, aquestes trampes existeixen.

Què pot succeir, una altra vegada, amb l'objectiu de dèficit zero que s'acaba d'aprovar a Madrid i que, malauradament, ha comptat amb el suport de Convergència i Unió?, amb una actitud totalment resignada, recolzant de manera increïble aquesta llei del Partit Popular? Doncs que, en aquests moments, el Govern espanyol té encara molts més instruments per continuar asfixiant-nos més, econòmicament, del que ja estem asfixiats. Se'ls han donat, amb aquesta llei, al Govern espanyol –se'ls han donat–, molts més instruments per continuar asfixiant-nos i, a més a més, encara collar més fort. Increïble; que Convergència i Unió votés al Congrés dels Diputats, fa poques setmanes, aquesta llei que permet tot això.

És, doncs, per aquest motiu que nosaltres donarem recolzament a aquesta moció presentada pel Grup Socialista. Bàsicament, vostès parlaven del fet que es diluïa el principi de bilateralitat. Directament, hem presentat una esmena que és que el trenca, el principi de bilateralitat de les relacions entre les institucions catalanes i les institucions espanyoles. I, en aquest sentit, estariem d'acord en el fet de recórrer davant del Tribunal Constitucional la possible inconstitucionalitat d'aquesta llei d'estabilitat pressupostària espanyola, tot i entenent que no estem d'acord en el fet que la reforma constitucional per nosaltres va obrir una porta.

Però, de totes maneres, trobem bé que es pugui presentar un recurs d'inconstitucionalitat perquè es determini si realment s'està incomplint.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades..., bé, jo sé que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Govern es defensen sols; ho dic també per il·lustrar el meu posicionament. Crec que no cal instal·lar-se en aquesta crítica destructiva i populista contra Convergència i Unió per haver votat a favor de la Llei d'estabilitat pressupostària, perquè tots sabem el motiu pel qual ho han fet, i vostès ho volen obviar; però, en aquest sentit, jo tinc clar que ho han fet per reduir... –per allargar–, per allargar el termini que hi havia de reducció del deute públic de Catalunya, que sabem que el que estava fixat ja provocava la intervenció directa. Per tant, escolteu, a mi em fa l'efecte que aquesta crítica no cal –no cal– perquè tots sabem per què ho han fet. No en tinc cap dubte.

Bé. La Llei d'estabilitat, això sí, penso que és una trampa mortal per a l'autogovern de Catalunya. És evident que amb aquesta llei d'estabilitat tanquen el cercle de l'espoliació fiscal. Per què? Perquè el Govern espanyol controla els ingressos fiscals; per altra banda, ens

assigna uns recursos insuficients que decideix ell arbitràriament, incompleix les obligacions de pagament amb Catalunya, incideix sobre la despesa a través de les lleis estatals, fixa uns objectius de dèficit, doncs, inassumibles i, finalment, ara ja té el marc normatiu que necessita per suprimir, si ho vol, l'autogovern.

Penso que el Govern espanyol controla totes les variables de l'equació i situa el Govern de Catalunya en una situació absolutament desprotegida. En qualsevol cas, dubto –dubto– que la intervenció formal, doncs, es produeixi. El que sí que crec és que els servirà per mantenir aquesta amenaça constant davant del Govern de Catalunya. És una espasa de Dàmocles, que, per una banda, anirà minvant l'autogovern i, per l'altra, continuarà espoliant.

Bé. Entenc que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, entén millor que ningú aquesta situació i, per tant, estic convençut que considerareu que la hisenda pròpia catalana és la manera d'evitar aquest xantatge permanent a què estem sotmesos.

I, per acabar, celebro la valentia del president i del seu Govern, quan ahir mateix es refermava en el compromís d'una hisenda pròpia catalana, que, certament, doncs, ho celebro, perquè és la via.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, diputats i diputades..., bé, des del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència donarem suport a aquesta moció, bàsicament pel que és estrictament la moció; és a dir, on s'explica, «per aquests motius», el punt 3 i el 4, on expresseu el nostre desacord amb la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, i en el punt on el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a recórrer davant del Tribunal Constitucional la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària. És a dir, donarem suport a aquests dos punts.

No podem donar suport, ens abstindrem en la resta de punts, perquè pensem que el diagnòstic que fa respecte a la vulneració i a la dilució del principi de bilateralitat i la pèrdua de competències, no..., nosaltres no ho compartim; és a dir, la dilució del principi de bilateralitat no ve determinat per l'aprovació d'aquesta llei orgànica d'estabilitat pressupostària. Això ja s'ho va carregar la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, quan diu que tenen preeminència els acords multilaterals, té preeminència allò que es fixa en el Consell de Política Fiscal i Financera, sobre allò que, de forma bilateral, poden acordar Govern de la Generalitat i Govern de l'Estat. Per tant, creiem que ja ve viciat, el problema i la dilució del principi de bilateralitat, a partir de la sentència del Tribunal Constitu-

cional contra l'Estatut. Per tant, en definitiva, el que fa la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària és ratificar el que ja s'especificava i s'explicitava en la sentència del Tribunal Constitucional.

Per tant, si bé en els primers punts, 1 i 2, nosaltres ens abstindrem –perquè creiem que la diagnosi no és exactament, almenys la que nosaltres fem–, però sí que donarem suport al que entenem que és la part més resolutiva de la moció, que són els punts 3 i 4, on el que sí que evidentment ha de quedar molt clar és que aquest Parlament de Catalunya combatrà amb tots els instruments el que és la vulneració de competències i la imposició per part de l'Estat d'una sèrie de preceptes econòmics.

I, d'altra banda, esperem que Convergència i Unió, que ha iniciat aquesta croada –aquesta croada– que va anunciar dimarts en favor de l'autogovern, i d'enviar al Tribunal Constitucional totes aquelles qüestions que vulnerin les competències catalanes..., doncs, ara tenim la gran oportunitat –la gran oportunitat– d'enviar al Tribunal Constitucional una llei que, efectivament, vulnera de forma molt clara totes les competències catalanes.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, diputados, diputadas, de aquí a unos años podremos decir que esta etapa que nos ha tocado vivir son los años que vivimos peligrosamente. Yo recuerdo..., recuerdo..., 11 de mayo 2010, Zapatero recibe una serie de llamadas telefónicas: Obama, Merkel, el primer ministro chino... –que no recuerdo el nombre–, ¿eh? Cambia la política económica. Agosto 2011: otra serie de llamadas; 2 de septiembre 2011: cambio exprés de la Constitución española –artículo 135–, incorporando unos principios. ¿Para qué? Para calmar los mercados. Soberanía popular destruida –destruida– por el principio de calmar a los mercados. ¿Y quién lo hace, esto? Un gobierno. ¿Cuál? El socialista. ¿Con qué presidente? El señor Zapatero. Eso es historia, los datos están ahí, ¿eh? Y se aprueba un límite del endeudamiento público en España, que se tiene que desarrollar con una ley orgánica.

Bueno, esta ley orgánica tiene un límite de presentación, que es julio de 2012; y se aprobó, como decíamos, el 27 de abril, con el voto en contra del Partido Socialista: un ejemplo de irresponsabilidad de tal magnitud –de tal magnitud–, de un cinismo tan brutal, que creo que los libros de historia pondrán en su lugar.

Bueno, y ustedes vienen aquí hoy y nos presentan una moción que es fruto como de la amnesia, de una amnesia radical. Pero, ¡sí es que ustedes forzaron ese cambio constitucional, de lo cual la ley orgánica no es más que un desarrollo y una transposición! ¡No es más que eso! Y después, claro, este no es un estado..., no es un reino

de taifas, y no es el estado ideal que algunos de ustedes piensan. ¡Ni siquiera Cataluña «es una nación»! Es que es un estado compuesto –es un estado compuesto–, compuesto... (*veus de fons*) –para usted sí, pero técnicamente no lo es; pero usted no está en el uso de la palabra y yo sí, ¿eh?–, es un estado compuesto donde hay una jerarquía normativa, y el Gobierno central tiene que obligar al conjunto de administraciones públicas de ese estado a cumplir con un tratado que ha firmado, que es el tratado de estabilidad y coordinación y gobernanza en Europa. Y hace lo que tiene que hacer, lo mismo que va a poder sufrir el Gobierno español en el caso de incumplir y vulnerar dicho tratado.

Nos podrá gustar más, nos podrá gustar menos. ¡Ah!, pero siguiendo viviendo en *Matrix* permanentemente..., hombre, Esquerra, vale; Solidaritat, de acuerdo; hombre, pero ustedes... Es que yo, claro, al escucharla a usted..., yo estaba ahí un poco, arriba... ¡«Nociva en términos sociales y nacionales»! Hombre, yo no sé si será nocivo. ¿Será nocivo el artículo 135 de la Constitución que ustedes modificaron? Eso sí que es nocivo. ¡Porque esto no es más que un desarrollo reglamentario de esos principios! Principios..., supongo que entendemos el concepto de los principios, ¿no? Es el de los principios que determinan que se tiene que pagar primero la deuda que cualquier otra cosa.

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Sí, acabo, presidenta. ¿Verdad? Entonces, está muy bien decir ahora que uno..., que se vulnera el principio de bilateralidad... ¿Pero de qué principio de bilateralidad habla usted?, ¿pero de qué principio de bilateralidad? Es que no hay, no existe eso. Repito: eso lo pueden defender aquellos que defienden lo irreal, pero que, en el fondo, está en su lógica. ¡Ah!, que lo defiende un partido como el Partido Socialista, que, lo repito –y acabo, presidenta, ahora sí–, fue el que vía urgente, sin tener en cuenta lo que significaba una modificación constitucional, que en este país sólo había habido una para incorporar el Tratado de la Unión Europea, decida en verano, no con nocturnidad sino con «estivalidad» y alevosía, modificar una constitución para hacer caso a unas llamadas telefónicas y a unos presuntos mercados, que ahora venga diciendo que esto hay que llevarlo al Tribunal Constitucional... ¡Por favor!

Por lo tanto, por todo ello, votaremos en contra de su moción.

Gracias, presidenta, vicepresidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, diputades i diputats, bé, podem continuar el debat que hem començat, interessant debat, aquest matí, que el podem continuar sense cap tipus de problema amb els afegits que hi ha hagut, no?, afegits amb relació a aquesta moció, que nosaltres hi donarem suport, tot i estar d'acord amb algun dels aspectes que deia el senyor Cañas, en aquests moments, sobretot al principi. Està clar, nosaltres vam estar en contra de la modificació constitucional obligada pels mercats, feta pel PSOE. I, evidentment, continuarem estant en contra de tot el procés que deriva d'aquesta modificació constitucional amb aquesta llei orgànica i, evidentment, com que creiem que és inconstitucional, doncs, també votarem favorablement, no?

Votarem favorablement, tot i que entenem que, després del que hem escoltat aquest matí, serà molt difícil que puguin avançar totes les qüestions aquestes. No siguem ingenus: hi ha un acord clar entre Convergència i Unió i el Partit Popular, com en molts altres temes; un acord més dirigit a la butxaca que no pas al país, que fa, doncs, que aquesta submissió als mercats sigui compartida tant pel PP com per Convergència i Unió. Perquè voldria trobar-hi..., després del debat d'aquest matí he anat pensant –i dinant, també– sobre el tema, i quines altres raons pot haver-hi perquè Convergència i Unió i el Partit Popular arribin a aquesta situació, arribar a aquesta Llei d'estabilitat espanyola, no?

I he anat a veure el diputat llobbista que deia, el senyor Sánchez Llibre, i quin era el seu argument, no? I una de les qüestions que fa que donin suport Convergència i Unió a la llei espanyola deia, diu: «En primer lugar, a través de esta pacto hemos conseguido que cuando sea efectiva la aprobación de esta ley» –ja ho és– «en este caso Cataluña» –la Generalitat– «y el resto de comunidades autónomas» –això és important, eh?– «cuando se produzca la deseada recuperación económica» –ho compartim– «podrán destinar una parte importante de sus excedentes y recursos financieros a la inversión, a estimular el crecimiento económico, a potenciar políticas sociales y a crear empleo.»

I abans?, i ara?, no?, només quan hi hagi creixement econòmic? Aquesta és l'esmena que introdueixen? Això és una de les raons –estic llegint textualment, eh?, no m'invento res que no hagi dit el diputat llobbista Sánchez Llibre, no? Imaginin, doncs, aquí està la raó –aquí està la raó–, veritablement, en el fons és el que diuen els mercats, el que diu aquesta ideologia conservadora i neoliberal és aquesta. O sigui, el culte al dèficit i al deute –i al deute– i res més, i la resta, el país, els ciutadans, els homes i dones que pateixen aquestes polítiques, els importa menys –anava a dir una cosa més gruixuda però ja han vist que m'he contingut–, els importa menys. Aquesta és la realitat, només llegint aquestes frases i aquesta argumentació en el Congrés dels Diputats ens podem fer una idea de què hi ha, no?, aquesta obsessió pel deute.

Els ho dic per tenir una xifra, no? Em sembla que el senyor Laporta ho deia, però que no ho sabia ben clar. El deute a Catalunya a finals del 2011 és un 20,7 del PIB.

I això què vol dir? Què vol dir? És dolent? Per què? Que algú em digui per què és dolent. Japó té un 200 per cent de deute del PIB –200 per cent. És dolent? Home, si no hagués sigut per Fukushima estarien millor els japonesos. Bèlgica és més del cent per cent. Estan bé? Estan malament? Tenen altres problemes més relacionats amb la llengua i la convivència que res més. Per què aquesta obsessió amb aquesta ràtio?, perquè és una ràtio. Si el nostre PIB, si nosaltres aconseguim que creixi a través de creació de llocs de treball, a través de l'economia verda, a través de la inversió pública i dels sectors de serveis públics, aquesta ràtio disminuirà, perquè el deute no es paga un euro sobre l'altre. Ho entenem tots, això, no? No es paga, perquè si els Estats Units hagués de pagar el deute després de la Segona Guerra Mundial encara estarien pagant. Com el varen pagar? Amb creixement. Com el paguen ara? Amb creixement –és veritat, però tenen la capacitat de la moneda, en això té raó el senyor Fernández Teixidó aquest matí, una qüestió..., amb creixement.

Doncs, per què ens obsessionem amb el dèficit i el deute? Per què estan enganyant la ciutadania amb aquesta obsessió d'aquestes xifres màgiques que no tenen res a veure amb la realitat? Perquè darrere hi ha una opció ideològica clara, neoliberal, conservadora, de vostès, de portar aquestes polítiques i aprofitar la crisi per fer altres actuacions que poden ser ja definitives, estructurals, amb relació a la sanitat, amb relació a l'educació, amb relació al servei de les persones, amb relació a la participació del sector privat en el sector públic, etcètera. És ser dolent o ser bo, això? És, com deia el senyor Fernández Teixidó, és una obsessió? No, és així: és tenir una ideologia concreta, molt respectable, però que s'imposa no només a Catalunya, sinó també a la resta d'Europa –sortosament, sembla que comença a haver-hi canvis–, però que hi ha estat, perquè les decisions que també es porten a terme, això, són decisions de la Unió Europea, que hi ha persones concretes que les manen i que formen en partits polítics concrets, que es mostren al Parlament europeu: dreta, conservadora i neoliberal, són els que imposen aquestes pràctiques, i que Convergència i el PP són els seus hereus aquí a Catalunya i a l'Estat espanyol, i punt. Dic «i punt» perquè és molt cansat que vostès aprofitin tots els seus mitjans de comunicació per enganyar la població.

Deixi'm acabar només amb una qüestió... (*Remor de veus.*) Bé...

La presidenta

Ja ha acabat el temps, senyor...

Joan Boada Masoliver

Em deixa dir una frase, una frase que no serà meva?

La presidenta

Sí.

Joan Boada Masoliver

Bé, he quedat curt –he quedat curt– amb el que he dit dels mitjans de comunicació. Bé, miri, aquest matí feia

una referència a Enrico Berlinguer, i vull continuar perquè jo sé que els ha agradat, a vostès. (*Rialles.*) No, de veritat que els he vist a la cara i als ulls unes espurnes que deien: «Quin polític tan interessant que al 77 digués coses que eren importants.» Deia –ho deia perquè algun diputat ens deia que potser no feia la proposta concreta del que deia–, diu: «Nuestro proyecto» –el del Partit Comunista– «no pretende ser, y creo que no debe ser, un programa de transición a una sociedad socialista. De forma más modesta y concreta ha de proponerse esbozar un desarrollo de la economía y de la sociedad cuyas características y formas nuevas de funcionamiento puedan atraer también la adhesión y el consentimiento de los italianos» –en aquest cas diríem dels catalans– «que, aunque no profesen ideas comunistas o socialistas, advierten claramente de la necesidad de liberarse a sí mismos y liberar la nación de las injusticias, aberraciones, absurdidades y desgarramientos a los que conduce la actual organización social.» Que, en aquest cas, responen a Convergència i Unió i al Partit Popular.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Boada, diputat d'Iniciativa... –o Grup d'Iniciativa, perquè veig que només hi és vostè i del seu grup només ha parlat vostè i ningú l'ha escoltat, per tant, em dirigeixo a vostè com el Grup d'Iniciativa–, senyor Boada, vostè parla d'Europa –vostè parla d'Europa–, escolti, no s'ha preguntat mai per què el seu partit a cap dels vint-i-set països europeus guanya?

I clar, vostè diu: «És que vostès ho fan per enganyar la població.» Així és com entén vostè la democràcia? Vostè està, potser, dient que cap dels governs, dels vint-i-set governs europeus, no són democràtics, no han guanyat per sufragi universal? Potser està dient això? Vostè sap on governen vostès? Vol que li ho digui? Mai a països on hi ha una democràcia reconeguda, com pot ser una democràcia com qualsevol de les vint-i-set democràcies europees. Per tant, home, lliçons de vostè, de democràcia i de com enganyar o no la població, la veritat, de vostè, cap ni una, i del seu grup, evidentment, menys.

Miri, el grup dels... Vostè, clar, vostè quan planteja, quan diu vostè que Europa, i parla d'Europa d'aquesta manera..., escolti, vostè quina és l'alternativa que presenta? Sortir d'Europa? Anar amb el Magreb? Anar amb Cuba, potser? És aquesta la seva alternativa? Per tant, jo els insto que algun dia puguin guanyar alguna elecció democràtica a Europa i que, per tant, puguin governar democràticament.

I miri, senyora Martínez-Sampere... –efectivament, senyor Teixidó, bé, la democràcia no ho voldrà, n'es-

tic convençut-, senyora Martínez-Sampere, miri, votarem que no per quatre motius. Primer, perquè és un debat fora de lloc, un debat passat de moda, perquè aquest matí, com vostè sap, ja hem debatut sobre la Llei d'estabilitat catalana pressupostària, on una àmplia majoria del Parlament de Catalunya, bastant més de la meitat dels diputats del Parlament de Catalunya, han votat favorablement aquesta llei d'estabilitat pressupostària a nivell català. Una llei d'estabilitat pressupostària a nivell català que és, que ve com a conseqüència de la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària aprovada al Congrés dels Diputats, que també va tenir una àmplia majoria, amb el suport de Convergència i Unió, que és conseqüència del canvi constitucional proposat pel Partit Socialista, pel seu partit, pel seu president en aquell moment, el senyor Zapatero.

Per tant, li torno a dir que aquest és un debat passat de moda, perquè hores després vostè presenta una cosa que aquesta cambra ja ha debatut. Jo pensava, senyora Martínez-Sampere, que vostè retiraria aquesta moció, que vostè entendria que si aquest matí el Parlament de Catalunya, fa just tres hores, ha aprovat una llei d'estabilitat pressupostària, que vostè, doncs, retiraria que aquest Parlament es pronunciés contràriament al que fa unes hores ha votat per àmplia majoria de forma favorable.

Vostè diu: «És lesiva per als interessos de Catalunya.» Miri, jo li llegiré les paraules del senyor Zapatero l'11 de setembre de l'any 2007: «Se podría decir que la economía española ha entrado en la *Champions League* de la economía, mal que les pese a algunos.» Això és el que vostès deien l'11 de setembre de l'any 2007. Vol que li recordi –no ho faré–, vol que li recordi les taxes d'atur, de dèficit, de deute públic que hi ha, que van deixar vostès, just quatre anys després d'aquestes paraules del senyor Zapatero?

I miri, vostè diu que això va contra l'autogovern. Miri, contra l'autogovern de Catalunya va, com li he reiterat aquest matí, li ho torno a reiterar, contra l'autogovern de Catalunya és no fer els pagaments que li correspon a la Generalitat de Catalunya per poder pagar la totalitat de les pagues extres dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya, com vostès van fer el mes de desembre i que va impedir que la Generalitat pogués pagar quan tocava aquestes pagues extres. Això no ha passat ni al gener, ni al febrer, ni al març, ni a l'abril, ni al maig, ni passarà mai, perquè el Govern del Partit Popular, a diferència de vostès, sí que estem compromesos amb Catalunya i amb la viabilitat i sostenibilitat de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya.

I ja, per últim, senyora Martínez-Sampere, vostè proposa presentar un recurs d'inconstitucionalitat. El seu grup, el seu partit, el PSOE, el PSC integrat dintre del Grup Parlamentari del PSOE, té més de cinquanta diputats; per tant, constitucionalment vostès ja poden presentar un recurs d'inconstitucionalitat, no cal que el Parlament de Catalunya hagi de votar la presentació d'aquest recurs. Vostès, el seu partit ho pot fer. Per tant, jo li pregunto: li ha preguntat al senyor Montilla, que és senador, que també amb cinquanta senadors pot presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat? Li

ha preguntat a la senyora Chacón? O al senyor Rubalcaba?

Per tant, jo l'insto que si vol presentar un recurs d'inconstitucionalitat en el seu canvi, en la seva modificació constitucional que va proposar el seu partit envers una llei que desenvolupa aquell principi constitucional, doncs, faci-ho; però faci-ho per la via en què constitucionalment vostè crec que tindrà més èxit, que és anar al Congrés dels Diputats amb cinquanta diputats i fer-ho amb cinquanta senadors, i no venir al Parlament de Catalunya a intentar que el Parlament de Catalunya digui el contrari que fa just tres hores havia dit en sentit contrari, en sentit que s'aproves una llei d'estabilitat pressupostària.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta... Conseller, diputats, diputades, bé, avui ja veuen que parlem d'un tema que ja hem parlat aquest matí i, en concret, pel que veiem, de la moció sobre les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat pressupostària i el nou escenari econòmic i financer de l'Estat.

Bé. A la primera part, amb les conseqüències per a la Generalitat de la Llei d'estabilitat, com ja és sabut, i com molt bé hem explicat des de Convergència i Unió aquest matí, el nostre posicionament ha quedat palès. Des de Convergència i Unió tenim molt clar que l'estabilitat és necessària però no suficient, evidentment; ens cal controlar el dèficit públic, cert, i prendre mesures de reactivació, també, i si volem ser responsables i seriosos no podem jugar amb els diners dels catalans i les catalanes, per responsabilitat.

Jo també volia explicar el vot que havíem fet a Madrid arran d'aquesta moció, però li agraeixo al diputat Laporta..., sabem que a Convergència ens defensem sols, però li agraeixo el vot que ha explicat de manera molt objectiva i molt clara, i lamentem que altres grups, doncs, pretenen confondre la ciutadania. Per tant, gràcies, senyor Laporta.

Vostès, doncs, com deia, en aquesta moció, també plantegen..., estar en desacord amb la Llei d'estabilitat i recórrer davant del Tribunal Constitucional, però en cap moment ens parlen sobre el nou escenari econòmic i financer de l'Estat. Al nostre entendre, és aquí on realment ens preocupa la situació. Quin nou escenari tenim? Doncs el que van deixar vostès, sincerament, deixin-me que els ho digui: una situació lamentablement preocupant. I, d'això, vostès no en diuen res, avui, potser perquè no els interessa, potser perquè es fan els sords. Doncs jo els recordaré una cosa que als catalans i a les catalanes ens afecta, i molt: no van complir amb les obligacions del Fons de competitivitat, no van complir amb les obligacions de la dispo-

sició addicional tercera. Això van ser vostès. I ara, a més, resulta que vostès són els defensors de la pàtria i els defensors de tot plegat.

Bé. Creiem que..., la presentació d'aquesta moció ens fa pensar, malgrat que no ho vulguem, que l'únic que pretén és fer mal al Govern; i això, doncs, no és ser responsable, però en el fons estic convençuda que vostès ho són, de responsables, i que volen el millor per a Catalunya.

Mirin, només, per acabar, els voldria dir una cosa: ahir vaig arribar a Igualada, el meu poble, i em va parlar una persona pel carrer i em va dir: «Maria, si els polítics no aneu a la una per defensar Catalunya, no sabem si ens en sortirem; us necessitem; aquesta és la vostra feina.» I ara tenim una gran oportunitat, i sabem que vostè, senyora Martínez-Sampere, que és una persona rellevant dins el seu partit, sap que ara és un gran moment. I ara tenim el pacte fiscal, que debatrem en aquesta cambra en breu. I estic convençuda... (*Remor de veus.*) Sí, el pacte fiscal. Que els molesta, que parlem de pacte fiscal? Sorprenent. (*Remor de veus.*) No. Ara no toca, poder? No, sí que toca –sí que toca–, senyora Martínez-Sampere, i tant! El senyor Quim Nadal ho reitera: ara sí que toca parlar del pacte fiscal.

Bé. Per acabar, estic convençuda que tots els que estem en aquesta cambra no volem hipotecar el futur dels nostres fills. I un dia, personalment, m'agradaria poder dir al meu fill que el Parlament del seu país va lluitar perquè tinguéssim una Catalunya millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana és el grup que ha entrat esmenes. Acceptarem les esmenes 1 i 2, i a la tercera hem arribat a una transacció, que li entrego, presidenta. I, per tant, les acceptaríem totes.

És a dir, qui s'ha volgut comprometre a defensar Catalunya ha intentat..., ha entrat esmenes, les ha intentat parlar, les ha intentat transaccionar. Perquè, a part d'aquestes anècdotes emotives de la gent que es troba en el seu poble i del que vol per al seu fill, i jo ho vull igualment per als meus, doncs, a part d'això, jo crec que les coses es demostren amb fets i es demostren avui, aquí, ara. I tenien la possibilitat d'esmenar, de parlar, de pactar aquesta moció. Simplement, com sempre, no ho volen fer perquè primen més altres pactes ideològics, senyora Senserrich.

En tot cas, deixi'm anar per parts. Senyor Laporta, vostè que s'ha convertit, conjuntament amb algun diari català, en un dels millors altaveus del Govern de Catalunya –i fa una bona feina, li ho reconec–, deixi'm dir-li que l'esmena que va aprovar Convergència i Unió a la Llei d'estabilitat pressupostària espanyola és, de fet,

una bona esmena. Jo li ho deia en la interpellació de la setmana passada al conseller Mas-Colell, és una bona esmena. Però no evita res: és com posar-li portes al mar. L'esmena que va passar Convergència i Unió a Madrid és com posar-li portes al mar. I, per tant, no en fem prou. I avui la moció el que intentava és dir: utilitzem tots els instruments –tots els instruments– que tenim aquí com a Parlament, com a Govern de Catalunya, per defensar el que puguem defensar.

I segona cosa, al senyor Cañas... –per cert, Wen Jiabao, crec, eh?, si no vaig errada, el primer ministre de la Xina–, al senyor Cañas, i també en part al senyor Boada i al senyor De los Ríos, jo crec que he fet autocrítica dels motius i de les formes de la reforma de la Constitució. De fet, ho he escrit en articles. I tenen vostès raó. Ara bé, jo crec que també convé parlar amb un cert rigor: una cosa és el principi d'estabilitat pressupostària que consigna la Constitució i l'altra cosa és com aquest principi s'articula, s'implementa i es defineix en la seva llei orgànica. Són dues coses diferents: una és un principi, l'altra és la seva aplicació més restrictiva.

En tot cas, és veritat, senyor Cañas, jo li admeto que vostès, la majoria de vostès, són coherents. Tenim un Partit Popular que vota la reforma de la Constitució i vota la llei orgànica, i tenim, per exemple Esquerra Republicana, eh?, i Iniciativa per Catalunya Verds, que ni voten la reforma de la Constitució ni voten la llei orgànica. El Partit Socialista va votar la reforma de la Constitució, sí, eh?, perquè estem d'acord en el principi d'estabilitat pressupostària, però no la llei orgànica, perquè creiem que la manera com l'articula, dogmàticament, incloent elements d'intervenció en les comunitats autònomes, és simplement nociu i lesiu per als nostres interessos. I per això no la varem votar.

El que no s'entén, el que és una pirueta doble, un salt mortal, és el que fa Convergència i Unió, que no vota la reforma de la Constitució –se'n recorden, vostès, que van fer aquell numeret d'aixecar-se de l'hemicle indignadíssims –indignadíssims– per Catalunya?; se'n recorden, amb el senyor Duran?; se'n recorden–, i després, en canvi, sí que voten la llei orgànica que l'articula de manera més restrictiva. Això és el que no s'entén des de cap punt de vista, no s'entén des de cap punt de vista.

I, miri, jo, senyora Senserrich, de debò li ho dic, jo estic cansada que des del seu grup, com va fer l'altre dia el president de la Generalitat, posin constantment en qüestió qui pot i qui no pot defensar Catalunya. Vostès no són ningú per repartir carnets de bons catalans i de mals catalans. No són ningú. La defensa de Catalunya es demostra amb fets. Vostès no volen votar aquesta moció perquè primen el seu pacte ideològic amb el PP, perquè la ideologia no té fronteres, com hem vist aquest matí? Endavant, és la seva elecció, legítima, democràtica. Vostès primen uns interessos per sobre d'uns altres. Però això no vol dir res amb relació a la defensa de l'autogovern d'aquest país ni amb la defensa de la catalanitat; que els quedi ben clar.

I posar-ho tot, com sempre, eh?, en aquesta llunyania d'esperar aquest incert pacte fiscal, que..., de de-

bò li ho dic, que arribi –que arribi– ben aviat, però mentrestant –mentrestant–, el que vostès estan fent és sembrar el desconcert social i nacional en aquest país, dia sí i dia també. I això és el que no es pot permetre.

Moltes gràcies, presidenta.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

Sí, gràcies, senyora presidenta; per al·lusions directes del senyor Coto. Miri, senyor Coto, jo espero que aquests quatre anys que serà vostè diputat pugui culminar la seva formació, en el sentit que la meva família política a nivell europeu ha governat a Alemanya –ha governat a Alemanya– amb l'SPD, ministres també que han estat, doncs, en un país democràtic; ara està a Baden-Württemberg presidint, i segur que guanyaran també i podran governar a Schleswig-Holstein aquestes últimes eleccions, i altres. Fins i tot és cansat que li ho hagi d'explicar jo; sembla que torni a la meua vida de professor de secundària –bé, jo crec que alguns d'ells eren molt més espavilats en aquest sentit, no?

I l'altra qüestió, senyora Senserrich, és veritat... Jo també tinc una filla –acabo–, jo també tinc una filla, i la meua filla –és més gran, perquè jo sóc més gran que vostè, vostè és molt més jove– em demana com és que després d'haver-se format tant, després d'haver estudiat, després d'haver estudiat idiomes i de saber idiomes, senyor Mena, doncs, el seu Govern no li doni cap oportunitat per trobar feina, conjuntament amb més del cinquanta per cent de joves d'aquest país. Aquesta és la preocupació i aquesta és la pregunta que es fa. Són preguntes diferents, perquè és un país complex, aquest, però ben bé aquest Govern li hauria de donar una resposta; a ella i al cinquanta per cent llarg de joves que estan a l'atur.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coto...

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Senyor Boada, miri, lliçons de superioritat moral de part seva, cap. Jo no penso demanar perdó per no ser socialista com vostè. I miri, i tant que governen, i tant! Han governat Catalunya durant set anys. No crec que calgui que li recordi el que han fet en termes d'ocupa-

ció, en termes de dèficit, en termes de deute i en termes de cohesió social.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem a la votació de la moció... *(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.)* Senyor Bertran...?

Uriel Bertran Arrué

Sí, senyora presidenta, voldríem fer votació separada dels punts 1 i 2, per una banda, i dels punts 3 i 4, per l'altra.

La presidenta

Molt bé. Comunicar que a la moció s'incorpora una transacció –amb el Grup Socialista, proposant, i amb el Grup d'Esquerra Republicana– i, a més a més, el conjunt d'esmenes que s'han acceptat.

De totes maneres, farem dues votacions: en primer lloc, 1 i 2, i després, 3 i 4.

Comença la votació dels punts 1 i 2.

Han estat rebutjats per 44 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 47 vots a favor, 82 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa (tram. 302-00138/09)

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els recursos per a l'educació no universitària i les decisions en política educativa. *(Pausa.)* Proposada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Consellera..., diputats, diputades, després d'una interpellació prou extensa, doncs, hem presentat una moció també bastant exhaustiva de quina és l'alternativa que nosaltres plantejem, especialment, a les retallades del Reial decret llei. La moció, el que fa, és, en primer lloc, constatar la deslleialtat institucional del ministeri en imposar unes normes que són d'una falta de respecte absoluta a la voluntat i a la capacitat per exercir polítiques educatives de la Generalitat i unes mesures que són ineficaces i que afecten la qualitat educativa.

D'altra..., també afirmem que el Govern ha de sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre la

possible inconstitucionalitat d'aquest reial decret i, en cas que es confirmi, doncs, actuar d'acord amb el dictamen i presentar recurs al Tribunal Constitucional.

Per altra banda –i ho vam demanar en la interpellació, i no vam obtenir resposta, tot i que hores després ho vam anar sentint en alguns mitjans–, demanem que el Govern quantifiqui i lliuri als grups parlamentaris la xifra de l'impacte de la despesa que suposaria aplicar aquestes retallades del ministeri i el que representaria de previsions de revisió a la baixa dels pressupostos aprovats de l'any 2012.

També el que diem és: davant d'aquesta deslleialtat envers la Generalitat, i l'impacte que hi ha sobre aquestes mesures, tenim alternatives. Hi ha alternatives a retallar per segona i per tercera vegada; una triple alternativa, i així ho vam dir en la interpellació: primer, que no s'apliquin les mesures d'ajustament previstes; és a dir, que no s'apliquin aquestes retallades. És a dir, el que li vaig dir a la consellera: «Plantí's –plantí's–, a qui s'ha de plantar, com han anunciat altres consellers d'altres territoris.»

En segon lloc, que pagui qui més pot, no els qui són més però cada cop són menys classe mitjana. És a dir que es replantegi la fiscalitat, que és competència de la Generalitat, que s'incrementin impostos com el que s'ha presentat sobre la banca o que es tregui l'últim tram de l'impost de successions i donacions. Donem més recursos, evitem més retallades.

I, en tercer lloc, el diàleg, el pacte, per primera vegada en aquesta legislatura, si això fos possible. És a dir que entre agents educatius i polítics, estudiar les reformes que toquin, per tal de garantir l'eficiència, la solidesa, i que no es malmeti la qualitat educativa i re-instaurar progressivament les restriccions pressupostàries aplicades.

Després, sabent la situació que viuen els ens locals en diversos àmbits i en l'àmbit educatiu en tot allò que és la seva competència, ens fem ressò de la resolució que van presentar conjuntament –hi vull insistir, conjuntament– la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis per demanar al Departament d'Ensenyament, el propassat mes d'abril, que resolgués la situació crítica del món local per la viabilitat dels centres educatius de zero a tres anys a les escoles bressol.

Per tant, reproduïm el pacte de les dues associacions municipalistes pel que fa als recursos a destinar a les escoles bressol municipals, i després també que el departament convoqui l'ordre d'ajuts als ajuntaments per a l'escolarització dels infants zero a tres en situacions econòmiques desfavorides, que no hi és. I avui mateix, en un *Telenotícies* aquest migdia, es parlava de com afecten, en un altre àmbit, els retards en les beques ajuts de menjador, que fa que les escoles es puguin veure obligades a tancar el menjador, amb l'impacte que això té en les famílies i en els infants. Abordar, també, els problemes que es deriven per a les escoles de música i dansa municipals, i abordar la planificació conjunta. Que el Parlament i el Govern vetllin perquè el Fons estatal d'integració, acollida i reforç educatiu tingui almenys els mateixos recursos que l'any 2011,

perquè sabem que, si no, els plans educatius d'entorn, les aules d'acollida, patiran –i molt– i el Govern de l'Estat, amb una altra deslleialtat, ho està retallant i deixant-ho a zero.

I, finalment, que, pel que fa a les escoles bressol de la Generalitat, diguin d'una vegada i per escrit quins són els canvis en el sistema de gestió, tant de beques, com de bonificacions a les famílies, com dels recursos i les instal·lacions; perquè el que surt o el que s'explica de les escoles bressol de la Generalitat és que se les deixa a la seva lliure gestió. I això podria comportar que les famílies haguessin de pagar molt, molt més.

Nosaltres plantejem això i ens agradaria que s'aprovés, perquè pensem que és de llei. No és una dèria d'Esquerra Republicana: és un clam dels ajuntaments, de les famílies, d'arreu del país. És un clam que està recollit per escrit, i que ahir mateix tornava a reiterar una de les associacions municipalistes, dient que els ajuntaments no podien replantejar-se la preinscripció de les escoles bressol, que havien de fer la inscripció tal com tocava perquè, d'altra manera, els ajuntaments anirien de mal borràs i les famílies també. Els ajuntaments s'han plantat.

Aquest Parlament s'ha de plantar, i demanem al Govern de la Generalitat que es planti, però que es planti davant del senyor Wert, no que es planti davant del país i davant de la gent que ho passa molt malament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Han presentat esmenes. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'ihlustre senyor Antoni Balasch.

Antoni Balasch i Parisi

Honorable presidenta... Consellera, diputats i diputades, bé, la veritat és que estem davant d'una moció molt complexa, d'una moció molt àmplia, d'una moció que sembla d'aquelles que dius: «Ja que m'hi poso, agafo i ho vaig a tocar tot, d'una punta fins a l'altra.» Ja que parlem d'un reial decret, aprofitem i parlem de les escoles bressol, i parlem de les escoles de música i dansa, i parlem d'ensenyaments artístics, i parlem de beques i, ja que hi som, ens hi posem a fer tot.

És veritat que nosaltres, com a Grup de Convergència i Unió, hem intentat buscar el pacte òbviament amb transaccions; també és veritat que al final no ha estat possible, perquè tenim un punt –un punt– a partir del qual se'ns fa difícil de marxar, a partir del rigor, i de l'honestetat, i de la transparència, que és dir: «A la caixa hi ha el que hi ha, a la caixa tenim el que tenim.»

I quan dèiem unes paraules que es deien ara: que hem d'anar al pacte... –cosa que hi estem plenament d'acord–, però un pacte no es pot produir si cadascun dels membres involucrats no s'hi avenen. Per tant, per pactar s'hi han de poder avenir, i vol dir partir d'una realitat, perquè, si parlem de la utopia, difícilment ens hi podem avenir. I la realitat avui és la que és. Estem parlant d'uns moments en què no estem en crisi, estem en recessió.

Parlem d'uns moments en els quals la davallada d'ingressos a la caixa de la Generalitat és la que és, en els quals el gran deute heretat que té la Generalitat és el que és; els interessos que correspon pagar a causa d'aquest deute, que els hem repetit moltes vegades, són els que són; que l'increment dels interessos a pagar..., de l'increment del percentatge d'aquests interessos, que ha fet, també ha rescabalat, ha disminuït, la capacitat d'opció d'aportació per part de la Generalitat. I, tot i així –ho torno a dir una vegada més, perquè s'ha dit molt aquí–, el Govern de la Generalitat aporta el 70 per cent als serveis socials. El que passa és que, si hem de parlar de sistema educatiu, n'hem de parlar en el seu conjunt i no enfocar només per parts i incrementar cada vegada només l'increment en cadascuna de les parts, perquè si n'enfoquem una no podem deixar coixes les altres, no les podem deixar coixes.

Per tant, una mica en aquest sentit, demanar –demanar– aquest rigor, aquesta transparència; i, a partir d'aquesta realitat, escolti'm, podem pactar i podem arribar a acords, però mireu el que tenim, mireu les possibilitats. Perquè, si volem anar a la utopia, en el context actual no hi podem anar, i hi voldríem anar, perquè la voluntat nostra és de ser-hi, és de servir. Aquesta és la voluntat, i una voluntat que ens consta.

Aquesta persona que avui els parla, òbviament..., m'agradaria fer-ho, i voldria fer primer un missatge de coratge –de coratge– a una gent que ho estan fent, que són el món docent, el món de l'ensenyament, les comunitats educatives, que aguanten; perquè saben que s'ha de fer, i ho fan i aporten qualitat. I saben que les mesures que se'ls aporta són les correctes. I valoro l'esforç de la consellera d'Ensenyament perquè ho porta amb rigor, amb control, optimitzant al màxim el que hi ha, cosa que és ben valorada. Perquè és molt difícil aguantar amb menys diners tot el mateix sistema que hi havia fins ara.

I, òbviament, aquesta persona que els parla, que també és alcalde, doncs també ho pateix en les pròpies carns i ho sap, això; però quan ho anem a buscar, el problema és que no hi és. Possiblement no hi és –i qui es queixa, i a la moció s'hi reflecteix, i ara m'hi referiré una miqueta més directament– perquè quan parlem del fet que la Generalitat centrifuga deute als ajuntaments, i aquest problema deriva als ciutadans de Catalunya, comencem pel començament: l'Estat no comença a passar els diners a la Generalitat, la Generalitat als ajuntaments i els ajuntaments als ciutadans, però comencem per allà on toca, no comencem la cadena pel mig: comencem-la pel començament. Per tant, si..., des d'aquí diem: escolti, si hem de començar pel començament, si ens fa falta recursos, no parlem d'apujar, com se diu a la moció, més impostos als ciutadans; no en parlem, d'això. Ja paguem com tots els europeus, ja paguem..., estem..., som dels ciutadans que més paguem a nivell de fiscalitat. Parlem del pacte fiscal –parlem del pacte fiscal–, parlem d'allò que ens toca; i, a partir d'aquí, segurament que podem anar...

Òbviament, hauria de parlar una mica del Reial decret, que és el que més ens dol, el que més ens fa mal; un decret que envaeix les competències nostres. Perquè, l'horari lectiu i les substitucions, per exem-

ple, són qüestions merament organitzatives... –dit ja per..., l'altre dia, per la consellera en el moment de la interpellació, també s'hi va fer referència; jo penso que ho va deixar molt clar–, són qüestions organitzatives i, com diu molt bé, sentències del Tribunal Constitucional diuen que no ens poden treure a Catalunya, a les comunitats autònomes, les competències organitzatives. Si no, si no podem ni organitzar, que s'ho quedin tot; perquè, si no podem ni organitzar, on està l'autonomia?, pregunto. Per tant, vagi per endavant aquest...

Després també, malgrat que sigui un reial decret en el qual el seu enunciat parla de racionalitat, hauríem de parlar que creiem nosaltres que li manca racionalitat. Li manca racionalitat perquè, si s'apliquen mesures com sí que s'estan fent aquí, a partir de ràtios per aula, quan es parla de les substitucions, cal tenir en compte que hi ha classes amb nens amb necessitats educatives especials, que no és el mateix que la que no en té..., etcètera.

Per tant, per tot això, nosaltres... –sentint-ho molt, i valorant també l'esforç d'aquests ajuntaments, i valorant l'esforç de les entitats municipalistes a les quals ens sentim molt propers, i valorant l'esforç que es fa des de la comissió mixta per atendre les possibilitats que diuen–, nosaltres votarem que no als punts 4, 5, 6 i 7, presidenta, per al qual demanem, si s'escau, una votació separada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, bé, aquesta moció serveix per denunciar l'enèsima mostra de deslleialtat i recentralització del Govern espanyol amb Catalunya, també per denunciar el desconeixement absolut de la realitat de l'ensenyament català per part del ministre Wert i perquè, doncs, els decrets del Govern Popular en l'àmbit d'ensenyament vulnereu competències de l'Estatut. I, per tant, especialment el Reial decret que fa referència a l'horari lectiu i a les substitucions, mostra una invasió competencial inacceptable.

Celebro també que el Govern de Catalunya tingui la intenció, com s'ha dit aquí, d'enviar aquestes mesures legislatives al Consell de Garanties Estatutàries. Penso que tampoc és acceptable que s'hagin reduït les partides destinades a l'educació no universitària, que podria repercutir, evidentment de forma molt negativa, en el jovent.

Mireu, jo també valoro –conjuntament amb, com s'ha dit aquí, la comunitat educativa–, també valoro els esforços de la consellera. Estic convençut que la consellera està fent tot el que pot per defensar la política educativa catalana amb els pocs recursos de què disposem i, a més a més, amb els atacs que estem rebent,

trobo que ho esteu fent amb una gran dignitat i teniu tot el meu suport.

En aquest sentit, dir-vos que el que sí que sé que fareu tot el possible perquè no s'aprovin més retallades que vinguin derivades de les retallades del ministeri, malgrat que en algunes ocasions suposo que això deu ser –i així ho veiem– molt difícil.

Per acabar, demanaria si, en la mesura del possible, es pot prioritzar tot el que fa referència a les escoles bressol. És una ensenyança que no és obligatòria, la dels zero als tres anys, però, que tots sabem que, a més a més de la funció educativa, té una funció socialitzadora molt important més enllà de la família. Però imagino que també això en el context actual és força difícil.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta... Senyora consellera, des de Solidaritat Catalana per la Independència estem a favor dels punts 1, 2 i 3 d'aquesta moció. Creiem que les mesures urgents de racionalització de la despesa pública en educació compreses al Reial decret llei 14/2012, del 20 d'abril, comporten l'atac més dur a l'educació en molts anys i, a més, debiliten la ja limitada capacitat de decidir que tenia la Generalitat en aquesta matèria. Per tant, donem suport a la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret del ministre Wert en aquest sentit.

L'estalvi pressupostari que suposen les mesures aplicades pel ministre Wert, i que la consellera Rigau aca- ta, no compensen ni de bon tros el deteriorament de les condicions d'aprenentatge de l'alumnat, ni compensaran el descontentament del professorat en general. Tot plegat esdevé un atac sense precedents a la qualitat educativa, una recessió en un sector que mai no ha estat mimat i que compromet el futur del nostre país.

Compartim el diagnòstic del punt 4: Espanya carrega els seus objectius de dèficit públic sobre ajuntaments i Generalitat, i, a més, no satisfà –com no ho ha fet mai– els deutes contrets amb l'Administració catalana. Això es coneix amb el nom d'«espoli», efectivament; espoli consentit per l'actual Govern de Catalunya i que Esquerra Republicana demana al mateix punt 4 que el Govern de CiU reconegui; d'acord. En conseqüència, ens sumem al punt 4.a, on es proposa desobeir les exigències pressupostàries del Govern espanyol en matèria educativa.

Malgrat tot, el meu grup no pot deixar de veure-hi certa paradoxa, en aquest punt 4 de la moció: just a continuació de la proposta de desacatament del punt 4.a, al punt 4.b la diputada Anna Simó planteja, com a possible solució, implementar un conjunt de noves mesures impositives, seguint l'exemple d'altres països europeus, que permetin incrementar els ingressos de la Generalitat. I, a continuació, al punt 4.c, la diputada

insisteix a implementar noves mesures d'austeritat i de millora en educació a curt i a mitjà termini.

I nosaltres demanem: no resulta una mica confús? No resulta confusa aquesta moció? Austeritat i millora? Denunciem l'espoli per una banda i espremem la gallina per l'altra? Desobeïm el Govern espanyol en l'aplicació de les mesures d'ajustament pressupostari al punt 4.a o inventem nous impostos al punt 4.b? Tot no és possible, molt ens temem que autonomisme i sostenibilitat i justícia, en camps com l'educació, crec que resulten incompatibles.

Per tant, nosaltres demanem una votació separada dels punts..., dels diferents punts de l'article 4.

Pel que fa a la resta de punts, sobre la millora de les condicions de les escoles bressol, etcètera, hi estem a favor.

Però no ens sembla correcte que, per una banda, s'ins- ti el Govern a reconèixer l'espoli, cosa que ja sembla que en aquesta cambra només Ciutadans nega, i el PP i el PSC fan mans i mànigues per minimitzar, i que, per altra banda, la solució proposada sigui l'augment de la pressió fiscal catalana, o que es redueixi encara més el pressupost en educació.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la pa- raula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, di- putats i diputades..., el primer que ens ve al cap quan llegim aquesta moció és aquell recurs, o aquella ca- racterística, que és un oxímoron. No sé si saben vos- tès què vol dir... Vostè sí, consellera, evidentment. No sé si tothom ho sabrà, però en definitiva vol dir dues paraules que, posades amb un substantiu o un adjectiu, no tenen..., són antagòniques, no tenen res a veure. Clar, Esquerra Republicana i lleialtat institucional és un oxímoron. És impossible. Que Esquerra Repu- blicana –qui vol trencar l'estat actual, qui vol trencar l'*statu quo*, qui és absolutament insubmís, qui li dema- na al president que faci una hisenda pròpia i incauti tots els impostos a Catalunya– és qui demani la lleial- tat institucional a l'Estat és un oxímoron. És impossi- ble. Vostès no tenen cap legitimitat. Fins i tot fa riure que vostès, vostès, aquí mateix, agafin la bandera del Constitucional. Esquerra Republicana diu que es compleixi el que diu el Tribunal..., que es porti al Tribunal Constitucional, i a més a més parlen del Constitucio- nal. Vostès, que des d'aquesta tribuna han dit que el Constitucional no pot dir res sobre l'Estatut de Cata- lunya? Vostès no poden parlar ni de lleialtat institucio- nal, ni del Tribunal Constitucional. Si vostès volen estar fora de l'Estat i contra l'Estat..., home, que vos- tès implorin al Tribunal Constitucional i a la lleialtat institucional no deixa de fer gràcia, no? Per tant, ens abstindrem en molts dels seus punts perquè..., potser plantejat d'una altra manera, i per altres, tindria cert sentit.

Nosaltres estem d'acord que l'Estat hauria de cooperar i hauria de treballar com un estat federal de la mà de les comunitats autònomes. Sí, sí, estem d'acord: la via no és el decret, o el *decretazo*, sense parlar amb les comunitats. Però, home, és que vostès són els mateixos que tampoc són lleials perquè no compleixen les sentències en matèria educativa del Tribunal Constitucional. Vostès són els mateixos que no respecten els decrets de mínims a les hores lectives a Catalunya de l'Estat. Vostès són els mateixos que agafen una bandera en funció de si els interessa o la contrària. Nosaltres no: estem d'acord, aquest estat hauria de ser molt més cooperant, com a estat descentralitzat. Però per a alguns l'estat descentralitzat és un problema i per a altres és l'excusa per construir-se el seu Estat. I nosaltres no ho creiem d'aquesta manera. Ni és un problema, un estat descentralitzat ben gestionat, ni és un problema..., un trampolí de sortida, un estat per fer..., per construir-ne un altre. No, nosaltres creiem en l'estat descentralitzat, vertebrat, cohesionat i coordinat. I això és l'estat autònom –per nosaltres; per uns altres..., no s'adonen..., potser pensen en un estat centralista o en un estat que es descompon.

Per tant, estem d'acord amb el tema de les guardereries? Sí, ja ho hem dit. Les escoles bressol, hem votat conjuntament amb el seu grup, i amb altres grups, en aquesta cambra, i ho tornarem a fer, perquè es compleixi. Per cert, perquè compleixi també la Generalitat amb els ajuntaments. Perquè, si parlem de deslleialtat –i vostès ho fan–, suposo que estaran d'acord que hi ha deslleialtat també entre la Generalitat i els ajuntaments. Què volen dir? Que la Generalitat «roba», com diuen vostès –«espoli», no?, diuen vostès–, «espolia» els ajuntaments? Catalunya espolia els seus ajuntaments? O simplement no compleix el que ha de fer? No compleix, oi? Doncs parlem amb el mateix llenguatge quan parlem de l'Estat i la Generalitat o de la Generalitat i dels ajuntaments. Parlem de les coses pel seu nom, no canviem en funció de l'interès que ens toca. I en aquest sentit ens podríem posar d'acord, segurament, amb molts grups, si parléssim d'aquesta manera.

Per tant, votarem a favor... Presidenta, demanem votació separada dels últims..., a partir del punt cinquè, votarem conjuntament, i els punts 1, 2, 3 i 4, votació separada.

Estem d'acord, hi insisteixo, en el tema de les escoles bressol; estem d'acord en el tema d'aquesta bestreta de què parlen; estem d'acord que s'ha de complir allò que s'ha compromès amb els ajuntaments i amb aquestes escoles bressol, però no ens tindran a nosaltres al costat seu defensant la deslleialtat institucional quan vostès són els principals defensors, per la seva ideologia, de la deslleialtat com a fórmula de trencar la convivència a Catalunya i en el conjunt d'Espanya.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar el vot favorable del meu grup parlamentari a aquesta moció del Grup d'Esquerra Republicana, que té bàsicament dues parts –ja s'ha dit–, una primera part sobre el Reial decret i una sobre la situació de les llars d'infants i dels zero a tres a Catalunya.

Deixi'm que abans, però, completi l'exercici de realisme que feia el senyor Balasch. Ell ens deia: «La situació és la que és, el que hi ha és el que hi ha, i per tant podem fer fins on podem fer.» Deixi'm que ho completi, senyor Balasch, perquè la situació és la que és –cert–, la crisi és la que és, els ingressos són els que són, el dèficit és el que hi ha, però davant d'aquesta situació no només es pot fer una cosa. Es pot aplicar una política d'austeritat, que ens ha portat a una recessió que ofega l'economia, i no plantejar cap altra mesura –és el que veiem a Catalunya des de fa un any i mig, i al nostre entendre ens porta cada vegada més lluny de la sortida de la crisi, però és legítim i és el que vostès defensen–, i hi ha una altra part d'aquesta equació, hi ha una alternativa: ens sembla, senyor Balasch, que no és complert que faci aquest exercici de realisme sense dir que es podria plantejar augment d'ingressos.

Aquest matí, el nostre grup plantejava ingressos de..., a partir d'una taxa, als dipòsits bancaris. La mateixa moció d'Esquerra Republicana planteja aquest augment d'ingressos. I no estic d'acord amb el que deia el senyor Strubell: no és incompatible un pacte fiscal amb un pacte de rendes a Catalunya, on pagui qui més té, que és el que planteja aquest punt 4.b, que nosaltres també veiem bé.

I hi ha una tercera opció, que em sembla que cada vegada els agrada més, que és l'impost de successions –que ens han estat un any i mig blasmant que els retriem com si fos un caprici nostre, i que ara veig que vénen a les nostres, perquè veuen que la situació certament és la que és i que potser no s'hauria hagut de treure un impost com aquell. Per tant, em semblava que valia la pena fer una definició més completa de la realitat, perquè era només parcial la que vostè feia.

Dit això, plantejar que, de la part que diu la moció sobre el Reial decret, nosaltres donarem suport als punts 1, 2, 3 i 4, és a dir, els que plantegen la deslleialtat, la necessitat de conèixer l'opinió del Consell de Garanties Estatutàries, i també l'impacte del que se suposaria o se suposa que seran aquestes retallades, i també la part que proposa davant d'això què fer, que és plantar-se, que és dir «no ho apliquem», que és dir «prou», que és dir «el Govern no ho vol aplicar», com han fet també altres consellers, com ha fet, per exemple, el Govern d'Andalusia o el de Navarra.

I constatar, de totes maneres, que a partir del que diu el Reial decret..., una, Catalunya ja ha estat un banc de proves del que són les retallades en matèria educativa. Que algunes de les que proposa el Reial decret, aquí ja les han viscut aquests docents que el senyor Balasch abans mencionava, ja han viscut alguna d'aquestes mesures aquí, a Catalunya, preses pel mateix Govern de la Generalitat, i que en el fons l'autoria ni és del Govern espanyol ni de la mateixa consellera, que sem-

bla que ha inspirat alguna d'aquestes mesures: part de la patronal d'una part de l'escola concertada a Catalunya i a Espanya fa anys que reclama l'augment de ràtios, perquè, com que no se'ls augmenta el mòdul del concert, prefereixen augmentar el nombre d'alumnes.

Per tant, hi ha una part de la xarxa escolar en el nostre país que ja veu bé que hi hagi més alumnes a les aules: aquella part de les escoles que cobren més com més alumnes tenen a les aules. Per tant, ja sabem, també, d'on ve la inspiració d'alguna d'aquestes mesures, i és lògic que, quan hi ha correspondència entre uns sectors i aquells que els defensen, doncs, això també es traslladi als reials decrets i a la legislació.

Nosaltres hi estem en contra perquè, pel que fa a l'escola pública, més diversa, amb un alumnat més complex i amb molta més diversitat a les seves aules, l'efecte serà demolidor. I per això també li demanem a la consellera que no ho apliqui a les aules catalanes, perquè ella sap que a l'escola pública, amb més alumnat divers, amb més alumnat amb dificultats, això tindrà efectes demolidors.

Pel que fa, a més a més, al Govern català, un govern català que ja ens té acostumats a un doble joc... L'altre dia ho vàiem: el president Mas davant del Banc Central Europeu que deia que no n'hi havia prou amb austeritat, i el mateix Govern, amb el seu conseller d'Economia, que demanava més retallades al Govern espanyol. O el mateix que veiem en educació, amb una consellera que diu que les mesures del Govern central no li agraden, però no només ja les ha aplicades, algunes, sinó que a més les ha inspirades i no pensa fer res per no aplicar-les.

Pel que fa al zero-tres –ja s'ha explicat–, el que reproduceix la moció és l'acord entre l'Associació i la Federació de Municipis. I, per tant, consellera, i per tant, nosaltres hi donarem suport, com ho fan..., com ho van fer la majoria dels alcaldes. La majoria dels alcaldes, que, a més a més, també s'han plantat davant de la seva recomanació que aturessin la preinscripció dels zero-tres. Quin missatge poden rebre els pares i mares d'aquest país quan la màxima responsable d'educació diu als ajuntaments: «No preinscriviu, no matriculeu els zero-tres, que no sé quan ni quina quantitat us pagaré»? Aquest és el missatge que esperen de la consellera d'educació els pares i mares que estan a les portes de les escoles bressol? A nosaltres ens sembla que és una greu responsabilitat, i per això alcaldes de tots els colors l'han plantada i s'han decidit a continuar la preinscripció, a donar confiança als pares i mares, tot i que encara no saben, perquè no s'ha dignat el Departament a fer-ho saber, quan els pensa pagar.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Molt bé. El meu grup parlamentari distingeix no dues parts, en aquesta moció, sinó tres. Les dues ja mencio-

nades, però una tercera, que em sembla que és la del punt..., es correspon al número 6, on es parla de les famílies més desafavorides, és a dir, les que no tenen ni treball ni diners ni res. Clar, hem d'entendre que aquesta és una prioritat: la gent que no té recursos, no té recursos. Si tens recursos, tens salut, doncs, pots fer coses, encara que sigui amb pocs recursos, però si no hi ha..., aquí hem d'ajudar. Per tant, entenem que és ben diferent, i per descomptat donarem recolzament en aquest punt.

Els altres, el 5 i el 7, que parlen de les escoles bressol, les escoles de música i dansa..., entenem que són compromisos ja adquirits per la conselleria, de pagar els endarreriments –fins i tot s'havien fixat dates–, i, per tant, ens sembla molt bé que es demani, i segur que si no ho poden fer ho diran, i, si no, doncs, explicaran les coses.

La resta, és una llàstima que continuem el debat d'aquest mati, i del ple passat, i de l'anterior, i... Clar, Espanya-Catalunya..., Catalunya contra Espanya..., no ens aclarirem –no ens aclarirem.

Jo ho sento, però insisteixo que amb 40.000 milions d'euros es poden fer moltes coses. Sí, clar, no sé..., potser hauríem de parlar de les que es poden fer amb aquests diners i no de les que no es poden fer amb els que no arriben, que no ens posarem mai d'acord en quina és la quantitat, perquè els que arriben sí que ho sabem, i Déu n'hi do les coses que es poden fer. Tampoc som tanta gent: si fossin 40.000 milions d'euros per a quaranta milions de persones, però és per a set i mig.

Comença el punt 1 amb la deslleialtat institucional del Ministeri d'Educació. A veure, si l'any 78 haguéssim decidit que això era un estat centralista i que no hi havia autonomies..., doncs, ens haguéssim estalviat una administració pel mig i no hi hauria... –com ho diria?–, *roces*, no hi hauria possibilitat de malentesos, no hi hauria possibilitat de «ara dic una cosa que ofenc algú i que no hauria d'haver dit», etcètera. Però, clar, resulta que no només tenim una administració autonòmica, sinó que tenim un parlament, tenim capacitat normativa, legislativa, executiva. Llavors, això, clar... I ho hem, a més, multiplicat –alguns en diuen «*café para todos*»– per disset. Home, hem d'entendre que no és fàcil posar-se sempre d'acord des del primer dia, i que quan un periodista va..., perquè ha sortit una notícia, a l'altre, i diu: «Què opina, què opina, què opina...?» Clar, si comencem ja... Miri, d'entrada, deslleialtat institucional, doncs, què vol que li digui, amb aquesta qüestió no arribarem enlloc, eh? Jo suposo que al ministre Wert no li agrada fer les coses que ha fet. Ho suposo. Com no li agrada a ningú molestar l'altre, o fer que visqui menys còmodament, o etcètera, un llarg etcètera. Però la situació és d'emergència. Que s'han de posar vint-i-set nens per aula? Potser d'aquí a dos anys podrem baixar a vint. Que se n'han de posar quaranta? Doncs jo vaig estudiar amb quaranta. Tampoc sóc tan gran. Potser ho semblo, amb la barba i tal, però tampoc... (*Veus de fons.*) En fi, almenys es pot estar al Parlament, també, amb els estudis d'EGB i BUP que teníem, amb quaranta estudiants per aula.

Fa poc vaig estar al col·legi, i efectivament ja no n'hi havia quaranta, perquè havien posat unes tauletes molt

mones, i hi havia una pissarra elèctrica... Tot, tot molt... –com diria jo?–, molt elèctric i molt modern, però hi havia més nens. En fi, espero que aquests també, doncs, estudiïn.

Deia: deslleialtat institucional. No ho podem acceptar, no podem acceptar que sigui una cosa... La diputada Camats deia: «Potser aquí a Catalunya és un lloc on el ministre Wert s'ha pogut inspirar en algunes mesures de les que ha donat per a tota Espanya.» Bé. És que aquí s'han començat a fer els deures un any i escaig abans. Això demostra que hi ha una autonomia veritable. Aquí ja es va augmentar una hora de classe, la docència, una hora. S'han abaixat els pressupostos quasi 700 milions d'euros. És clar, el conseller d'Economia ja fa temps que parla d'augmentar les matrícules de la universitat. Les ràtios s'augmenten..., es permet que s'augmentin les ràtios un 20 per cent, i la mateixa LOE ja permet augmentar un 10 per cent en determinades situacions –determinades situacions–, vull dir... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Se m'ha acabat el temps.

Llavors, serà complexa la nostra votació, però ja ho veuran vostès.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, entenem que la moció que ha defensat la diputada Anna Simó va orientada fonamentalment a dos objectius –a dos objectius. Un, evitar l'aplicació a Catalunya de les mesures del ministre Wert per considerar que provoquen un mal irreparable al sistema educatiu de Catalunya; és a dir, diu: «No a les mesures del ministre Wert.» És un dels punts de la moció. I dos, a protegir l'estadi educatiu de les escoles bressol i assegurar la voluntat i els recursos necessaris per a la seva continuïtat i la seva supervivència. Aquest és el segon punt, diu: «Sí a les escoles bressol.»

És a dir, el resum que jo diria de la moció, senyor Balasch, és que diu: «No a les mesures del ministre Wert, sí a les escoles bressol.» Aquesta és la moció que votem avui en tot el seu desenvolupament. Però bàsicament estem votant no a les mesures del ministre Wert, sí a les escoles bressol. Aquest és el sentit de la moció i el seu resum. Volem manifestar, lògicament, que el Grup Socialista comparteix aquests dos objectius a bastament, com és lògic i tots comprendran.

En aquesta línia, els darrers mesos s'han produït diferents iniciatives parlamentàries, com vostès sabran, en aquest mateix sentit de protegir la qualitat del sistema educatiu i protegir l'estadi educatiu de les escoles bressol. Concretament, en l'àmbit de les escoles bressol vàrem aprovar la Moció 66, que es va aprovar per àmplia majoria, com vostès recordaran, amb quatre

punts en aquest mateix sentit: assegurar el futur i els recursos necessaris per mantenir i assegurar la supervivència de les escoles bressol, que és el clam que tenim avui, en aquests moments, d'ajuntaments i pares i mares afectats.

Una altra cosa és l'acció posterior del Govern; el Govern, després d'un any i mig de mandat, ens té acostumat a un fet habitual que és fer poc cas de les mocions del Parlament. El Govern fa poc cas de les mocions del Parlament. Solament en educació hi ha un incompliment important, molt significatiu. Els estalviaré les xifres de mocions aprovades pel plenari i de mocions aprovades per la comissió, d'incompliment del Govern. Compartim, doncs, la intenció de la moció presentada.

Quant al primer conjunt de punts relacionats amb les mesures del ministre Wert, voldríem fer notar que el Govern ha anunciat la seva voluntat de recórrer al Constitucional les mesures que envaeixen les competències pròpies de la Generalitat. Diu: «Vaig al Constitucional en allò que envaeix competències», que són les que fan referència, si s'ho han llegit, a la gestió de personal, bàsicament: baixes, substituïts i altres. Diu: «Recórrer al Constitucional la gestió de personal.» Però, ens crida poderosament l'atenció..., el que ens crida poderosament l'atenció és que el Govern i la seva consellera d'Ensenyament no han anunciat cap acció equivalent relacionada amb totes les altres mesures del ministre Wert. Allò del personal envaeix competències, ho reconec; però tota la resta, «no faig res», o aquesta..., o diguem, «o em mantinc al marge», o «ho assumeixo d'amagatotis», o «ho assumeixo d'una manera que no es noti», no? És a dir, les que afecten directament la qualitat educativa però que no són pròpiament la gestió de personal que van destinades a materialitzar un gran segon retall del sistema educatiu, van destinades a això, a establir un segon gran retall.

Fins i tot *La Vanguardia* d'avui, si l'han llegida, afirma que el ministre Wert diu –no ho diem nosaltres, ho diu el ministre Wert– que les mesures que aplica, unes i altres, han estat suggerides pel mateix Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya o pel mateix Govern de la Generalitat. Està dient això. Algú menteix –algú menteix. O menteix el ministre Wert o menteix la consellera d'Ensenyament, però algú està mentint respecte a aquesta situació perquè no es correspon el que diu el ministre Wert amb el que diu el Govern de la Generalitat.

Increment de 20 per cent de ràtios, menys mestres i professors a l'escola pública, més alumnes per aula, increment indiscriminat de matrícules i taxes... Ja ho saben vostès, tot aquest és el programa que ens ofereixen en aquests moments.

Hi ha un efecte que ens preocupa molt i molt, que és la prefiguració del que podria ser un acomiadament d'interins. Ja hem advertit alguna altra vegada sobre aquest tema: vàrem denunciar aquesta possibilitat al començament de la legislatura i ens varen dir que teníem el compromís i la promesa formal del Govern que la voràgine de retalls, «*retallística*», no implicaria acomiadament de cap interí. Ens ho van dir una i altra vegada. Ho va dir i prometre el Govern en diverses

ocasions: «No acomiadarem ningú, no acomiadarem cap interí.» Se'ns ha dit i hi ha el compromís parlamentari, però en canvi les mesures Wert, del ministre Wert, sembla que apunten clarament en aquesta direcció. Estan parlant de vuitanta mil acomiadaments en el conjunt de l'Estat. Afecta Catalunya, això? Estan vostès d'acord amb això, com diu el ministre Wert que hi estan d'acord? Ho poden subscriure, això? És molt greu l'afirmació. Per tant, hi ha una claredat que s'ha de fer sobre aquestes qüestions. Sobretot aquest segon ordre de mesures, ni el Govern ni la consellera han dit res, ni el Govern ni la consellera han anunciat cap recurs d'inconstitucionalitat. Sembla com si hi estiguessin d'acord, no?

I és per això, senyora presidenta –i acabo, senyores i senyors diputats–, per aquest doble llenguatge del Govern que ens sembla detectar i per la prevenció i la inoperància de les mesures concretes del ministre Wert, que votarem a favor de la moció en tots els seus punts tal com estan formulats.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Sobre les esmenes de Convergència i Unió, també he dit que han anunciat que votarien favorablement el punt 1 de la moció, i jo he de dir que en aquest punt 1 es parla de la deslleialtat de l'Estat, però també es parla de la ineficàcia de les mesures que s'han d'aplicar. És a dir, Convergència i Unió votarà a favor d'unes mesures que aplicarà, com ara les de les ràtios. Perquè ja s'està dient que s'agafin i es calculin unes ràtios superiors. S'està parlant de 27 alumnes a P3, de 34 a l'ESO, de 41 a batxillerat. No, senyor Chumillas, vostè pot sentir-se còmode tornant als anys vuitanta; nosaltres no. I la comunitat educativa tampoc no ens sentim còmodes tornant als anys vuitanta amb aquestes ràtios.

Nosaltres del que parlem, senyor Balasch, és de retallades, és de ploure sobre mullat. També sobre els docents i les comunitats educatives de què vostè parlava, també sobre mullat. I parlem de dir prou. I parlem d'alternatives, d'increment d'ingressos per no aplicar aquestes retallades, les que diu l'Estat i les que s'apliquen de manera lesiva des dels pressupostos de la Generalitat sobre la nostra comunitat educativa, sobre les escoles.

I parlem de reformes, sí, de mesures d'austeritat alternatives a les que s'han pres, que tant els sindicats, tots els sindicats educatius, i els partits polítics i els ajuntaments han demanat d'asseure's i de parlar d'aquestes reformes alternatives a les que s'estan fent. No que se sumin a les que s'estan fent; alternatives a les que s'estan fent.

I certament, a la caixa hi ha el que hi ha, senyor Balasch. Doncs fem la caixa més gran, no? I mentre no

arriba la clau de la caixa perquè la puguem tenir nosaltres, mentre això no arriba, a la caixa hi hem de posar més diners –la caixa amb minúscula–, hi hem de posar més diners. I, per tant, incrementem impostos; però no impostos sobre tothom, no estem parlant d'incrementar l'IRPF, ja, després de la pujada que va fer l'Estat; estem parlant d'un impost sobre la banca, estem parlant d'un últim tram d'impost de successions que no sé com encara no han tret..., no han tornat a posar, perdó, perquè, treure'l, ja el van treure, i no és utopia. Estem parlant de complir la llei, de complir la Llei 5/2004, de creació de places d'escola bressol, i de complir la LEC, la disposició final primera, que diu: «competències delegades als ajuntaments, recursos suficients per exercir-les». Això és el que es diu.

I els ajuntaments demanen dates i demanen xifres, no endarreriments. Demanen concrecions, i aquesta moció és el que intentava plantejar. Hi hem estat molt a prop –hi hem estat molt a prop–, perquè ja teníem signada la transacció en els punts 5, 6 i 7. Ja estava signada. I al final això no ha pogut tirar endavant; ho sentim molt. Perquè aquesta posició condemna a una posició encara més crítica les famílies i els ajuntaments, que vull recordar que els ajuntaments també són arquitectura institucional, són institucions d'aquest país, i condemna a una situació crítica que es farà més intensa, més extensa i més crònica si això no canvia, si aquest Parlament no acaba votant d'instar el Govern a fer els canvis que aquesta moció fixa. Espero de tots vostès que hi donin suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Balasch... (*Pausa.*) Ara.

Antoni Balasch i Parisi

Per al·lusions i contradiccions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Antoni Balasch i Parisi

Bé. Simplement, molt ràpidament, dir a la senyora Simó que sí que el punt diu que votarem a favor de mesures que aplicarà, només fer constar –que ja hi consta– que les hem recorregut; no les recorrem, les hem recorregut al Consell de Garanties Estatutàries amb la voluntat de presentar-ho al Tribunal Constitucional.

Segona, que hem estat a prop de l'acord? Sí. Per què? Perquè la voluntat nostra hi és i la posem de manifest, i no ens n'amaguem; la posem de manifest perquè la volem.

I a la senyora Camats, simplement dir i comentar que..., home, nosaltres l'opció que veiem no volem que estigui amb l'opció que veiem..., no volem que..., nosaltres també ja ho hem dit, i veiem d'ajustar..., però és que resulta que el 2010 –el 2010– el Departament d'Educació, que es deia llavors, amb el qual vostès

eren partícips al Govern, ja proposava, el 2010, retallar els ajuts als ajuntaments per al tema de llars d'infants, i ho va proposar en el si de la comissió mixta de la qual era... Per tant, estem en el mateix model, el que passa, que no hem de treballar amb dues vares d'amidar, sinó pensar el mateix sempre a tots els llocs.

Gràcies, presidenta.

(Antoni Strubell i Trueta demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Strubell...

Antoni Strubell i Trueta

Presidenta, per al·lusions i per a un aclariment. Voldria apuntar a l'observació feta per la diputada Dolors Camats que l'única reserva que tenim nosaltres a l'hora d'utilitzar els nous recursos en impostos per fer reequilibris de la nostra educació és que això no ha passat en altres comunitats. Això al País Basc no ho han hagut de fer. Al País Basc tenen uns recursos propis amb els quals no han d'incórrer a castigar la població per aconseguir la normalitat dins de l'educació; simplement és això.

Solidaritat no té absolutament cap problema a l'hora d'utilitzar impostos per a reequilibris i per aconseguir la llibertat i la justícia social. Simplement això. Pensem que en aquest cas tampoc ha de ser una excepció.

La presidenta

I l'aclariment? Això era? *(Pausa.)* Molt bé.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Senyor Strubell, totalment d'acord. Simplement deia que el pacte fiscal no pot ser incompatible amb un pacte de rendes i és el que nosaltres defensem.

I senyor Balasch, certament, a bodes em convides. Vostès ara han descobert que el Govern anterior també era conscient de la crisi, i també era conscient que calia aplicar mesures de contenció de la despesa? Ja ho dèiem aleshores, i eren vostès els que aleshores no practicaven aquests exercicis de realisme. L'única diferència és que quan sèiem al davant dels ajuntaments negociava el Govern amb els ajuntaments com es podien aplicar. El que vostès van fer és, a mes vençut, és a dir a any vençut, quan els ajuntaments ja havien gastat el que valien les llars d'infants, dir-los que els pagaven menys, el 2011 i el 2012. I aquesta deslleialtat no té a veure amb la crisi, té a veure amb el menyspreu al món local que aquest Govern encara practica.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull. Per les votacions...?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Demanaríem votació separada dels punts, per un cantó 1, 2, 3 i 9...

La presidenta

Tots junts?

Jordi Turull i Negre

Tots junts, per nosaltres, poden anar tots junts; i la resta, per una altra banda.

La presidenta

I la resta tots junts o separatament?

Jordi Turull i Negre

No, també poden anar tots junts: 4, 5, 6, 7 i 8.

La presidenta

D'acord. Ara el senyor Santi Rodríguez que ens digui quin no.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. El primer grup ha dit 1, 2...

La presidenta

3 i 9.

Santi Rodríguez i Serra

1, 2, 3 i 9. En aquest sentit, el 3 i el 9 els demanaríem separats de l'1 i el 2.

La presidenta

Per tant, 1 i 2, 3 i 9.

Santi Rodríguez i Serra

I l'altre grup ha dit?

La presidenta

La resta.

Santi Rodríguez i Serra

4, 5, 6, 7 i 8. El 4, el 5 apartat e i el 8, el demanaríem també per separat.

La presidenta

4, 5.e, i 8. Però em sembla que Solidaritat ha demanat el 4 per separat. *(Veus de fons.)* D'acord. Li està bé fer 1, 2, 4, 3, 9? *(Veus de fons.)* És que no el sento –no el sento. Ara sí.

Antoni Strubell i Trueta

L'únic que demanem és que el punt 4 sigui per apartats.

La presidenta

Per apartats, tots els apartats. Molt bé. Doncs, vaja.

La presidenta

Començarem per la votació dels punts 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 109 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

Continuarem amb els punts 3 i 9.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor i 1 en contra.

Votarem ara el punt 4, apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor i 82 en contra.

Votarem ara el punt 4, apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 78 en contra i 6 abstencions.

Votarem el punt 4, apartat *c*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara el punt 5, apartat *e*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 78 en contra i 1 abstenció.

Votarem la resta del punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 62 en contra.

Votem ara els punts 6, 7 i 8.

Comença la votació. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) No? Un moment...

Santi Rodríguez i Serra

6 i 7 per separat del 8, senyora presidenta.

La presidenta

Votem ara el 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 67 vots a favor i 62 en contra.

Votem ara el punt vuitè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 79 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012 (tram. 302-00139/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques en matèria de cohesió social i reactivació econòmica arran dels pressupostos generals de l'Estat per al 2012. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

(*Remor de veus.*)

Senyora Capdevila, ja pot començar. Senyors diputats, si us plau...

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, secretari del Departament d'Empresa i Ocupació..., també vull saludar especialment una representació de les orientadores i promotores laborals del Servei d'Ocupació.

El motiu d'aquesta moció ve arran de la interpellació que vaig poder fer en el darrer Ple, en la qual posava de manifest una situació, al nostre entendre, d'emergència –d'emergència–, i també de molt calat, especialment per l'impacte en les persones que queden –o poden quedar– desateses arran de la reducció en els pressupostos generals de l'Estat, els que coneixem fins avui, i que ahir en comissió van ratificar, d'alguna manera, rebutjant totes les esmenes que incidien en aquest aspecte; una reducció d'un 56 per cent en el global de les aportacions: un 80 per cent en ocupació, un 35 per cent en formació, un 58 per cent en modernització i un 58 per cent, també, en el reforç d'oficines.

I avui, després de conèixer les dades de l'EPA, que ens diuen que tenim 836.900 persones aturades a Catalunya –amb un creixement important: 267.000, dades de març– que no cobren res, tenim un sistema ocupacional a Catalunya amb risc, que posen a risc també la cohesió social. I, a més a més, que està a punt de generar encara més atur, amb els 300 orientadors que tenen en risc el seu lloc de treball, però també amb les 908 persones del tercer sector, que si no se soluciona el problema també poden anar al carrer, però també les 2.500 persones que ja avui hauran d'anar al carrer dels centres especials de treball, i encara seran més si no se soluciona d'arribar a cobrir el 50 per cent del seu salari.

Però aquí no comptem que també està en risc tota la xarxa del món local, o d'entitats, o empreses que també tenen en risc tot aquest sistema ocupacional. Per tant, tenim el sistema ocupacional en crisi.

Per això la nostra moció, propositiva, vol plantejar, per una banda, un pla de xoc justament per afrontar aquesta situació d'emergència, per afrontar aquesta excepcionalitat que avui ens trobem a Catalunya, pel que fa a les oficines de treball. Per tant, garantint la suficiència

de recursos econòmics i humans, garantint justament els llocs de treball d'aquestes 300 persones orientadores, orientadors i promotors laborals, per fer front justament a les majors necessitats –donat que hi ha més atur– de formació, d'orientació i d'intermediació.

Però també, pel que fa a la xarxa ocupacional pública, i la sense afany de lucre, que col·laboren i que han col·laborat durant molts anys amb la Generalitat, prioritzar els recursos disponibles. Perquè són pocs. Justament, el que cal és que treballem per prioritzar-los.

També, en aquest cas, garantir la convocatòria de subvencions per a plans d'ocupació, com un mecanisme per garantir donar una mínima sortida a aquelles persones que no tenen cap ingrés. És una mesura, podríem dir, també, de subsistència, però productiva, justament, no de consum i prou. I, sobretot, garantir els pagaments pendents a totes aquelles entitats que avui estan escanyades per culpa d'aquest procés.

Per altra banda, també, el procés de reorganització, i marcar les prioritats.

Però, per altra banda, també els proposem –per vèncer, justament, aquesta estocada, que deia jo l'altre dia, a les polítiques d'ocupació a Catalunya, que aquests pressupostos de l'Estat ens aporten, per tant– establir una taula de treball conjunta, sí –amb tots els grups parlamentaris, amb els agents socials, amb el Govern–, per consensuar i per concretar mesures que prioritzin, en aquest cas, recuperar aquells recursos i, en tot cas, complir el compromís que hi havia que no es reduïxin per sobre del 25 per cent. Justament, per poder garantir aquesta xarxa, perquè això ho interpretem com una absoluta deslleialtat institucional, no només cap a Catalunya, sinó també al Govern de la Generalitat, que també és el govern..., el nostre govern.

I a partir d'aquí, també, treballar per recuperar les transferències d'aquests recursos, i prioritzar, també. I, en aquest sentit, segur que ho compartim. Prioritzar en quin sentit? La creació de noves empreses, sigui per autoocupació, sigui per emprenedoria. Perquè gairebé és una de les poques fórmules que avui tenim perquè es creïn nous llocs de treball, i també perquè les persones que no tenen cap possibilitat, com a mínim tinguin aquesta..., se sentin acompanyades en la duresa de la seva situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Bé, aquesta és una moció amb la qual estem fonamentalment d'acord, i per la qual volem felicitar el grup proposant, per la seva oportunitat. De fet, ja avancem que és intenció del nostre grup, en un proper ple, interpellar sobre aquesta matèria i sobre aquestes qüestions, i presentar mocions, també,

en tot allò que avui no podem, i en tot allò que puguem aportar de més per sumar-nos-hi.

De fet, estem davant d'una situació d'emergència. Estem davant d'una situació d'emergència que joestic segur, senyor conseller, que la primera persona concernida és vostè, i que no ens estranya que el mateix *Financial Times* qualifiqués els pressupostos de l'Estat d'estrany i desconcertants, poques hores després de conèixer-se el seu contingut. I els qualificava d'estrany i desconcertants, entre d'altres mesures, perquè en un país com és Catalunya, i en un estat com és l'Estat espanyol, en què la nota més significativa, l'element més rellevant dels seus problemes, de la seva crisi, del seu quadre de mercat laboral, és l'impacte terrible de l'atur, les xifres elevadíssimes de l'atur –tenim una nova EPA que ens situa ja a gairebé 840.000: 836.000 o 837.000 aturats, i creixent, malgrat que l'atur registrat té una tendència diferent, però que l'EPA a més a més ens dona aquestes xifres, i la tendència a futur no sembla millorar, i després de l'aplicació de la reforma laboral–, avancem també en aquesta desestructuració del nostre teixit productiu.

En aquesta situació, el Govern del Partit Popular no se li acudeix res més que desmuntar allò més necessari en aquest moment que són les estructures de política ocupacional. Reben un cop de destrall les polítiques ocupacionals, reben un cop de destrall els serveis d'orientació, i això ho hem d'aturar com sigui.

Per tant, estem davant d'una situació d'emergència. Nosaltres voldríem creure que la majoria de grups, o una majoria d'aquesta cambra, serà capaç d'arribar a acords i entendre aquesta situació. Ens sembla oportú parlar de pla de xoc, i ens sembla oportú parlar de diàleg de tots els grups i, sobretot, dels agents socials, per fer front a aquesta situació.

Admetem que les nostres esmenes, en algun cas, tenen una component conjuntural d'emergència. Sí, és així –sí, és així. I que potser alguna cita textual d'alguna entitat, o d'algun col·lectiu professional en concret, pot sobtar, perquè no és la tònica general d'aquestes mocions, perquè tenen..., solen tenir plantejaments generals. Sí, és així. Però és que ens trobem amb uns dels professionals de més utilitat i de més necessitat, en aquests moments, en aquest país, com són les orientadores i els orientadors, els promotors laborals, ocupacionals, d'aquest país, que estan amenaçats de la pèrdua, en aquests moments, de la meitat dels efectius que tenim. I parlin amb els aturats, parlin amb la gent que s'apropa a les oficines del SOC, i pregunten-los qui els ajuda a orientar la seva cerca de feina.

Mirem, posem-nos a la pell, per un moment, de les persones que busquen feina, en quina situació es troben, qui els dona un cop de mà. Doncs, aquests que els donen un cop de mà, gràcies als pressupostos que vol aprovar el Partit Popular, ens podem quedar amb la meitat de la plantilla. Parlem d'una xifra «inassumible» pel Govern de la Generalitat, i –sabem que això ho hauria de pagar el Govern de l'Estat– creiem que no és una xifra inassumible pel Govern de la Generalitat. No ho és, en la situació d'emergència nacional que ens trobem amb l'atur.

Per això demanem, molt concretament, que en la moció s'incorpori una esmena d'Esquerra Republicana que demana que es garanteixi la continuïtat de tots els efectius que tenim d'orientadors i promotors laborals. Perquè són necessaris. Perquè els nostres aturats els necessiten. Perquè, sí, és cert, hauríem de rebre els fons de l'Estat per pagar-los, però també és cert que la importància d'aquesta feina, i l'emergència que hi ha, justifica sobradament que, com ha fet d'altres vegades, en molts altres casos el Govern de la Generalitat assumís les mancances de les transferències estatals. I el mateix volem dir respecte a entitats especialitzades a inserir laboralment col·lectius de difícil inserció laboral, com són els discapacitats.

Aquest matí tots els grups d'aquesta cambra ens hem reunit amb la federació Ecom de discapacitats, i jo crec que tots hem compartit el punt de vista. Doncs bé, ara és el moment; i si no és en aquesta moció que sigui en una altra no gaire llunyana. Ara és el moment de donar resposta a aquest col·lectiu i plantejar-los la mateixa resposta; sí, sabem que el mal ve de Madrid; sí, ho sabem –ho sabem. Però la gravetat de la situació i la magnitud de les xifres de les qual parlem també permeten que el Govern de la Generalitat faci un gest i garanteixi la continuïtat d'entitats com la federació Ecom, que tenen una tasca reconeguda en la inserció de persones amb dificultats d'inserció. Sense anar més lluny, en els darrers quatre anys han inserit 4.400 persones difícils d'inserir laboralment. Tot això no ho podem desmantellar, tot això no ho podem deixar perdre: tenim massa milers d'aturats, massa patiment en aquesta societat.

Per tant, a més d'aquestes dues esmenes: demanem que no es redueixi la jornada dels promotors ocupacionals –no ens podem permetre el luxe de disposar d'ells menys hores, els necessitem més i més hores–; demanem que es convoqui una comissió bilateral Estat-Generalitat amb les polítiques d'ocupació com a primer punt a l'ordre del dia per exigir a l'Estat que no es redueixi –no acceptem la reducció del 25 per cent que accepta la moció original, nosaltres diem que no es redueixin les polítiques d'ocupació: no ens ho podem permetre–; que es posi un recurs davant del Tribunal Constitucional...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Oriol Amorós i March

...en les competències perdudes –acabo, senyora presidenta–, que es posi un recurs al Constitucional. No podem permetre'ns deixar d'intervenir davant de tots els casos en què estan desestructurant el nostre teixit industrial; hi hem de seguir intervenint, i que si aquestes transferències no ens les passen, allò que nosaltres transferim a l'Estat –perquè entre l'Estat i la Generalitat hi han molts intercanvis financers–, si ells no ens les traspassen, nosaltres també tallem l'aixeta.

Això és el que proposem a les nostres esmenes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats..., la realitat que ens toca viure i administrar és difícil –és difícil– a nivell europeu –és difícil, i ho estem llegint contínuament i ho estem veient a les notícies–, és difícil a nivell de l'Estat espanyol –i aquesta és una realitat de la qual hem vist notícies ben recents que ens ho posen ben palès– i és difícil també a nivell de Catalunya, per l'elevat nivell d'atur, pel dèficit que cal corregir, pels pressupostos austers que cal fer, i així ho demana Europa... I nosaltres estem convençuts que, a la vegada, això ha de ser compatible amb les polítiques actives d'ocupació valentes, decidides i, per tant, vol dir també amb pressupostos importants.

I com vostès saben, les polítiques actives d'ocupació no surten dels pressupostos de la Generalitat, ni tan sols vénen directe d'allò que paguem el conjunt dels catalans, sinó que vénen d'una transferència de l'Estat, dels pressupostos generals de l'Estat, que, com vostès han dit, doncs, no ens satisfan –no ens satisfan–, perquè, és veritat, hi ha una disminució de 256 milions d'euros, i, per tant, això vol dir una disminució de més del 60 per cent del pressupost. I per tant, vol dir que..., doncs escolti'm, en matèries de CET, que no es complia ni el que s'havia de complir legalment, doncs, s'ha fet una disminució de més del 50 per cent o hi ha una disminució en matèries d'ocupació del 80 per cent. No seguirem amb les xifres.

I per això el Grup de Convergència i Unió hem presentat esmenes al Congrés de Diputats per canviar-ho, per mantenir el cent per cent de recursos en aquesta matèria. I també, doncs, estem, evidentment, a nivell de govern fent les accions necessàries per mirar de canviar aquestes coses.

Però què ens demanen, vostès, en la seva moció? Ens demanen en la seva moció que fem una cosa que els deu semblar que és fàcil, i és allò de dir: «Escolti'm, doncs, miri, vostès facin una cosa..., hem d'arribar a un acord, a Catalunya i també amb el Govern central, que no es poden disminuir les polítiques actives d'ocupació; però miri, si és que finalment això lamentablement passa per aquí..., doncs escolti, seguim fent que les coses funcionin igual i amb els mateixos recursos, no?» Però, si no vénen els diners de Madrid –aquests 256 milions d'euros, doncs–, que el Govern de Catalunya garanteixi els plans d'ocupació, malgrat que no hi hagi partida, que garanteixi la continuïtat d'aquelles entitats –com aquí es parlava– de les quals ningú... –jo crec que ningú–, doncs, pot dir que no es valora la seva funció, perquè som perfectament coneixedors de la seva feina. S'ha parlat d'Ecom. I evidentment que es valora la seva feina: es valora la seva tasca en sensibilització a la societat, en l'assessorament social, en l'orientació a les persones amb risc, a promoure la integració social en els diferents àmbits, i també el laboral. I és aquí... –vostès ho saben–, les accions que s'han fet tant pels diputats de

Convergència i Unió a Madrid i a Catalunya –el Carles Campuzano...–, diputats al Parlament de Catalunya, però també al Govern, en aquesta matèria. I saben que no els deixarem sols.

O a garantir, vostès ho diuen, la continuïtat del programa d'orientadors de les OTG amb el mateix nombre i condicions que l'any 2010. Doncs bé, escolti'm, nosaltres..., saben que els pressupostos generals de l'Estat preveuen una cosa ben diferent. I, malgrat això, nosaltres estem remant en un sentit ben diferent per fer que les coses no vagin per on estan previstes en aquests pressupostos generals de l'Estat. I, per tant, la voluntat, l'esforç i l'enginy en moltes ocasions per canviar les coses, doncs, s'ha de fer. Però vostès demanen que es faci *tot i tot alhora*, i *tot i tot alhora* en aquests moments, doncs, segurament no és possible de fer.

I vostès, més que venir a buscar, doncs, un consens, buscar un acord en una matèria que és sensible, que és important, que és rellevant i que tots sabem que és necessari fer coses perquè no es dugui terme el que en aquests moments preveuen aquests pressupostos, vostès han preferit gestionar un titular que no pas gestionar una realitat. Una realitat que és difícil, i això sí, amb tota la responsabilitat que representa estar en el Govern, és el que farà el Grup de Convergència i Unió; responsabilitat que mirarem de donar resposta a una necessitat. Però el que vostès demanen, si és que no vénen els recursos d'allà on han de venir, que és dels pressupostos generals de l'Estat..., se segueixi fent *tot i tot alhora*. Aquest és un tema en el qual, doncs... Vostès saben que aquestes coses no es poden fer així ni d'aquesta manera, no?

I per tant, doncs, nosaltres..., hi insisteixo, volem gestionar aquesta dificultat, aquests moments difícils, sense frivolitats ni jocs de mans enganyosos, que és allà on ens porten vostès amb aquesta proposta; que, hi insistim, lluny de buscar el consens, el que s'ha buscat és el titular: espigolar de tot arreu i fer veure que les coses segueixen totes igual. Si us plau, mirin al seu entorn quina és la realitat i, malgrat que siguem tossuts a voler fer que les polítiques actives d'ocupació tinguin un paper predominant, el que és evident és que no podem fer veure que no ha passat res.

I per tant, en aquest sentit, i ahir ho deia el conseller –ahir ho deia el conseller millor que no pas jo–, saben perfectament que no estan sols, que hi ha la voluntat al Govern de treballar conjuntament amb el sector, amb els afectats, per aconseguir el finançament adequat, i que, per tant, puguin haver-hi unes polítiques actives d'ocupació com requereix aquest país, com requereixen les persones que es troben en atur i, sens dubte, aquells que es troben amb major dificultat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Bé, gràcies, presidenta. Conseller..., bé, vam tornar a remirar les intervencions que es van produir en el darrer Ple, tant de la diputada que va fer la interpellació com la del conseller –no el present, sinó el que va contestar–, i realment vam trobar un govern que inicialment ens desconcertava. Bé, es van aixecar tots dos: vejam qui contestava, qui no contestava, qui sortia aquí al faristol..., una miqueta esberrant, no, tot?, mirant una altra vegada la imatge. Però vam entendre que un conseller no contestava i contestava l'altre, el senyor Mas-Colell, per baixar dels elements de macroeconomia a la realitat concreta i per dir: «Escolteu, d'això que plantegeu, de les polítiques actives d'ocupació, farem alguns canvis, farem algun compromís». Però, res. Ell portava el seu llibre. No sé si aquest Govern, coordinat o no, anava a respondre la interpellació; va parlar del que va entendre, i, de les polítiques actives d'ocupació, ni va modificar els criteris substancials del que havien de ser les línies mestres per modificar les conclusions o les conseqüències d'allò que ens pot portar a decisions que s'han pres o es volen prendre en el Congrés dels Diputats i de les polítiques que s'estan tirant endavant des del Govern en general i des del Departament d'Empresa i Ocupació en particular.

Bé. Un tipus de debat desconcertant per la resposta del Govern. I en aquest moment que es presenta una moció, que nosaltres votarem excepte alguns punts, que busca una combinació d'un pla de xoc a una situació greu que viu el nostre país pel que té a veure amb matèria d'ocupació, al qual cal sumar les decisions que pren el Partit Popular en el Govern espanyol..., i alhora, al costat del pla de xoc, alguna qüestió que és fonamental respecte a la situació que vivim: concertació, diàleg i pacte, que a vostès els falta, a vostès els sobren retallades i imposicions.

I la segona part de la moció diu: «Diàleg, concert i pacte.» I vostès, retallades, imposicions..., ni escoltar, ni veure el que necessita aquest país per sortir-se'n de manera equitativa en una situació tan greu...; 700.000, 800.000... –depèn l'enquesta, és igual; o les xifres–: milers i milers de persones aturades a Catalunya, i creixent; més del 43 per cent de la gent jove. Cent mil joves que tenen pensat marxar del nostre país, la majoria a buscar feina fora. Més del 50 per cent dels expedients de regulació que han crescut al nostre país en aquest any. Bé, i el Partit Popular, davant d'aquesta realitat, al Govern espanyol: reforma laboral, amb les conseqüències que està tenint, i alhora un cop, des del punt de vista competencial, d'alguna manera, i econòmic fonamentalment, a les polítiques actives d'ocupació que ha de poder tirar endavant el Govern de Catalunya. Un cop fort: reforma laboral i polítiques actives d'ocupació.

Però, per altra banda, el Govern de Convergència i Unió, des de la lògica dels seus propis pressupostos, perquè si no, no es crearà ocupació, el Departament del senyor Mena ha reduït de manera acumulada el 20 per cent del seu pressupost. I això té conseqüències. Les decisions polítiques tenen conseqüències. El 20 per cent. I aquest matí el «pacte dels insensibles», Partit

Popular i Convergència i Unió, han pres una decisió duríssima –duríssima–: és la Llei d'estabilitat per a Catalunya.

Perquè, la senyora Borràs diu: «No, no, tot i tot alhora no pot ser.» Si el que estan fent vostès, amb aquesta intervenció, és un cop a l'esquena, «us entenem», però al matí decidir la Llei d'estabilitat pressupostària, que és negativa per crear ocupació, que vol dir més dificultats per poder resoldre el drama que estem tenint: per les polítiques de xoc immediates i pel canvi de polítiques que estan fent, aquí el Govern de Convergència i Unió, i el Partit Popular allà, amb complicitats també de Convergència i Unió.

Nosaltres hem presentat una esmena a les propostes que ha fet el Partit Socialista per una cosa que entenem que és del sentit comú –d'agraïment també–, que és que els orientadors i orientadores, que estan aquí presents també, de les oficines de treball de la Generalitat tinguin el mateix nombre i les mateixes condicions que l'any 2010. Perquè avui n'hi han tres-cents; al juny, interins, cent cinquanta a fora. I què passarà? Copet a l'esquena, «tot i de cop no pot ser», tàctica de la coalició Convergència i Unió.

Per tant, aquest copet a l'esquena, aquesta realitat de «tot i de cop no pot ser», el que els plantejem, igual que amb els centres especials de treball, que ahir ho va preguntar la nostra diputada, i que també s'ha incorporat amb elements a les esmenes que ha plantejat Esquerra Republicana, és que nosaltres donarem suport a aquesta lògica del pla de xoc i de canvi de polítiques des del diàleg, des del concert i també des del pacte.

Mirin, poden seguir dient que tot de cop no...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

Jordi Miralles i Conte

...pot ser –acabo, presidenta–; obrin els ulls, escoltin més. De nou el Govern de Convergència i Unió, per les seves polítiques, de nou el Govern del Partit Popular, per les seves polítiques, trobaran aquest dissabte pels carrers de Catalunya i d'arreu d'Espanya milers i milers de ciutadans que els diran: «No, així no!» Escoltin, siguin sensibles, assumeixin la realitat, que és molt dura, i no és del cop de mà a l'esquema, sinó que és canviant les seves polítiques d'aquest pacte dels «insensibles» que són Convergència i Unió i el Partit Popular.

Presidenta, després demanarem votació separada d'alguns punts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, d'acord. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna i Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, jo penso que, en primer lloc, haig d'agrair a la diputada senyora Capdevila l'intent que ha fet d'arribar, amb les nostres esmenes..., el fet de poder arribar a transaccionar alguna esmena..., no alguna, algunes nostres.

La veritat és que nosaltres no hem pogut assumir aquestes transaccions per una qüestió òbvia: perquè perdria el fonament, realment, de les esmenes que nosaltres presentàvem; esmenes que anaven molt –molt, molt– orientades al que són les polítiques de valoració, d'avaluació i d'eficàcia, realment, del que és crear llocs de treball.

Per tant, vagi ja de primera aquesta reflexió, i també dir-los que hi ha una qüestió que és òbvia i que existeix, no?, i és que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular va arribar a un acord als pressupostos de la Generalitat que, conjuntament amb el partit del Govern, amb Convergència i Unió, treballaríem el que és la reforma del SOC. Cosa que s'està fent, reunions que s'estan mantenint i en les quals, per descomptat –per descomptat– es té molt en compte el que són els orientadors i orientadores, el que és el tercer sector, i el que són els centres especials de treball. I estan presents a les jornades de treball que estem tenint, pel que fa a la reforma del SOC.

I, ho torno a dir: nosaltres basarem totes aquelles reformes que es puguin fer al SOC que vagin realment al que és l'evolució, realment; si són eficaces o no són eficaces les gestions que s'han fet, o les que s'han fet anteriorment; si han tingut algun rendiment positiu, realment, amb el que és la creació de llocs de treball, i realment, no donéssim la culpa a un govern com és el Govern del Partit Popular, el temps que porta, que és el «causable» dels cinc milions d'aturats que té el país. Si nosaltres miréssim molt de prop, realment, els resultats que a Catalunya s'ha tingut amb el tripartit, amb les seues polítiques d'ocupació, veuríem que hi ha moltes coses que s'haurien de canviar i haurien d'anar pel que és l'eficàcia.

La senyora Borràs se molestava dient: «Escolti, la culpa de tot això...» Aquesta cantarella ja la coneixem: de dia i de nit la culpa la té Madrid.

Miri, jo li diré una cosa: som conscients que hi ha hagut retall en les polítiques actives, però també som conscients que vostès podien fer esforços en algun camí –en algun camí. Perquè, una comunitat autònoma com la de Catalunya, que té 254 entitats..., algunes se podrien mirar, i possiblement algunes despeses, també supèrflues, es podrien tocar i realment podríem anar en benefici del que avui estem parlant aquí.

Per tant, no nos serveix molt, això que Madrid no nos dona el que nos ha de donar. Fa poc ha donat una quantitat important perquè al primer trimestre els pressupostos..., el primer trimestre del que és..., la Generalitat, el balanç o els pressupostos de la Generalitat comptessin amb números no vermells, sinó amb números positius.

La segona part... Per tant, nosaltres, senyora Capdevila, retirarem les nostres esmenes i no retirarem l'úl-

tima esmena. I no retirarem l'última esmena per una qüestió molt simple: perquè miri, un govern –un govern– quan governa i té un suport com és el Govern del Partit Popular de Mariano Rajoy, ha de governar; i ha de prendre mesures. I aquestes mesures no són mesures inventades: són mesures que ens vénen condicionades, realment, per la Unió Europea, i també perquè nosaltres pensem que són les millors per sortir d'aquesta crisi. Per tant, davant d'aquest fet, el que s'ha de fer són les reformes necessàries per poder sortir i crear *empleo*.

A on incidim nosaltres més en la creació d'*empleo*? Doncs, nosaltres, de veritat –o de treball, perdó–, és amb el que és la petita i la mitjana empresa. Però miri una cosa, senyora Capdevila, que és curiosa. Aquí s'ha vingut a criticar la reforma laboral. Doncs miri, s'ha vingut a criticar la reforma laboral per una part. Vostè, fa pocs dies..., dic, ahir mateix, vam tindre una reunió amb empresaris de la seua comarca, i algun empresari li va dir –li ho va dir, estàvem tots presents– que la reforma laboral ha arribat tard, i que els hauria agradat que la reforma fos una altra. Per tant, estem dient, per una part... I vostè allí va fer un silenci absolut i total, no? Per tant, vull dir que les dos parts no són tan diferents.

Vostès, del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Partit Socialista de Catalunya, mentre celebren les victòries dels països veïns, nosaltres nos dediquem a fer la feina que hem de fer, i tenim –i el tenim– un gran suport; no ja el suport de qui ens va votar, sinó les últimes enquestes, vostès solament les consulten..., i veïgin que encara estem a onze punts de diferència del Partit Socialista. Vol dir que aquestes reformes que fan no estan calant com vostès diuen, tan important, a la societat.

Per tant, nosaltres no podem, el segon apartat, aprovar-lo. El Partit Socialista sempre ens ha tingut acostumats a dos coses. Quan governaven i hi havia un problema creaven un ministeri, i ara resulta que quan tenen un problema i estan a l'oposició volen muntar una comissió o una mesa. Deixin que els governs governin. I, si no se surt com s'ha de sortir, és molt fàcil: hi ha unes votacions que envien a casa a qui han d'enviar, com fa poc temps, amb la majoria que se va enviar al Partit Socialista..., per la política que va fer, de desastre total i absolut, conjuntament amb el tripartit de Catalunya.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., i 840.000 aturats registrats, més de 250.000 que no cobren res... Davant d'aquesta tragèdia, que afecta molt negativament la cohesió social i econòmica del país, el Govern del Partit Popular presenta uns pressupostos en els quals no hi són aquests 265 milions que s'haurien d'haver destinat a fer polítiques d'ocupació.

En aquest aspecte, doncs, comparteixo la preocupació del Partit Socialista, presentant aquesta moció, i, doncs, davant d'aquesta retallada espanyola. I més quan ens trobem en una situació en què la Comissió Europea, doncs, està recentment recomanant que es reforcin les polítiques d'ocupació dels països. Igual que comparteixo, o alhora que comparteixo aquesta reclamació, també, doncs, trobo a faltar els 759 milions de la disposició addicional tercera, i aquí, doncs..., i d'altres, que aquí no els he vist tan..., diguem-ne, belligerants, no?

Però, en qualsevol cas, des de Democràcia Catalana el que..., davant d'aquestes xifres tan esfereïdores de l'atur, proposem, doncs, unes rebaixes fiscals, proposem rebaixes en les cotitzacions en la seguretat social, per incentivar la contractació; també, incrementar la formació bàsica dels treballadors, fer un seguiment individualitzat dels aturats per ajudar-los a aconseguir feina, i també, doncs, el que pensem és que cal el contracte únic, un pacte entre empresaris i sindicats –gens fàcil, per altra banda, ja ho sabem–, però que d'un cop per sempre acabi amb la dualitat del mercat laboral.

Quin és el problema per no fer tot això? Doncs, home, que no tenim capacitat normativa, que no tenim recursos fiscals, i potser, doncs, evidentment, cadascú és lliure de fer l'estratègia política que consideri, però potser el que caldria és que entre tots lluitéssim per ampliar el marge de maniobra que..., aquest estret marge de maniobra que té la Generalitat de Catalunya, i així, d'alguna manera, tenir més capacitat de decisió i gaudir dels recursos necessaris per fer front a aquesta situació que patim, tan greu i tan tràgica de l'atur.

Penso, doncs, que aquí, si no acabem amb aquesta situació, serà difícil, doncs, poder, d'alguna manera, avançar en el que són els pilars de l'estat del benestar. Molt bé... –bé, «molt bé» no...! (*L'oradorriu.*)

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Bé... Molt bé, continuem. Bé. Senyora Capdevila, jo li reconec que vostè ha fet una moció per intentar que s'aproves, avui, aquí al Parlament de Catalunya. Perquè està feta amb bona voluntat i termes tan genèrics que, bàsicament, doncs, en alguns aspectes ens costa saber exactament què vol dir, no? Quan parla de la reordenació en l'execució dels recursos disponibles..., de quina reordenació parlem, no? «L'agenda de reorganització i reestructuració»...; de quina agenda parlem? De «prioritzar els recursos disponibles»...; prioritzar-los, en què? Etcètera, no?

És a dir, nosaltres, evidentment, hi votarem a favor, d'aquesta moció, perquè en els termes en què està redactada no podem fer altra cosa; però també, el que li volem fer és la següent reflexió, a vostè i a tot el Parlament de Catalunya: hi ha 838.000 aturats, al nostre país, segons l'enquesta de població activa, que és

la dada més fiable que hi ha, perquè l'atur registrat, doncs, com tots sabem..., quan hi ha elevats índexs d'atur, hi ha una part important de la ciutadania que ni tan sols ja va a registrar-se a les oficines de treball de la Generalitat. Per tant, és l'EPA la dada més fiable. Això significa més d'un 20 per cent d'atur al nostre país. Jo només li donaré una dada: als territoris europeus amb un producte interior brut *per capita* similar al de Catalunya..., tots ells sense excepció tenen nivells d'atur entre el 4 i el 10 per cent.

Què passa a Catalunya? Que, amb un PIB *per capita* semblant al d'aquests territoris, anem a nivells d'atur de més d'un 20 per cent. Aquí hi ha un problema estructural, aquí hi ha una qüestió de política macroeconòmica, i és que des de Catalunya no podem portar a terme aquelles polítiques macroeconòmiques, aquells canvis estructurals –des del mercat laboral fins a inversions estructurals, en recerca i desenvolupament, en ajudes al teixit empresarial, etcètera–, que ens impedeixen afrontar aquesta greu situació de més d'un 20 per cent d'atur.

Per tant, li votarem a favor de les mesures que vostè planteja, però reconeixent –i així ens toca fer-ho a nosaltres– que el problema estructural de la reducció del nivell d'atur a Catalunya passa per mesures i polítiques macroeconòmiques de les quals nosaltres no tenim competències.

Quan es decideix, des de set-cents quilòmetres de distància, allò que necessita el nostre teixit industrial, es decideix de forma errònia; es decideix de forma equivocada. Quan ho puguem decidir des d'aquí, en base a una estructura empresarial de petita i mitjana empresa, en base a un objectiu estratègic d'indústria exportadora, productiva, competitiva; quan puguem fer aquestes polítiques econòmiques des d'aquí, podrem, efectivament, reduir definitivament l'atur.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, des de Ciutadans, y aunque sea este apoyo testimonial, dado cómo va el juego de mayorías y las intervenciones que han habido hasta estos momentos, daremos apoyo a esta moción. A pesar de que entendemos la situación económica de dificultad que supone el recorte o la disminución de ingresos, incluso ya comprometidos.

Compartimos el diagnóstico del PSC, expuesto en la interpelación que hizo la señora Capdevila; compartimos la preocupación por la pérdida de recursos para las oficinas de *treball* de la Generalitat, en unos momentos que creo que son los peores que hemos vivido en los últimos treinta años: 830.000 parados, el 22,16 por ciento de tasa de paro en el primer trimestre del 2012. Y de esa tasa de paro, el 50 por ciento es de jóvenes entre dieciséis y veinticuatro años.

Y vemos que hay una clara necesidad de reforzar las políticas de empleo de la Generalitat, porque lo que hace falta es empleo y trabajo, y políticas que fomenten la ocupabilidad sin que esto suponga, cuando queramos reforzar esto, ningún menoscabo o menosprecio al colectivo de orientadores aquí presentes, que sabemos cómo han hecho su trabajo, lo que se les debe, y en qué condiciones lo están realizando.

Creemos que la moción contiene la necesidad de sentarse entre todos a buscar soluciones y repensar los principales instrumentos que tenemos a mano, como son el Pla d'ocupació de Catalunya, y el Servei d'Ocupació, para darles la máxima eficiencia.

Por eso, tiene el apoyo de Ciutadans a esta moción, aunque sepamos ya, lamentablemente, que quizás no tire adelante.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyora presidenta. També, agrair els posicionaments a favor d'aquesta moció del Grup d'Iniciativa, d'Esquerra Republicana, de Solidaritat, de Ciutadans i fins i tot del senyor Laporta, i el to de les seves intervencions; fins i tot també el to de la intervenció del senyor Luna, del PP. Tot i que lamento, en aquest cas, enormement, el fet que sembla que no podrà progressar, com era la voluntat, i crec que majoritàriament ho han manifestat els altres grups, que poguéssim tirar endavant. Ho lamento perquè la proposta sortia del cor; és veritat: era rigorosa, era seriosa, era possible. Crec que ho hem demostrat amb la voluntat d'acord, de consens, sense retrets. Hem vingut aquí sense fer retrets. I algú ens ha fet retrets. Jo crec que, justament, els ciutadans –els aturats, les entitats, els discapacitats, els orientadors...–, tothom, el que espera de nosaltres justament és que no fem això: no ens fem retrets.

Bé. I en tot cas, senyora Borràs, no ens expliquin de competències, no ens expliquin que no hi ha diners. Les entitats ens han demanat un esforç per afrontar la situació, i aquesta era una oportunitat justament per fer-hi front. I quan dic que no ens expliquin que no hi ha diners..., perquè, per a segons què, sí que hi ha diners; i per a aquests temes sembla que no, que no n'hi han, de diners: hi ha peatges a l'ombra i no hi ha diners per solucionar els problemes dels col·lectius amb discapacitat; no recuperem les successions, però en canvi ens quedem amb els aturats sense prestacions, sense cap dispositiu ni oportunitats; i les entitats en fallida.

Ens demanaven que remem junts. Aquesta era la voluntat d'aquesta moció: remar junts. I ens agradarà que ens donin suport. Demostri'ns-ho. Perquè, aquesta moció no ho demanava ni tot, ni tot alhora; justament el que plantejava era: amb el poc que tenim, prioritzem, reordenem aquests pocs recursos. I, certament, de titulars..., jo crec que alguns de vostès, de Conver-

gència, són mestres en titulars i en fum; perquè la realitat, nosaltres la veiem i la toquem cada dia, perquè estem a peu d'OTG, estem a peu de tots aquests dispositius; cada dia, a cada barri.

Senyor Luna, em sap greu, eh? Em sap greu que aquests principis d'acord no els hagin volgut assumir després del nostre esforç, que vostè mateix ha reconegut. Perquè, en el fons –i crec que ens ho demostra–, vostè el que tenen és un altre model, que el que es planteja és desmantellar, minimitzar, deixar a la mínima expressió el sector públic; i també, en aquest cas, les entitats socials que hi ha al darrere.

I ens mostren, una vegada més, l'acord CiU-PP, en el model de retallades en contra de la cohesió social. Perquè, en el fons, i al principi, què passarà amb aquestes persones?, amb totes les persones que es queden ja, avui, penjades? Com pensen que han de sobreviure i malviure...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...en aquesta situació tràgica? Perquè, si això no ho fa ni l'Administració, ni els ajuntaments, ni el tercer sector, ni totes aquestes entitats que deixen a zero, qui ho farà? Ho faran les empreses? Segur? Segur que ho faran les empreses, tot això que fan, tota aquesta xarxa pública...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Capdevila Tatché

...ocupacional? Nosaltres creiem que no.

I, per acabar, només dir que donarem, doncs..., acceptarem l'esmena d'Iniciativa, «de garantir la continuïtat del programa d'orientació de les OTG amb el mateix nombre i condicions», que, en el fons, subsumeix les esmenes 1 i 3 d'Esquerra Republicana, i també assumim, doncs, les esmenes d'Esquerra Republicana: la 2, la 4 i la 6.

I, en tot cas, ens sap molt greu que, després de l'esforç d'haver proposat unes transaccions per fer possible tirar endavant aquesta moció, pel que sigui, ho hagin llençat tot per la borda el Partit Popular i Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Per demanar votació separada del primer bloc dels punts *e i f*, que es poden votar junts.

La presidenta

E i f, que es poden votar junts. Molt bé.

Dolors Camats i Luis

I, del segon bloc, els punts *a i d*, que també es poden votar junts.

La presidenta

Molt bé.

Doncs, passem a la votació d'aquesta moció... (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Ah!

Oriol Amorós i March

Del segon bloc, volíem demanar votació separada de la lletra *a*.

La presidenta

Ja està demanada.

Oriol Amorós i March

No, perquè ells...

La presidenta

Ah, separat –separat. Molt bé.

Passem a votar la moció amb les esmenes incorporades d'Iniciativa per Catalunya, que és una esmena; les esmenes d'Esquerra Republicana: la 1, la 3, la 2, la 4 i la 6, i passem a votar, en primer lloc, del primer bloc, els punts *e i f*.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 31 vots a favor, 84 en contra i 10 abstencions.

Votem ara la resta del primer bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 50 vots a favor i 75 en contra.

Passem ara al bloc segon, i votarem en primer lloc l'apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 75 en contra i 19 abstencions.

Votem ara l'apartat *d*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 75 en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta del bloc segon.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 74 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents (tram. 302-00140/09)

Passem ara al dissetè punt de l'orde del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions i les mesures que pensa prendre per als afectats per les participacions preferents. Presentada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

(*Remor de veus.*)

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades..., empezamos esta presentación de moción como acabábamos la semana pasada. (*Persisteix la remor de veus.*) Decía Gregorio Morán en un fantástico artículo...

La presidenta

Un moment, diputat...—un moment. Demano una mica de silenci. (*Pausa.*) Continui.

Albert Rivera Díaz

...decía Gregorio Morán en un magnífico artículo en *La Vanguardia* que «engañar a un anciano es fácil, solo hay que tener desfachatez y un buen abogado». Nosotros añadiríamos: «Y un poder político que lo legitime, que lo ampare o que mire hacia otro lado.» Hoy estamos aquí para que el poder político no ampare la desfachatez ni el engaño, sino que ampare a los ciudadanos que hoy nos acompañan aquí en las puertas de este Parlamento; les ampare para que, con buen o sin buen abogado, pero sobre todo con dignidad y con apoyo de sus representantes públicos, puedan recuperar el dinero que han perdido. Esa es la labor de esta moción que presentamos hoy aquí.

Nosotros creemos que el poder político está al servicio de los ciudadanos, y que el poder político es quien controla, regula, facilita que el poder financiero actúe. Nosotros no creemos que el poder financiero es quien controla el poder político y, por tanto, a los ciudadanos: creemos lo contrario. Y no solo teoría, eso tiene que ser práctica; y la práctica es que los ciudadanos que contratan con entidades financieras tienen que tener todas las garantías legales —de sentido común, además— que las directivas europeas y también la legislación actual protegen.

¿Qué traemos hoy en esta moción? Miren, por un lado, reprobaciones. No puede ser de otra manera: nadie entendería que este Parlamento hoy no repruebe a unos poderes reguladores y supervisores que ni han supervisado, ni han controlado, ni han regulado. Y eso se llama Comisión Nacional del Mercado de Valores; evidentemente, el Banco de España, pero especialmente en este caso la CNMV, que no ha hecho sus funciones. Y es importante que el poder político que representa a los ciudadanos le diga hoy aquí, solemnemente: «No han hecho ustedes su trabajo.» Del Banco de Es-

paña y la situación financiera española, hay poco que hablar: ya sabemos lo que no ha hecho el Banco de España y cómo está el poder financiero y la situación económica española, pero especialmente la CNMV necesita también un tirón de orejas por parte de los representantes públicos. No nos parece bien lo que han hecho y necesitan una reprobación.

¿Segunda reprobación? A las entidades financieras, claro que sí. Entidades financieras que escogieron entre maquillar sus cuentas a costa de personas absolutamente desinformadas, en la mayoría de sus casos, o ser honestos y no ofrecer productos que no debían a personas que nunca debían haber comprado productos de *riesgo*, de alto riesgo, como son las participaciones preferentes. Por tanto, reprobación a la CNMV, a las entidades financieras.

¿Tercera reprobación? Hombre, al Gobierno de Cataluña, que en el Estatuto, en el artículo 120, tiene competencias de supervisión —compartidas, ciertamente, con el Gobierno central— de disciplina, de control sobre las cajas catalanas. Por tanto, en esa parte también.

¿Qué más queremos traer, en esta moción, a votación? Cosas positivas para los afectados que hoy nos ven: queremos soluciones, como ellos nos piden. ¿Cuál es la solución? Mediar para encontrar una fórmula que permita dar liquidez a esas personas que han perdido sus ahorros. ¿Alguien se explica que en un país en el que se rescata a bancos que han sido un desastre, con políticos al frente de esos bancos que han sido un desastre, con entidades públicas que han sido un desastre, que se rescaten a bancos hoy —precisamente hoy; ayer, y anteayer, que lo vemos— con 10.000, 15.000 millones de euros..., y que esas entidades puedan cometer este tipo de fraudes? ¿Sería legítimo y moral, permitirlo? ¿Es normal, rescatar a bancos y no rescatar a personas de una estafa? No: nosotros queremos rescatar a esas personas, y el poder político debe mediar para encontrar fórmulas. Y es muy sencillo, hay fórmulas jurídicas: préstamos, fórmulas de liquidez..., para que esas personas que se han visto privadas de sus ahorros no se vean hoy literalmente en la calle o «con una mano detrás y otra delante», como se dice coloquialmente. Soluciones, por tanto, también proponemos en esta moción.

¿Qué más queremos? Un censo. Un censo autonómico, pero que podría extenderse a otras comunidades autónomas, para saber cuántos afectados hay. ¿Qué más queremos? Que se revisen todos los contratos, por un organismo independiente, como proponía alguna enmienda de la oposición que aceptamos. Nos parece bien, que haya un organismo independiente que analice los contratos de participaciones preferentes para ver dónde hay consentimiento válido y dónde no lo es, que es la mayoría de casos. ¿Ustedes creen que un anciano de ochenta años, sin experiencia profesional en el ámbito financiero, sin conocer lo que está comprando, que tiene bajo el cartel de «seguridad», bajo el cartel de «renta fija», bajo el cartel de «inversión segura», una participación preferente que es papel mojado..., creen que tiene la capacidad para dar consentimiento frente a una entidad financiera con un contrato de adhesión? No. Ni jurídicamente ni, desde luego, políticamente lo debemos permitir.

Por tanto, hoy traemos aquí soluciones, propuestas, reprobaciones a aquellos que lo han hecho mal para que esta vergüenza no vuelva pasar en este país. Y hay mucho trabajo que hacer. Si en este Parlamento hoy, señores diputados y diputadas, ustedes apoyan –y me consta, espero que algunos puntos sea así– algunos de estos asuntos, vamos a dar también instrumentos a esos afectados para que en sus litigios con esos bancos, para que en sus reivindicaciones legítimas ante la CNMV puedan tener más instrumentos. Es importante un aval de este Parlamento, muy importante, para seguir trabajando y hacerlo desde esas plataformas.

Quiero felicitar y agradecer el trabajo de esas plataformas, de esas entidades que están en cualquier rincón de España ayudando hoy en cada pueblo, en cada ciudad, a todos los afectados, porque trabajando lo conseguiremos. Pero no será fácil, porque la lógica del poder financiero, que controla al poder político lamentablemente en España y en muchos otros países, es una realidad, y hay que trabajar contra ello. Yo no estoy en contra de los bancos, ni Ciudadanos está en contra de los bancos. Está a favor de unos bancos dignos, decentes...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Albert Rivera Díaz

...que presten –acabo, presidenta– dinero a los ciudadanos en condiciones de transparencia y de legalidad. No es un ataque contra nadie. Es una defensa de derechos, de dignidad y de un poder financiero, insisto, al servicio de la sociedad, porque esa sociedad le rescata cuando le van mal las cosas, porque esa sociedad legítima ese poder financiero en una economía de mercado como la actual.

Por tanto, acabo, presidenta –luego me pronunciaré sobre las enmiendas–, recordando que hoy escogemos entre si queremos apoyar ese control del poder financiero sobre el político o queremos que el político regule, controle y supervise al poder financiero. Por tanto, volviendo a la frase inicial, creemos que, en vez de con desfachatez, con dignidad, que en vez de con buen abogado, con mucho apoyo jurídico y ciudadano, y que sobretodo con un poder político al lado de los ciudadanos, estos señores que hoy están aquí, que nos ven en cualquier parte de España..., hoy salgan de aquí con un aval, con un apoyo del Parlamento catalán para poder seguir trabajando y recuperar los ahorros, en la mayoría de casos de toda su vida.

Muchas gracias, señora presidenta, diputados y diputadas.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Recordo als membres del públic que no poden aplaudir. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, mirin, el drama social de les participacions preferents, perquè cal parlar de drama social, no és un problema individual de les persones que van adquirir un determinat producte financer, només. Ara ja s'ha convertit en un problema social, que ens afecta a tots i totes i que afecta també aquest Parlament.

Les organitzacions de consumidors i usuaris de banca calculen que a Catalunya hi podria haver unes 300.000 persones afectades i 1 milió en el conjunt de l'Estat. I qui són aquestes persones? Són potser inversors? Són especuladors borsaris? Són rendistes que juguen amb els diners? No, res d'això. Són gent treballadora, en bona part gent gran, que simplement volien un lloc segur a un rendiment raonable per als estalvis, sovint de tota una vida. Molta d'aquesta gent es va adonar que tenien un problema quan va necessitar els diners com a conseqüència de la crisi econòmica, perquè havien perdut la feina o perquè un fill o filla ho necessitava per pagar la hipoteca, perquè s'havien quedat a l'atur. De sobte es van adonar que aquells estalvis havien perdut entre un 20, un 30 i fins i tot un 60 per cent del seu valor.

I això per què, no? Ja s'ha explicat, això: perquè aquestes persones han patit un engany i un abús. Es pensaven que deixant els diners en una mena de dipòsit a termini podrien recuperar els diners i que hi hauria liquiditat. I no va ser així. Les entitats financeres van incomplir la normativa espanyola i europea que obliga a no col·locar aquest tipus de productes a persones sense experiència ni cultura financera, sense coneixements financers. La normativa diu que aquestes entitats han de vetllar pels estalvis de la gent com si fossin propis. No ha estat així en absolut. Malgrat el test d'idoneïtat que havien de subscriure aquestes persones, incomplien totalment la normativa.

Com els deia, quan això passa ja no és un problema individual, és un problema social, i per tant un problema polític que s'ha de resoldre per tots els mitjans possibles. Perquè a més a més els bancs i les caixes no ofereixen les solucions adequades en aquests moments. Ofereixen en alguns casos obligacions a deu anys, accions, accions de la banca, en aquest moment... S'ho poden imaginar: accions de la banca precisament en aquests moments com a solució a aquest problema o obligacions a deu anys, quan es tracta de persones grans. És a dir, aquestes persones han corregut un risc financer, i com a solució els ofereixen ara un altre producte que suposa un altre risc. Per cert, incomplint novament la normativa.

Per això la pregunta que vam fer al conseller Mas-Colell nosaltres ja fa més d'un mes i mig. La proposta de resolució que es va aprovar a la Comissió d'Economia, nostra, la d'Esquerra Republicana també, jo crec que van totes, i la moció d'avui, en un mateix sentit, que és que el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional de Valors ho han fet molt malament com a organismes reguladors, han fallat a aquesta gent i al conjunt de la societat; que els responsables han de ser sancionats; que els consumidors han de ser protegits, i sobretot que les

persones que van ser enganyades puguin recuperar el cent per cent dels estalvis, i que les dues administracions, l'Estat i la Generalitat, facin la seva feina, assumeixin les seves competències i ajudin la gent, no els bancs i les caixes, sinó la gent.

Val a dir que també veiem amb satisfacció aquesta moció de Ciutadans, que jo diria que va força més enllà de l'autogovern de Catalunya i de les competències de la Generalitat. Benvinguts siguin al costat dels que tenim una concepció forta de l'autogovern, malgrat que això pugui suscitar algun dubte. Però per una vegada que Ciutadans té una visió expansiva i forta de les competències de la Generalitat, no serem nosaltres qui diguem que no, no? Mirin, més enllà dels debats competencials –malauradament les competències de la Generalitat no són moltes, en aquest camp–, el Parlament de Catalunya s'ha de sentir responsable i s'ha de preocupar per tot allò que afecti els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, més enllà de les competències.

Les nostres esmenes eren molt concretes. Algunes, quasi tècnica. I l'esmena més important és dir a l'Agència Catalana de Consum que a més a més de tot el que li diu la moció de Ciutadans faci la seva feina en el sentit d'informar, assessorar i ajudar les persones afectades, perquè almenys fa un temps això no ho feia. No hi havia ni tan sols una alerta a la seva pàgina web que aquí hi havia un problema greu. El que feien era derivar les persones que trucaven a les entitats com Adicae, que es dediquen a assessorar les persones afectades.

Mirin, aquesta moció ha coincidit amb la nacionalització de Bankia, amb allò de la socialització de les pèrdues i la privatització dels guanys. És a dir, és com si el conjunt de la societat ara hagués assumit una enorme participació preferent, perquè tots ens entenguem. Mirin, en aquest cas, com en altres que afecten la banca..., això que ha passat amb les participacions preferents demostra el grau d'impunitat, el grau de privilegi, amb què ha actuat el sistema bancari en el nostre país. I en aquest cas, com en altres, el que demanem és una cosa molt senzilla: simplement, justícia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller i persones que ens acompanyen avui aquí en aquesta sala i altres que potser estan en alguna altra sala, una participació preferent és un valor financer complex i de risc elevat. No té dret a vot, té perpetuïtat i té una rendibilitat no garantida. És a dir, si hi ha beneficis cobra i si no n'hi ha no cobra re. I en diuen «preferents». L'única preferència que té és que en cas de fallida de l'empresa serà el penúltim a cobrar. Els accionistes seran els últims, i ells una miqueta al davant. Si això és una preferència... Això és el mateix que si algú ens ve i ens diu: «Escolta, deixa'm deu mil

euros per sempre i sense cap mena de dret; si tot em va bé, no pateixis, te'n donaré un 5, un 6, un 7 per cent, i si no em va bé, o em va malament, mira, no et pago res i no cal que em demanis els deu mil inicials, perquè si no trobem cap comprador, doncs mala sort.» Això, més o menys, és el que ha passat amb les preferents. Jo crec que tothom que li ho demanessin diria: «No, gràcies; d'això, no en vull.»

Però m'agradaria fer algunes reflexions. Les persones tenen i tenim, en general, el costum de posar confiança en altres persones que ens envolten, i en aquest cas en molts dels treballadors i treballadores de les entitats financeres que operen a Catalunya i que van recomanar fer aquest tipus d'inversió –jo en conec que els en tenen–, en la majoria dels casos m'atreveixo a dir i a afirmar que sense cap mala intenció més enllà de complir les instruccions i objectius que rebien de les seves direccions o amb el desconeixement del que passaria en el mercat financer en uns anys. I després això ens ha portat a la no-recuperació de tots aquests diners de molts estalviadors catalans o a la pèrdua de part d'aquests estalvis.

La segona reflexió que volia fer és que algunes de les participacions preferents a dia d'avui els bancs ja les han bescanviat per altres productes financers, en la majoria dels casos amb pèrdues en el principal que han estat superiors al 30 per cent. També hi han casos d'entitats financeres que encara no han fet res.

La tercera reflexió és que en el mercat espanyol, segons algunes fonts..., diuen que entre el 70 i el 80 per cent de les participacions preferents estan en mans de clients minoristes que no tenen un perfil d'inversor d'aquest tipus de producte financer, que com hem dit abans és complex i de risc elevat. Crec que amb això queda tot dit.

Però ha arribat el moment de buscar solucions factibles i possibilistes, i no fer un brindis al sol i donar falses expectatives a persones que ja estan prou decebudes per la mala experiència aprovant coses en aquest Parlament que no es puguin complir, ja sigui per manca de competència legal o per coses que no tenen possibilitat de tirar endavant. Perquè parlem de persones, i em refereixo a persones grans que hi han posat els estalvis, i la feina, i l'esforç, de tota una vida i que ho necessiten per a la jubilació; parlo de gent de mitjana edat que amb la situació actual que vivim necessiten aquests diners per al seu dia a dia, i parlo també d'avis i de pares que van posar a nom dels seus nets i dels seus fills alguns dinerets per deixar-los alguna cosa o simplement per pagar-los uns bons estudis i donar-los una bona educació, i que ara realment els farien molta falta. Això, per posar alguns exemples.

Per tant, és molt i molt important encarrilar i adreçar molt bé les accions proposades en la moció a qui té la competència per tirar-les endavant, i no fer demagògia ni populisme, ni confondre els afectats, sinó solucionar un problema molt greu de moltes persones. Perquè deuen estar amb mi que els diners no fan la felicitat però sí que hi ajuden.

I en aquest sentit nosaltres hem fet esmenes en tot aquest text. Algunes se'ns han acceptat i altres no

se'ns han acceptat. I nosaltres veuran que alguns punts no els votem a favor, no perquè no hi estiguem d'acord i no estiguem al seu costat, sinó perquè no tenim les competències. Nosaltres som un grup d'un govern nacionalista que ens agradaria tenir moltes més competències. Però desgraciadament no les tenim. I, per tant, no els podem ajudar del tot. En molts és la Comissió Nacional del Mercat de Valors qui hi té la competència, altres vegades és el Banc d'Espanya i en alguns casos els tribunals. Però els puc garantir que des de l'Agència Catalana de Consum es farà tot el que sigui necessari per assessorar-los i acompanyar-los, tal com ja s'ha aprovat en un punt d'aquesta moció.

Se'ns demana que deixem sense efecte aquests productes. Escolti'm, senyor Rivera, en aquest punt siguem rigorosos: la Generalitat no pot deixar sense efecte un contracte privat, això ho han de fer els tribunals, i tampoc els productes que ha autoritzat la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Hi han punts en què no podem actuar. Tenim pocs instruments, tant de bo en tinguéssim més.

Però, recordin: estem al seu costat, estem al seu costat i reconeixem l'esforç de totes les plataformes que han treballat dia a dia i dur per poder arribar fins aquí. El Parlament de Catalunya ho reconeix. Veig una noia allà dalt que aixeca... Els reconeixem i estarem al seu costat. I estarem al seu costat d'una forma seriosa, rigorosa i responsable, i estarem al seu costat amb actituds possibilistes, no demagògiques ni populistes, amb honestedat. Perquè a vegades ens equivoquem. D'acord. A vegades ens equivoquem, però la gent de Convergència i Unió som gent honesta, som gent honesta i amb ganes d'ajudar els nostres conciutadans. I també som gent compromesa amb el nostre país i amb la nostra gent. Per tant, tenim pocs instruments, però ens tenen al seu costat...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Ribera i Puig

...per a tot el que faci falta.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Milers i milers de ciutadans viuen una situació clarament injusta, una situació injusta que ha estat provocada per entitats financeres que van comercialitzar uns productes financers en el millor dels casos a persones que no tenien el perfil per contractar aquest producte financer, i en molts casos, com han manifestat els mateixos interessats d'una forma clara, i ara aixequen els cartells, mitjançant en-

gany, ocultant informacions cabdals per conèixer els efectes dels contractes que subscriuen.

Des del Grup Parlamentari Popular..., aquesta és una situació que ens ha preocupat, i és per això que ja en el Ple del 23 de febrer, i en el marc d'una moció que parlava de diverses qüestions..., incloïa un apartat, un acord d'aquest Parlament de Catalunya, i que per tant és vigent..., d'adreçar-nos a la Comissió Nacional del Mercat de Valors i al Banc d'Espanya per tal de garantir els drets dels ciutadans que havien subscrit aquests productes.

Però ens hem de preguntar: qui és el primer responsable d'aquesta situació? El primer responsable d'aquesta situació són les entitats financeres que van comercialitzar aquests productes en les condicions que van fer-ho.

Per tant, en primer lloc, apel·lem a la responsabilitat social d'aquestes entitats financeres perquè donin una solució als seus clients, que van confiar en ells, en aquestes entitats, i en alguns casos d'una forma cega van confiar en ells i van dipositar els seus estalvis en la seva confiança.

En segon lloc, qui n'és responsable, també? És evident que en són responsables els organismes que tenien la missió de controlar i supervisar la contractació d'aquests productes financers, i la realitat ens demostra que no van fer-ho correctament.

Però també hem de dir una cosa, i de forma molt clara, que a les nostres esmenes, que n'hem presentat més de nou, que no s'han volgut incorporar..., expliquem i recordem quan va passar aquesta situació. Ara patim unes conseqüències de quan es van comercialitzar aquests productes financers, que fonamentalment es va produir entre els anys 2006 i 2010. Per què ho dic, això? Per adreçar les responsabilitats cap a un cantó o cap a l'altre? No, ho dic, això, perquè és més difícil portar solucions quan els efectes jurídics dels contractes ja estan subscrits que en el moment que se subscriuen, que tenien molt més marge per actuar sobre les entitats financeres, i no es va fer. I aquesta és la realitat que ens hem trobat. Però aquí s'ha tingut l'interès de no parlar de en quin moment temporal es van comercialitzar aquests productes financers.

En tercer lloc, es parla constantment en la moció d'entitats financeres catalanes. Nosaltres vam fer en tots els llocs que se'n parlava un canvi amb què parlàvem de les entitats financeres que havien comercialitzat els productes a Catalunya, amb independència de si són catalanes o són de la resta de l'Estat. En alguns casos s'ha corregit, en altres no –en altres no–, perquè ho hem llegit hi han casos en què es continua parlant d'entitats catalanes. Bé, després ja li ho donarem.

En tercer lloc, qui n'és també responsable? Qui n'és també responsable? Responsable del que ha succeït és també qui havia, d'una forma molt més proactiva, actuar com a autoritat de consum a Catalunya. Tenim una Agència de Consum per defensar els nostres consumidors. Què va fer durant aquest temps?

I nosaltres en la en la moció ens abstindrem en aquest punt d'exigir la responsabilitat del Govern, perquè no

l'exigeix a qui la va haver d'exigir, que és a qui n'era responsable en aquell moment. Sí, no, no, que no, home, escolti, o em dona un altre paper... Perdoni, escolti... Senyors de Ciutadans, no es posin nerviosos. Jo els intento explicar el meu posicionament. No es posin nerviosos, jo els l'explico. Vostè parla d'exigir al Govern de la Generalitat responsabilitats ara. Nosaltres..., s'han d'exigir en el moment que es van produir aquests productes de comercialització, i vostès tenen interès a no fer-ho. Vostès deuen saber per què.

Però, evidentment, nosaltres volem aportar solucions d'una forma responsable... (*Jordi Cañas Pérez fa gestos de desaprovació.*) Senyor Cañas, no es posi nerviós. No s'exciti, tranquil·litzi's, perquè vostè fa gestos i... Tranquil, deixi-m'ho explicar. Si m'ho deixa explicar, jo li ho explicaré... (*Adreçant-se a la presidenta.*) Deixi'm parar el temps, si us plau.

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

Si em deixa, jo li ho explico. Si m'escolta, en comptes de fer gestos ja veurà que ho entendreà millor.

Dit això, nosaltres exigim responsabilitat també..., i per tant queda clara. Però també exigim solucions, exigim solucions d'una forma clara, però sobretot responsable. Nosaltres no enganyarem els ciutadans –no enganyarem els ciutadans–, i ho diem clarament davant dels ciutadans. Seria més fàcil fer un altre discurs, però nosaltres no enganyarem els ciutadans, i no enganyarem els ciutadans dient que es poden fer coses que legalment no es poden fer, com és que la Generalitat puguin deixar sense efecte determinats contractes. Dir això, i afirmar això, i aprovar això, no és cert –no és cert–, i nosaltres no els enganyarem. I per això en aquests dos punts nosaltres ens abstindrem, perquè és enganyar els ciutadans. Perquè si vostè realment es creu això, hauria de passar el següent: que l'endemà d'aprovar aquesta moció poguéssim anar a la Generalitat i que es deixessin sense efecte aquests acords i aquests contractes. I vostès saben, perquè ho tenen aquí, que això no és legal, això no és possible. I nosaltres no els enganyarem. Nosaltres aportarem solucions, senyor Cañas, aportarem solucions, però no enganyarem ningú aportant unes solucions que sabem que legalment no es poden fer, i no ho farem –i no ho farem–, senyor Cañas, no ho farem.

Nosaltres ens comprometem a treballar amb els afectats d'una forma directa, a trobar solucions legals des de la responsabilitat i a donar suport a totes aquelles mesures que siguin legals i que garanteixin els seus drets. El que no farem, senyor Cañas, és dir que es pot fer una cosa quan tots sabem, els 135 diputats que estem aquí, que legalment no és possible. I, per tant, nosaltres amb això no hi jugarem. És més fàcil fer populisme, és més fàcil dir una altra cosa. Però nosaltres no hoensem fer, senyor Cañas. Nosaltres respectarem..., i treballarem realment per trobar solucions reals, legals i que realment contribueixin a la finalitat

que a tots ens uneix, que és que aquests senyors que han estat enganyats recuperin els seus diners, que és el que es mereixen.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Il·lustres diputades i diputats i honorable únic membre del Govern de la Generalitat que està present en aquest debat..., perquè no sé si vostès des d'allà veuen que ni el president de la Generalitat, el senyor Mas, ni la vicepresidenta, la senyora Ortega, ni cap conseller, excepte el senyor Mena, és present en aquest debat... (*Forta remor de veus.*) Senyora presidenta, si us plau, pot dir que em deixin intervenir?

La presidenta

Ja el deixen intervenir.

Alfons López i Tena

És el fet, és la realitat. (*L'orador mostra un full.*) Segurament deu tenir a veure amb alguna cosa, que és amb aquest petit quadre, que no sé si vostès des d'allà el veuen. Segurament té a veure amb el fet que a finals de l'any 2010 Convergència i Unió devia 28 milions d'euros a les caixes d'estalvi catalanes. No se sap als bancs, no se sap a altres entitats financeres. També hi ha altres dades, també hi ha altres dades d'altres partits que puc continuar dient-los-les. Perquè aquí hi ha una diferència entre uns i altres, i és que Ciutadans i Solidaritat, que estem molt allunyats en moltes matèries, fonamentalment en matèria nacional, estem molt a prop en una matèria, i és que no devem diners als bancs i a les caixes, que vostès sí que els en deuen. No hem rebut condonacions de capital i d'interessos, que vostès sí que n'han rebut. No estem ni amb les mans lligades ni amb el cull llogat, i per tant podem seure on volem.

S'han referit ara al fet que la Generalitat no té competències. Doncs que gràcies que la Generalitat no tingui competències quan resulta que existeix una Agència Catalana de Consum i que en aquesta Agència Catalana de Consum..., el senyor Mena, en el plenari passat..., la senyora presidenta no em va permetre respondre a la seva mentida, perquè va dir: «Solidaritat ha presentat una denúncia i hem fet actuacions d'aquesta denúncia.» Efectivament, Solidaritat Catalana per la Independència va denunciar les entitats financeres que operen a Catalunya per aquesta matèria, concretament el dia 21 de febrer de 2012. I la resposta per part de l'Agència Catalana de Consum, que és concretament del 14 de març del 2012 –no hem tingut cap altra comunicació posterior–, es limita a dir que aquestes ac-

tuacions..., que potser faran, que ja decidiran si obren o no un expedient sancionador i que en tot cas no comportaran cap benefici ni compensació econòmica als afectats. Això és el que diu la seva Agència Catalana de Consum de la seva Generalitat de Catalunya, de què diuen que no té competències..., en aquesta matèria. Doncs la matèria és dir a la gent que se'n vagi.

I amb això acabaria, senyora presidenta, i perdoni que utilitzi una expressió malsonant, però és que és un poema, allò que diuen en aquells rodolins: «I els pobres, com és normal, vagin a prendre pel..., que per calmar consciències ja tenim les conferències de Sant Vicenç de Paül», que és el que és aquest Parlament de fireta.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta... Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, en aquesta qüestió de les participacions preferents trobo que molts clients que han subscrit aquestes participacions han estat víctimes d'un engany –han estat víctimes d'un engany–, si ho volen fer suau d'una desinformació premeditada, i s'han trobat que ningú ha vetllat per ells. Realment aquesta és la situació, i això té un impacte molt negatiu en la confiança dels ciutadans en les entitats financeres i en l'Administració.

Dit això, realment també ens trobem que això neix per una mala legislació financera. Sobretot és dolenta en els incentius, perquè ens trobem que la legislació de Basilea, el Banc d'Espanya, imposen uns requeriments de capitalització que fan que a les entitats financeres els sigui molt difícil arribar a aquestes ràtios d'èxigència de capital, de capitalització.

Bé. Ha provocat dos comportaments: un ha estat la reducció de les concessions de crèdit, que ha impactat negativament a la liquiditat de la nostra economia, i l'altre ha estat un comportament que ha sobrepassat els límits de l'ètica professional, perquè ha provocat una desinformació dels clients per voler col·locar aquests actius per recapitalitzar-se.

Bé. Jo penso que això és un abús, això és un abús molt greu. Aquí ha fallat la legislació financera, aquí han fallat les entitats financeres, també aquí hem fallat l'Administració a l'hora de supervisar aquestes males pràctiques, que han deixat moltes persones desprotegides davant d'una actuació impròpia de bancs i caixes.

Ara bé, també els he de dir que trobo... Per exemple, la intervenció de... Trobo que la moció està ben formulada i està ben proposada, i en bona part jo pràcticament la comparteixo tota. També entenc el plantejament del Partit Popular respecte d'unes qüestions que tots sabem que aquí no podem resoldre. El que penso també és que aquí hauria estat molt millor que ara les perso-

nes afectades haguessin vist més unitat del Parlament respecte d'aquestes qüestions, amb els matisos corresponents, però jo crec que ens hauríem pogut estalviar en aquesta moció els enfrontaments que hi han hagut.

Però, en qualsevol cas, trobo que ha estat un abús.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, les primeres paraules que vol fer el nostre grup són de benvinguda, de suport i d'ànims a les persones que avui ens acompanyen a la tribuna, també a les que estan a fora i a les desenes de milers de famílies afectades de Catalunya, i de l'Estat espanyol també, per aquest engany massiu.

Les participacions preferents. Les participacions preferents són un producte estructurat, un producte d'alta complexitat financera, un producte que no ha d'estar destinat al comerç minorista, als petits inversors. Ha d'estar destinat, si existeix, com els altres productes estructurats, a professionals dels coneixements financers, i no es pot col·locar, com l'han anat col·locant moltes entitats, entre els clients.

Són unes participacions que es van començar a acceptar en el mercat espanyol des del 1999. Des del 1999 la Comissió Nacional del Mercat de Valors va començar a acceptar les participacions preferents, moltes emeses des de paradisos fiscals, com són les illes Caiman. Sí, sí, les illes Caiman. Les illes Caiman, des d'on la majoria d'entitats financeres catalanes i de l'Estat espanyol, amb la promoció de la Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis –que hi tenien allà els seus representants, un representant a les illes Caiman present en totes les societats, en totes les filials que emetien preferents–, comercialitzaven aquests productes en el mercat espanyol.

Va ser amb la Llei 44/2002 i amb la Llei 19/2003 que es van acceptar aquestes participacions preferents, a ser emeses des del mercat espanyol. I no només a ser emeses, sinó a formar part del capital bàsic de les entitats. Què vol dir? Que les entitats tenien incentius clars per comercialitzar-les per poder tenir més fortalesa davant dels mercats financers. Va ser el 2011 quan la Comissió Europea va dir que això no podia formar part del capital bàsic de les entitats, perquè precisament era un producte estructurat.

En aquest temps van haver-hi 6.000 milions d'euros de participacions preferents emeses des del paradís fiscal de les illes Caiman sense que l'Agència Tributària, sense que la Comissió Nacional del Mercat de Valors, haguessin fet res, i 20.000 milions posteriors a aquesta bombolla de les preferents a partir d'aquestes normatives del 2002 i el 2003 aprovades al Congrés dels Diputats amb què es van comercialitzar.

Què ens trobem? Ens trobem que moltes d'aquestes van ser comercialitzades sense la informació suficient. Fins i tot, a partir del 2007, quan s'implementa una directiva europea que protegeix els consumidors, que protegeix els estalviadors de productes financers, que obliga les entitats a fer uns testos de conveniència per veure quin és el coneixement financer, fins i tot a partir de llavors, encara que els testos diuen que no, que no es poden comercialitzar, que la persona a qui intentes col·locar aquest producte no sap el que li col·loques, es col·locava igualment. Per tant, hi han males pràctiques de comercialització. Aquests testos MiFID, de la Directiva MiFID, en molts casos no van servir per res. Malgrat això, els que hi havia a l'entitat financera..., conforme. I ho feien, aquests treballadors de les entitats, perquè tenien directrius clares que s'havien de col·locar. I abans del 2007 ens trobem que hi ha molts canvis d'aquests dipòsits a termini a participacions preferents moltes vegades sense que hi hagin ni contractes signats.

Per tant, quan ens diuen que hi han entitats financeres, aquestes persones, que les han estafat, les entenem. I, més enllà de si això és una estafa legal o no, i el Codi penal pot definir-ho com una estafa legal o no, realment tenen tota la raó de sentir-se estafats.

Per tant, nosaltres estem d'acord a denunciar les males pràctiques de les entitats financeres, a reprovar les entitats financeres i els organismes reguladors que eren els responsables de controlar això. Ho hem fet amb una proposta de resolució que es va aprovar la setmana passada a la Comissió d'Economia, una proposta de resolució d'Esquerra Republicana, conjuntament amb una del Grup d'Iniciativa, que era el primer pronunciament del Parlament de Catalunya amb què denunciava les males pràctiques d'aquestes entitats financeres.

Però també cal anar més enllà. Tenim una agència catalana de consum que el que no pot fer és, quan la gent li truca, dir que no en saben res, que no tenien directrius. I això passava el mes de gener, passava el mes de febrer, passava el mes de març... Els tècnics de les oficines locals de consum trucaven a l'agència per demanar directrius i no en tenien. No pot ser. Per tant, en aquest sentit animem el Govern que es mogui. I que es mogui també ara, perquè es fan bescanvis d'aquestes participacions preferents, i es bescanvien per altres productes estructurats, per deute subordinat a deu anys o per préstecs pignorats amb propietats dels propietaris. Diu: «Tranquil, vostè té 10.000 euros aquí. Ja li fem un préstec, amb un interès més baix de la retribució que li puguin donar les participacions preferents, però volem garanties.» Per tant, entenem que també cal que l'Agència Catalana de Consum actuï.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció en tots aquells aspectes que estan a les nostres mans, que són possibles i que poden complir les expectatives..., que podem satisfer. Hi han punts d'aquesta moció, com s'ha indicat, que s'escapen del que pot fer un parlament, perquè un parlament no pot deixar sense efectes legals... Això ho haurà de fer un tribunal, perquè la llei no ens permet fer-ho, i per tant nosaltres entenem que aquí no podem donar unes expectatives superi-

ors a les que podem satisfer. Però, excepte en aquestes qüestions, a tota la resta nosaltres hi donarem suport.

Entenem que avui el Parlament de Catalunya, més enllà de la feina que ha de fer l'Agència Catalana de Consum i la feina que es farà a partir de les resolucions que fem aquí, enviem un missatge clar, un missatge clar als afectats de suport, que el Parlament de Catalunya està amb ells, i un missatge clar a les entitats financeres que no tot s'hi val, i, com que no tot s'hi val, ara que van magres no s'hi val a fer pagar els efectes de la crisi financera a qui no en té cap culpa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, una salutació especial als representants de les plataformes d'afectats.

S'ha dit, s'ha explicat reiteradament, en què consisteix aquest frau massiu, aquest engany que afecta a Catalunya unes 300.000 persones; un problema que podríem dir que en termes quantitatius podria estar quasi bé a l'alçada de les xifres d'atur que tenim en aquest país i que malauradament, o paradoxalment, no ocupa a les pàgines i als mitjans de comunicació l'espai que correspondria proporcionalment a la gravetat d'aquest fenomen. Sí que ha d'ocupar l'agenda política d'aquest país i sí que ha d'ocupar l'agenda política d'aquest Parlament, i per això avui parlem d'aquesta proposta de moció.

S'ha explicat en què ha consistit aquest frau. Un producte complex, pensat per a un públic amb una cultura financera que no tenia, i amb un conjunt d'afectats, dèiem fins a 300.000, de petits estalviadors, jubilats, famílies treballadores, que han dipositat la confiança en entitats que moltes vegades eren entitats de proximitat: l'oficina del barri, l'oficina de la caixa i del banc de tota la vida.

I ens trobem, efectivament, davant un fenomen que hem de denunciar de forma col·lectiva i compartida amb els ciutadans, perquè per això també som els representants dels ciutadans. Denunciar que es va fer servir un producte financer complex i arriscat per finançar a relativament bon preu les mateixes entitats financeres, abusant de la confiança dels petits inversors, incentivant la seva col·locació a través de les petites caixes, a través de la proximitat, amb males pràxis, amb uns clients amb perfils conservadors... Mala praxi que han reconegut fins i tot les mateixes entitats bancàries des del moment que elles mateixes, per iniciativa pròpia, han iniciat un procés de conversió d'aquestes obligacions a productes que permeten rescotar el capital de forma més ràpida i més immediata.

Com a resultat de tot plegat, molts inversors de bona fe –molts inversors de bona fe– viuen una situació angoixant. Amb unes circumstàncies de crisi econò-

mica que fan que moltes famílies hagin de tirar dels estalvis que pensaven que tenien a la caixa o al banc, quan han anat a buscar-los, perquè tenien el fill a l'atur o quan havien de fer un pagament, s'han trobat justament que el que els havien venut era un producte que no es pot fer líquid de forma immediata.

Però nosaltres hem de contribuir a donar solucions, senyors i senyores diputades, solucions. Solucions..., també parlaria de la denúncia..., i d'explicar en seu parlamentària que les entitats financeres són les principals responsables d'aquest problema –les principals responsables–, i són les que han d'oferir les solucions en primer terme. També l'òrgan regulador, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, que ha de vetllar perquè les diferents solucions que les entitats ofereixen es posin en marxa per convertir aquest producte en un producte que pugui tenir l'objectiu de recuperar el capital. També el Banc d'Espanya, que ha d'actuar com a veritable òrgan en defensa dels consumidors i usuaris dels serveis financers i davant la mateixa Comissió Nacional del Mercat de Valors. I el Govern, també s'ha dit. El Govern té una part, no la principal, de responsabilitat, perquè s'ha de posar al costat dels dipositaris, s'ha de posar al costat dels afectats, i fins al moment la resposta ha estat insuficient i deficient.

S'ha parlat en la Comissió d'Economia sobre les diferents accions que s'haurien de dur a terme. I una de les que el nostre grup ha tornat a presentar és demanar la compareixença dels directius de les entitats financeres, dels bancs. I aquí enllaço amb algunes reflexions que s'han fet abans. Les entitats financeres no són unes empreses qualssevol, no són unes empreses més. Tenen una funció en el sistema creditici; tenen una funció social, diria jo. Des del moment que l'Estat moltes vegades ha d'anar a salvar-les, ha de preservar-les, vol dir que són empreses que tenen una funció social. I, per tant, no hauria de ser estrany, senyors i senyores diputades, i no ho hem aconseguit de moment, que els directius de les entitats financeres, de les caixes i els bancs, compareguessin en seu parlamentària, davant de tots nosaltres, que som els que representem aquests 300.000 usuaris de bancs i caixes, per donar explicacions. Perquè, hi insisteixo, els bancs i les caixes no són unes empreses privades més. Tenen una funció social, han rebut suport de diners públics en forma de crèdits i ara en forma d'injecció directa de diners públics per salvar la seva viabilitat. I és per això que el nostre grup manté que els directius dels bancs i les caixes ens han de donar explicacions a tots nosaltres, que és el mateix que donar explicacions als afectats per les preferents.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades..., bien, en primer lugar quiero agradecer, ya no solo a los presentes, sino a la mayoría

de portavoces de todos los grupos..., que sinceramente les digo, y personalmente, que creo que han estado ustedes a la altura de lo que esperan hoy los ciudadanos que nos están viendo. Digo la mayoría, no todos. Pero la mayoría de ustedes han estado a la altura, porque más vale tarde que nunca, porque hoy es el punto de partida, no el punto final. Que nadie se piense que Ciudadanos, y otros grupos, espero, acabamos hoy aquí. Hoy empezamos.

Y digo «empezamos» porque Ciudadanos trajo a esta cámara la propuesta, como decía un portavoz anterior, de que los presidentes y directores de cajas y bancos que han tenido..., y han cometido esta estafa vengan al Parlament de Catalunya a dar explicaciones. ¿Saben qué pasó, señor Calbó, usted que habla de nervios? Que algunos se pusieron nerviosos y votaron en contra, como el Partido Popular y Convergència i Unió. ¿No les da vergüenza votar en contra de que los representantes de las cajas y bancos rescatados con dinero público vengan al Parlament? Ustedes ¿a quién representan? Ustedes ¿a quién representan? Yo me lo pregunto, y seguramente muchos ciudadanos. ¿A quién representan?

Y hablaba usted de nervios, señor Calbó. En un país normal quien hoy debería estar nervioso es el señor Blesa, o el señor Rato. Y en cambio están nerviosos los ciudadanos de aquí arriba, que han perdido su dinero. Esto es el mundo al revés. En un país normal los dirigentes de cajas y bancos que han cometido fraudes, que han malbaratado el dinero público, que han recibido dinero público, deberían estar muy nerviosos, pero en cambio están muy tranquilos. Y los ciudadanos que han invertido en un producto que evidentemente no era lo que decían están hoy nerviosos porque han perdido su dinero. Es el mundo al revés. Estamos aquí hoy para empezar a darle la vuelta también un poquito al mundo, aunque sea en Cataluña, aunque sea en España. Pero en algo, por lo menos yo y por lo menos mi grupo parlamentario, queremos colaborar en darle la vuelta a ese mundo y no hacer el mundo al revés.

Por tanto, señor Calbó, me parece que hoy se ha equivocado, con todos los respetos. Hoy no se trataba de decir si era el señor Zapatero o el señor Rajoy, o el señor Ordóñez. Todos, lamentablemente, han hecho cosas mal. Hoy es el punto de partida para que estos ciudadanos que están aquí tengan un primer punto a favor en un parlamento autonómico para seguir luchando por su y sus derechos. Hoy no era el momento de tirarse en cara quien lo ha hecho mejor o peor. Hoy no es ese momento.

Por tanto, me congratulo que por lo menos en algunos puntos hoy se vote a favor. No en todos, hay algunos que no quieren reprobar a un gobierno que no ha ejercido sus competencias de supervisión según el Estatut de Catalunya. Bueno, qué le vamos a hacer. Pero los ciudadanos deben saber que hoy, por lo menos, algunos, por lo menos, hemos traído aquí un tema de máxima actualidad. Quizá no la actualidad de las portadas, que es de rescate de bancos que han hecho mal su trabajo, pero sí de las portadas y la realidad de muchos catalanes, de casi medio millón de catalanes y casi un millón de españoles.

Y para finalizar, evidentemente, agradecer también esa labor..., quiero pronunciarme expresamente sobre las seis enmiendas, hablaba la portavoz de Convergència... Sis esmenes, li hem acceptat. Sis. Semblava que vostè volia..., home!, però la moció és nostra. Lògicament, més esmenes no podem acceptar, perquè si no és la seva. Podien vostès haver presentat una moció de preferents. Però no ho han fet, curiosament. I han votat en contra que els directius vinguin aquí, curiosament. Però, bé, en qualsevol cas és bo que avui sis esmenes de Convergència s'accepten i es voten, espero; les dues esmenes d'Iniciativa amb relació a l'Agència de Consum, molt ben plantejades, les acceptem, i l'última esmena, presentada per Solidaritat, també la sotmetrem a votació. Per tant, des del nostre punt de vista, no estem per retrets, estem per donar passes endavant.

I també vull donar les gràcies a tots aquests ciutadans que avui ens segueixen aquí. Algú parlava de populisme. Digui a aquests afectats que han perdut els seus estalvis el que és populisme i el que són quartos.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

(Pausa.)

La presidenta

Senyor Collboni, a la moció, abans que m'ho digui, s'hi incorporen 6 esmenes de Convergència i Unió, 2 esmenes d'Iniciativa per Catalunya i 1 esmena de Solidaritat. D'acord?

Jaume Collboni Cuadrado

D'acord. Per demanar votació separada dels punts 3 i 9.

La presidenta

3 i 9. *(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)* Senyora Ribera...

Montserrat Ribera i Puig

Sí, presidenta. Per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Ribera i Puig

Només voldria aclarir al senyor Rivera que el nostre grup ha treballat activament i ha promulgat una proposta de resolució a la Comissió de Peticions que sigui conjunta de tots els grups de la cambra per tal que també puguem arribar a consensos, i esperem també el seu vot afirmatiu.

Gràcies.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, per un aclariment a la votació, senyora presidenta, perquè, com que ha estat acceptada a última hora... L'esmena número 1 de Solidaritat l'hem transaccionat perquè s'arribi al següent text: «A tal efecte el Parlament insta l'Agència Catalana de Consum que inclogui expedients sancionadors a les entitats financeres denunciades.» Fins aquí. Això és el que sotmetrem a votació.

Gràcies.

La presidenta

D'acord. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

No, era per demanar votació separada. Nosaltres demanaríem votació separada dels punts 3, 8 i 9, i, per altra banda, l'11 i 12. I la resta pot anar tot junt.

La presidenta

11 i 12 junts.

Jordi Turull i Negre

11 i 12 junts, i 3, 8, 9 per nosaltres també.

La presidenta

Per separat.

Jordi Turull i Negre

Bé...

La presidenta

Sí, però em demanen per una altra banda el 3 i el 9.

Jordi Turull i Negre

D'acord.

La presidenta

Per tant, 3, 8 i 9.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, el 3 separat del 8 i el 9.

La presidenta

Ja m'ho pensava.

Començarem les votacions.

Votarem en primer lloc l'apartat 3 –l'apartat 3.

Punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 57 en contra i 49 abstencions.

Votem ara l'apartat 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 72 en contra.

Votem ara l'apartat 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 72 en contra i 34 abstencions.

Votem ara els apartats 11 i 12 conjuntament.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 65 vots a favor i 57 abstencions.

Votem ara la resta de la moció amb l'esmena incorporada de Solidaritat –la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i dos minuts.